Davine M. Vesco & Lexi B. Newman

TRATAMENT SPECIAL
ANNA

LIBREX

TRATAMENT SPECIAL: ANNA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a Românici
M. VESCO, DAVINE & LEXI, B. NEWMAN
TRATAMENT SPECIAL ANNA / Davine M. Vesco & Lexi B. Newman. - București: Librex Publishing, 2016
ISBN: 978-606-94311-4-6

821.135.1-31

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

© 2016 Davine M. Vesco & Lexi B. Newman
Toate drepturile rezervate

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

Davine M. Vesco & Lexi B. Newman

TRATAMENT SPECIAL: ANNA

VOLUMUL I DIN TRILOGIA TRATAMENT SPECIAL

LIBREX PUBLISHING
București, 2016

TRATAMENT SPECIAL: ANNA

CAPITOLUL I

— Gloria Montgomery!

În loc de răspuns, primesc liniște. Îmi ridic ochii din fișa plină cu nume și caut cu privirea o fată care ar trebui să se îndrepte acum spre mine și să-mi spună că ea e cea pe care am strigat-o. Dar nu. Această Montgomery întârzie să-mi răspundă, așa că mai strig o dată.

— Gloria Montgomery!

Mai arunc o privire asupra grupului de adolescenți adunați în jurul autobuzelor și tot nu primesc răspuns. Mă decid să trec mai departe și aproape că rostesc următorul nume, când un glas subțire mă oprește la timp.

— Aici! Sunt aici!

Mă întorc spre dreapta și văd o fată scundă cum fuge spre noi, trăgând după ea un troller mic. Oftez și îmi dau ironic ochii peste cap. Anul acesta numărul de înscrieri la Academie a crescut, dar se pare că elevii noi sunt majoritatea... eleve.

Niciodată nu am reușit să înțeleg decizia lui Morris de a lăsa și femeile să-și vâre nasul într-un loc destinat bărbaților, căci până la urmă, care sunt șansele ca o fată să termine liceul militar? De obicei nu fac față programului și antrenamentelor mult prea dure pentru ele.

Roșie în obraji și gâfâind, se oprește în dreptul meu. În momentul în care își aruncă rucsacul ca să-l așeze mai bine pe umăr, mă lovește peste mâini și scap mapa, împrăștiind fișele.

— Scuze, mormăie și strâmbă scurt din nasul mic și în vânt.

Ziua mea e îndeajuns de proastă și fără astfel de scene, plus că plouă tare și treaba nu merge mai repede. Sunt ud din cap până în picioare, iar acum sunt și nervos.

— Gloria Montgomery, aproape mârâi la ea.

Smulg hârtiile adunate din mâna unui elev și mă întorc spre blonda din dreapta mea. Pare obosită. Cine știe de unde vine? Dar știu unde se va duce: într-un loc în care fetele ca ea nici nu au ce căuta.

După o analiză scurtă, constat că e prea mică de înălțime, prea slabă, are părul prea lung și, ceea ce observ în ultimul moment, are și un tatuaj pe încheietură – lucru pe care nu-l acceptăm în vreun fel la Academia noastră. O privesc doar de un minut și deja am găsit patru nereguli la ea, dar bănuiesc că voi mai găsi cât pentru o listă întreagă.

— Urcă! îi ordon, făcând semn spre autobuzul lângă care ne aflăm.

Cei strigați au urcat deja la îndemnul șoferului. După câteva clipe în care m-a măsurat din cap până în picioare, dă din cap aprobator și își târșâie picioarele – la propriu – până în fața ușilor din față. O urmăresc cu privirea cum se uită chiorâș la treapta care îi ajunge până deasupra genunchilor și pufnesc iritat.

De întârziat, m-am convins că e o întârziată, dar nu mă așteptam ca nici măcar un lucru să nu îl poată face până la capăt. Clatin din cap și mă duc după ea. O trag puțin în spate și o agăț cu brațul de brâu, apoi o urc pe prima treaptă. Se prinde cu ambele mâini de balustrada de susținere și dispare pe coridorul dintre scaune.

Mă întorc la locul meu și îmi aranjez hârtiile înapoi în ordine.

— Anabelle Johnson! strig iar.

Ziua îmi devine și mai oribilă, când o brunetă tipică zonei în care ne aflăm, ajunge înaintea mea. Mă ia durerea de cap, când îi observ rujul roz de pe buze și pantalonii cu imprimeu de leopard. Își împinge mândră pieptul în față și zâmbește discret – gesturi pe care le prind, dar nu le dau importanță. Îi fac semn din cap să urce și, cu o postură cam înțepată, dispare din raza mea vizuală.

TRATAMENT SPECIAL: ANNA

Autobuzul trei e deja plin, iar ultimul care trebuie să urce sunt eu. Şoferul închide uşile chiar în urma mea folosindu-se de o manetă de control. Abandonez mapa pe prima banchetă şi scot cutia de carton plină cu brăţări cu GPS de identificare şi supraveghere a elevilor.

Mă apropii de prima elevă şi mă aplec să-i prind brăţara.

— Nu din nou! se plânge un băiat de undeva din spate. Chiar nu vă puteţi abţine să nu ne urmăriţi ca pe nişte deţinuţi?

Mă încrunt la vorbele lui. Ştiu cine e. Este Worths şi nu este nou aici. A mai fost elev la J. F. Kennedy în primul an, dar a decis să plece în al doilea semestru, iar acum s-a răzgândit brusc şi s-a întors la Academie. Mai bine stătea acolo.

— Worths, gura! îi ordon autoritar.

Singurele sunete care se mai aud sunt nişte şuşoteli şi soneriile telefoanelor – care anunţă noi SMS-uri. Îi prind brăţara cu mişcări rapide şi mă ridic.

— Stai ca un om normal pe scaun, îi zic lui Johnson când mă apropii de ea.

Poziţia ei – cu picioarele aruncate pe spătarul scaunului din faţă – mă irită. Rânjeşte şi îşi întinde piciorul stâng în faţa mea. Mârâi enervat şi îi prind şi ei la gleznă brăţara cu GPS. Gestul ei nu merge trecut cu vederea şi o plesnesc peste mâinile care căutau să îmi mângâie încheieturile. Face o faţă ofensată şi îşi întoarce privirea spre geam.

Am douăzeci şi patru de ani şi ştiu prea bine genul ei de femeie. Au impresia că, deşi sunt tânăr, îşi pot permite să îmi vorbească la per tu sau să îmi facă avansuri, uitând cel mai esenţial lucru.

Sunt instructor la Academie de cinci ani. Am primit rangul de Sergent încă din ultimul an şi imediat după terminarea studiilor, am fost angajat. Primul an am lipsit, dar în restul de patru am avut timp să cunosc toate genurile

de oameni, iar Johnson se încadrează perfect în genul care caută o modalitate să scape de plictiseală, dar și să fie mai presus decât restul. Cu siguranță nu și-a ales persoana potrivită de care să se folosească pentru a-și asigura o reputație bună.

Trec mai departe și dau de un alt gen de femeie. Blondina care a întârziat la strigare și m-a lovit cu rucsacul, are privirea ațintită în ecranul mobilului și nu pare să-mi observe prezența sau faptul că aștept să îmi întindă piciorul ca să-i pun brățara.

Pielea foarte bronzată îmi atrage întreaga atenție și mă întreb din ce parte a țării vine. Am văzut mulți elevi venind din diferite direcții, dar nu țin minte ca unul dintre ei să fie mai bronzat decât limita normalului. Ea însă, arată de parcă s-a uns cu ciocolată și știu că nu asta e culoarea pielii sale naturale. După câte îmi dau seama, privind rădăcina firului de păr, e blondă natural. Ideea că ar fi mulatră se exclude fără îndoială.

Montgomery își ferește o șuviță lungă de păr după ureche, descoperindu-și chipul mic. Nu-mi dau seama când ajung să mă uit la ea într-un mod obsesiv. Fata asta ... dar îmi revin rapid în fire cu o scuturare a capului.

— Domnișoară?

Albastrul intens al ochilor săi mari mă privește confuz. Îmi strâng buzele, încercând să îmi abțin o remarcă proastă la adresa neatenției sale – care pare a fi o caracteristică a ei sau mai degrabă un defect – și flutur brățara pe care o țin în mână.

— Întinzi piciorul ăla odată? întreb când văd că tot nu pricepe.

— Pentru ce?

Cei doi băieți așezați pe scaunele din spatele ei chicotesc zgomotos, dar eu mă abțin, deși îmi vine să râd. Mă întreb dacă e de fel aeriană.

— Să-ţi pun brăţara.

— La picior? mă întreabă şi mai confuză. Brăţara nu se pune la mână? Din câte ştiu, „bră" vine de la braţ.

Şi uite aşa despică firul în patru şi pierd timpul de pomană! Montgomery nu doar că arată ca un copil, ci se şi comportă ca unul.

— Întinde piciorul ăla odată! mă răstesc nerăbdător.

Fără alte comentarii, scoate un picior pe coridor. Mă las pe vine şi ridic cu un gest brusc tivul blugului – ca să-i descopăr glezna. Îi înfăşor brăţara după ea şi îi blochez încuietoarea.

Pun rând pe rând brăţările la toţi, răstindu-mă adeseori când vreun elev întrece măsura sau comentează, apoi mă întorc la locul meu.

— Cam mulţi elevi anul ăsta, vorbeşte şoferul.

Craig lucrează cu noi de ani buni. Tot el a fost şoferul autobuzului care m-a condus pentru prima oară la Academie – pe atunci în calitate de elev. Are în jur de cincizeci de ani şi păr cărunt, dar trebuie să recunosc că se ţine bine în ciuda vârstei înaintate.

— Multe fete, spun dezaprobator. E prima oară când se întâmplă ca numărul fetelor să treacă de jumătatea numărului de înscrieri.

— Jay, s-au dus vremurile în care milităria îi privea doar pe bărbaţi.

Îmi zâmbeşte în oglinda retrovizoare, apoi adaugă:

— Să nu uităm că Generalul Consiliului Superior e femeie.

— Eva e una dintre puţinele femei care au dovedit că îşi merită locul, dar tot nu cred că din generaţia asta va ieşi ceva. Poate doar din rândul băieţilor.

— Domnule?

Glasul deja cunoscut mă face să mă întorc spre Montgomery şi să o privesc curios. Se sprijină de spătarul scaunului pe care stau şi îşi trece palma peste frunte.

de oameni, iar Johnson se încadrează perfect în genul care caută o modalitate să scape de plictiseală, dar și să fie mai presus decât restul. Cu siguranță nu și-a ales persoana potrivită de care să se folosească pentru a-și asigura o reputație bună.

Trec mai departe și dau de un alt gen de femeie. Blondina care a întârziat la strigare și m-a lovit cu rucsacul, are privirea ațintită în ecranul mobilului și nu pare să-mi observe prezența sau faptul că aștept să îmi întindă piciorul ca să-i pun brățara.

Pielea foarte bronzată îmi atrage întreaga atenție și mă întreb din ce parte a țării vine. Am văzut mulți elevi venind din diferite direcții, dar nu țin minte ca unul dintre ei să fie mai bronzat decât limita normalului. Ea însă, arată de parcă s-a uns cu ciocolată și știu că nu asta e culoarea pielii sale naturale. După câte îmi dau seama, privind rădăcina firului de păr, e blondă natural. Ideea că ar fi mulatră se exclude fără îndoială.

Montgomery își fereşte o şuviță lungă de păr după ureche, descoperindu-și chipul mic. Nu-mi dau seama când ajung să mă uit la ea într-un mod obsesiv. Fata asta ... dar îmi revin rapid în fire cu o scuturare a capului.

— Domnișoară?

Albastrul intens al ochilor săi mari mă privește confuz. Îmi strâng buzele, încercând să îmi abțin o remarcă proastă la adresa neatenției sale – care pare a fi o caracteristică a ei sau mai degrabă un defect – și flutur brățara pe care o țin în mână.

— Întinzi piciorul ăla odată? întreb când văd că tot nu pricepe.

— Pentru ce?

Cei doi băieți așezați pe scaunele din spatele ei chicotesc zgomotos, dar eu mă abțin, deși îmi vine să râd. Mă întreb dacă e de fel aeriană.

— Să-ți pun brățara.

— La picior? mă întreabă și mai confuză. Brățara nu se pune la mână? Din câte știu, „bră" vine de la braț.

Și uite așa despică firul în patru și pierd timpul de pomană! Montgomery nu doar că arată ca un copil, ci se și comportă ca unul.

— Întinde piciorul ăla odată! mă răstesc nerăbdător.

Fără alte comentarii, scoate un picior pe coridor. Mă las pe vine și ridic cu un gest brusc tivul blugului – ca să-i descopăr glezna. Îi înfășor brățara după ea și îi blochez încuietoarea.

Pun rând pe rând brățările la toți, răstindu-mă adeseori când vreun elev întrece măsura sau comentează, apoi mă întorc la locul meu.

— Cam mulți elevi anul ăsta, vorbește șoferul.

Craig lucrează cu noi de ani buni. Tot el a fost șoferul autobuzului care m-a condus pentru prima oară la Academie – pe atunci în calitate de elev. Are în jur de cincizeci de ani și păr cărunt, dar trebuie să recunosc că se ține bine în ciuda vârstei înaintate.

— Multe fete, spun dezaprobator. E prima oară când se întâmplă ca numărul fetelor să treacă de jumătatea numărului de înscrieri.

— Jay, s-au dus vremurile în care milităria îi privea doar pe bărbați.

Îmi zâmbește în oglinda retrovizoare, apoi adaugă:

— Să nu uităm că Generalul Consiliului Superior e femeie.

— Eva e una dintre puținele femei care au dovedit că își merită locul, dar tot nu cred că din generația asta va ieși ceva. Poate doar din rândul băieților.

— Domnule?

Glasul deja cunoscut mă face să mă întorc spre Montgomery și să o privesc curios. Se sprijină de spătarul scaunului pe care stau și își trece palma peste frunte.

— Ce s-a întâmplat? vreau să știu.

— Nu mă simt prea bine. Pot să stau aici, în față?

Nici nu arată prea bine. Chipul îi este scăldat în sudoare și e cam palidă. Mă feresc și îi ofer locul de lângă mine – fiind singurul gol din față. Se așază și își lipește capul de geamul care probabil îi aduce o răcoare binevenită.

Scot din buzunar o pastilă pe care am pregătit-o în caz de situații de genul și i-o întind alături de o sticlă cu apă. La început ezită să le ia, dar o privesc dur și îi arăt că nu am răbdare pentru o altă încăpățânare. Înghite pastila rapid, dând peste cap mai bine de jumătate de sticlă. Se șterge la gură cu mâneca – gest care dezvăluie iar tatuajul de pe încheietură. Două litere încâlcite, într-un desen fără rost.

— Ce-i cu ăla? o întreb în doi peri. Nu știi că nu ai voie cu așa ceva la Academie?

— Nu înțeleg cu ce mă încurcă.

Răspunsul ei contradictoriu aproape că mă scoate din minți.

— Te-am întrebat ceva, Montgomery, spun printre dinți.

— Domnule Davis?

O altă voce enervantă mă face să-mi întorc capul și să mă uit nervos spre Johnson. Îmi dau seama că am o problemă personală cu femeile ca ea.

— Ce vrei?

— Și eu mă simt cam rău.

Îmi mijesc ochii spre ea și o văd înghițind în sec. Pare în regulă și, când își mușcă buzele, constat că minte.

— Întoarce-te la loc, nu ai nimic.

— Ba da, domnule! insistă pe ton plângăreț. Mă doare capul și am rău de autobuz. Pot să stau în față?

Mă întorc spre blondina de lângă mine și, spre deosebire de Anabelle, ea chiar pare să se simtă rău. Obrajii i s-au înroșit și bănuiesc că are și febră. Semne bune care prevestesc o răceală zdravănă.

— Am zis să te întorci la locul tău! îi ordon brunetei și aceasta pleacă cu coada între picioare.

Când credeam că situația nu se poate complica, blondina leșină subit. Capul ei cade fără vlagă pe umărul meu și, contrar respirației agitate pe care o avea înainte, acum răsuflă slab.

— Craig, oprește! La dracu'!

Autobuzul oprește la primul popas și toți elevii coboară pentru o recreere scurtă. În schimb, eu rămân și o întind pe Montgomery pe întreaga banchetă și, stropind-o cu apă, încerc să o trezesc.

— Ce a pățit? vrea șoferul să știe și o privește îngrijorat.

— A făcut o alegere proastă când a venit aici. Uită-te la ea! Dacă o simplă răceală o pune la pământ, nu vreau să știu ce se va întâmpla când încep antrenamentele. Parcă o și văd cedând din prima zi.

Clatin din cap sătul și cum apa nu prea funcționează, o lovesc ușor peste obraji. Continui să îi dau palme până când o simt mișcând ușor și Montgomery deschide ochii, privindu-mă confuză.

— Te doare ceva, domnișoară? o întreb.

Cu sprâncenele încruntate, ea doar clatină din cap și se ridică.

— Mă simt bine, mormăie într-un final. Cred că o să răcesc.

— Ai haine de schimb la îndemână? Astea sunt ude.

Încuviințează, iar eu și Craig părăsim autobuzul pentru a-i oferi intimitate. Celelalte două autobuze au oprit în față și Dalia vine spre mine.

Avem o relație care durează de cinci ani. Ne cunoaștem încă de pe vremea când eram elevi și, ocupă ca și mine, postul de instructor și supraveghetor la Academie.

Cu toate că sunt cinci ani lungi de când formăm un cuplu, nu reușesc să-mi dau seama de ce continuăm să o

facem. Lucrurile s-au răcit între noi de o perioadă bună de timp, iar sentimentele devin tot mai absente pe zi ce trece. Nici nu sunt sigur că au fost vreodată acolo.

— De ce ai oprit? mă întreabă curioasă, aranjându-şi cămaşa.

— A leşinat o elevă, spun şi îmi rostogolesc ochii. A prins-o gripa.

— Deja?

Pe mine nu mă miră la fel ca pe ea. Oamenii care locuiesc în partea asta a ţării sunt obişnuiţi cu clima rece şi ploile torenţiale. Pot spune că cu unul am devenit imun, dar Montgomery nu e de prin zonă. Nici măcar pe aproape. Bronzul mă duce cu gândul la un colţ al ţării îndepărtat, unde e mereu soare sau cel puţin, mult mai cald decât în Virginia de Vest. Aici, toamnele sunt răcoroase şi ploioase, iar iernile geroase.

— Sper ca Morris să nu-mi „arunce" o fată în grupă, mormăi. În ultimii patru ani am scăpat numai cu băieţi, dar a fost ultimul lor an.

— Ştii doar că Morris face grupele, nu le alegem noi.

Încuviinţez din cap şi strâng din buze. Nu mă încântă deloc ideea de a avea o fată în grupă, timp de patru ani de zile. E obositor şi dacă le privesc doar.

— Nu contează, spun după un minut întreg. Poate e binevoitor şi îmi face o favoare să le ţină departe de mine.

Dalia râde scurt, deşi e vizibil că se simte deranjată. E şi ea femeie.

— Poate ia Shannon mai multe.

Amândoi ne întoarcem spre uşa autobuzului pe care îl supraveghez când blondina se împiedică zgomotos de treaptă. Oftez şi îmi las umerii să cadă. E ameţită şi ăsta e un alt defect descoperit la ea. Mă întreb câte mai sunt.

E schimbată din cap până în picioare. În locul blugilor negri, are o pereche de pantaloni sport, în picioare poartă

tenişi şi şi-a completat ţinuta cu un hanorac. Cel puţin a făcut un lucru bun şi şi-a prins pletele absurd de blonde într-un coc dezordonat.

— Te simţi mai bine, domnişoară? o întreabă Dalia, purtând pe chip o expresie nedumerită.

Nu vezi prea des blonde prin regiunea asta. Mirarea mi-a fost aceeaşi ca a ei sau poate mai mare.

— Da, mulţumesc.

Ochii albaştri se mută pe mine şi încruntarea sa revine. Mă studiază cu o aşa atenţie, încât încep să devin stânjenit, dar nu e genul de atenţie care să mă deranjeze prea mult. În schimb, atenţia pe care mi-o oferă Anabelle, mă irită.

Ne reluăm drumul după alte două minute în care blonda s-a bucurat de aerul răcoros. Se aşază şi ea pe locul de lângă mine şi e atentă numai la telefonul care continuă să răsune la fiecare SMS primit. Nu ştiu cu cine conversează atât de mult, dar devine enervant.

— Poţi lăsa telefonul deoparte sau trebuie să ţi-l iau? o întreb după minute bune de tortură în care am încercat să mă relaxez.

Spre fericirea mea, ascunde telefonul în buzunarul hanoracului.

— Mai avem mult până ajungem?

— În jur de două ore, îi răspund.

Îmi las capul să cadă pe spătarul scaunului şi închid ochii, doar că momentul meu de linişte durează prea puţin.

— Atât de mult?

Ştiu că nu voi prinde cel puţin jumătate de oră fără să capăt o întrebare, aşa că decid să-i răspund şi de data asta.

— Da, atât de mult. De unde vii?

— Atlantic Beach.

O privesc confuz. Evident.

— Florida, adaugă.

Normal că Florida. Nici nu aveam vreo îndoială.

— Şi ce cauţi tocmai aici?

Ridică impasibilă din umeri. Acum înţeleg de ce e atât de bronzată şi înţeleg mai multe decât atât.

— Academia J. F. Kennedy e destul de vestită pe la noi, îmi spune. Am auzit atât de multe poveşti despre ea, încât am vrut să văd cu ochii mei ce e atât de special aici.

— În afară de programul foarte strict şi regulile care trebuie respectate cu sfinţenie, nu e nimic special.

Urmează un moment de tăcere – de care mă bucur din plin.

— Dar pentru ce sunt brăţările pe care ni le-aţi pus? mă întreabă iar şi se uită la mine cu ochii mari şi plini de curiozitate.

Ăsta e unul dintre lucrurile care încep să mă enerveze la ea. E ca un copil mic care vrea să ştie totul, despre orice lucru.

— E pentru supravegherea voastră. Dacă spui că ai auzit multe poveşti despre Academie, atunci ştii că e situată în pădure. Am avut cazuri în care elevii s-au pierdut, iar GPS-ul din brăţări ne ajută să vă găsim mai repede.

— Şi de unde ştiţi despre cine e vorba?

— Aveţi cipuri diferite. De exemplu, tu eşti Q7.

Dă din cap, pesemne că a înţeles şi scoate din nou mobilul din buzunar când acesta sună. Îmi rostogolesc ochii şi i-l smulg din mână, apoi deschid geamul şi pur şi simplu îl arunc. Expresia ei facială exprimă apogeul şocului.

— Era singurul meu telefon! se plânge.

— Oricum ţi-l luam la intrarea în Academie. Nu ai voie cu el.

Îşi bosumflă buzele uşor şi îşi întoarce privirea spre geam. Următoarele două ore trec ca prin farmec şi intrăm pe porţile larg deschise ale Academiei.

Elevii coboară unul câte unul şi aştept să se alinieze

toţi în două rânduri. Încep să mă plimb prin faţa lor, ţinându-mi mâinile la spate, postura dreaptă şi abia apoi încep să vorbesc:

— Bine aţi venit la Academia J. F. Kennedy! Sunt Sergent Jay Davis, dar mulţi dintre voi ştiu deja asta.

Câteva chicoteli răsună în rândul lor.

— Probabil pentru câţiva dintre voi, eu voi fi instructor şi supraveghetor, ceea ce înseamnă că în decursul următorilor patru ani o să ne întâlnim atât de des, încât o să vă săturaţi de mine sau o să vă doriţi să fi ales un liceu la Polul Nord, în locul acestuia!

Un strănut ca de pisică stârneşte alte chicoteli. Mă abţin din greu să nu râd şi eu. Montgomery îşi trage uşor nasul.

— Pentru început, vom face un tur scurt al Academiei ca să ştiţi cu ce o să vă confruntaţi începând cu ziua de mâine, apoi vă voi împărţi orarele şi Codul Regulilor, pe care trebuie să îl ştiţi ca pe rugăciune. Rămâneţi grupaţi câte doi şi să nu vă împrăştiaţi ca oile. Cu cât mai puţină gălăgie, cu atât mai puţine corecţii dureroase.

Pornesc înaintea lor spre clădirea principală. Pufăi din buze când o întreagă zarvă generală se produce în spatele meu – zarvă care încetează brusc atunci când mă răsucesc spre ei. Oprirea mea o ia pe Montgomery pe nepusă masă şi, cum mergea chiar în urma mea, nu reuşeşte să se oprească la timp. Se izbeşte puternic de mine. Clătinându-se, se împleticeşte doi paşi în spate şi următorul băiat din rând o prinde înainte să se prăbuşească. Încă o dată dovedeşte cât de împiedicată şi neatentă e.

— Domnişoară, te încurcă cele două picioare stângi sau te uiţi cum ninge? întreb în doi peri.

— Nu ninge, îmi răspunde cu voce melodioasă şi priveşte spre cer.

Nu înţelege aluzia şi încep să-i pun la îndoială inteligenţa.

— Întocmai, mormăi. Crezi că poţi face un efort, pentru tine posibil supraomenesc, şi să ţii pasul?

Dacă mă iau după expresia feţei sale, în sfârşit înţelege că o iau peste picior şi se înroşeşte subit. Nu-mi pot da seama cum am observat asta, ţinând cont că pielea ei e atât de bronzată.

Încuviinţează uşor din cap şi îşi potriveşte pasul cu al meu, ceea ce mă uimeşte oarecum. Ceilalţi deja şi-au făcut prieteni, deşi abia îşi ştiu numele unul altuia. Doar ea pare să nu se încadreze nicăieri.

Însă un alt lucru îmi atrage atenţia. Mersul ei prea legănat şi felul cum calcă pe piciorul drept, mă face să înţeleg că o doare.

— Şchiopătezi, o spun ca pe o constatare. Ce s-a întâmplat?

— Mi-am sinucis glezna, răspunde repede şi într-o bâlbâială. Sucit am vrut să spun. Mi-am sucit glezna, nu sinucis. Nu am cum să o sinucid.

Îşi dă ochii peste cap, ironizându-se singură şi eu o privesc uimit. E şi foarte vorbăreaţă – un nou defect trecut pe lista ei deja interminabilă.

Clădirea principală cuprinde aproape totul. E o construcţie veche în formă de „U", datând din anul 1986, dar restaurată recent şi modernizată. La parter, pe un coridor lung se află seria de birouri folosite de instructori, direcţiunea, secretariatul şi cabinetul psihologului nostru. La primul etaj sunt sălile de curs, iar sala de sport ocupă mai bine de jumătate din aripa dreaptă a clădirii. Acolo, elevii îşi desfăşoară antrenamentul din cele trei momente ale zilei, atunci când vremea e prea ploioasă sau geroasă.

La etajul al doilea, în aripa stângă sunt înşirate laboratoarele de chimie, biologie, fizică şi informatică, pe când, în aripa centrală e biblioteca şi un mic cinematograf – pe care îl folosim doar la prezentarea vreunui proiect.

În aripa dreaptă a etajului al doilea se află doar sala de consiliu unde organizăm adunarea la ședințele importante cu elevii sau când un elev e pe picior de exmatriculare.

Cu toate că cea mai mare clădire din campus e cea principală, curtea care cuprinde întreaga instituție e imensă. Două serii de cabane servesc drept internat. Cea de pe partea dreaptă este seria unde fetele sunt cazate, pe când cea din stânga este seria băieților. Una dintre regulile Academiei interzice pătrunderea băieților pe terenul fetelor și vice-versa.

În dreapta clădirii principale, o altă clădire mult mai mică servește drept cantină. În stânga, avem o clinică folosită în cazul deselor accidentări în timpul antrenamentelor, iar pentru cei care au fost crescuți într-un regim religios, campusul le pune la dispoziție o capelă mică aflată chiar în străfundul instituției, imediat după terenul principal și poligonul de tragere – situate chiar în spatele clădirii.

Imediat ce termin turul și după ce le-am explicat cam tot ce era de explicat ca să nu se piardă, le cer să se alinieze din nou pentru a le înmâna orarele, Codul Regulilor și cheile de la cabanele în care au fost repartizați.

— Locks, cabana doisprezece! strig.

Un băiat atletic înaintează spre mine. Îi dau hârtia, cartea și cheia.

— Harris... Carter... Johnson!

Când Anabella pășește agale spre mine, mă privește ca o leoaică gata de atac și strâmb din nas. Îi dau cât mai repede lucrurile și răsuflu ușurat când se retrage, rugându-mă în gând ca Morris să nu mi-o transfere mie.

— Montgomery, cabana șapte, continui.

Blondina se apropie cu ezitare și întinde mâna ca să-și ia lucrurile. Nu mă privește direct, iar obrajii ei sunt mai roșii decât e normal, dar nu spun nimic, deocamdată. Doar îi urmăresc șchiopătatul înapoi în rând. Ceva nu-mi pare în regulă.

— Houston! continui de strigat.

Împart repede toate orarele și elevii încep să se împrăștie către cabanele lor. Rămân pe loc și o privesc curios pe blondină.

Dă să plece și ea după celelalte fete, însă glasul meu dres o oprește.

— Da, domnule? S-a întâmplat ceva?

— N-ai zis tu că ți-ai sinucis glezna? Hai să vedem ce ai!

Se uită două clipe în jurul ei, crezând că vorbesc cu altcineva.

— Nu cred că e nevoie, domnule.

— Ba, eu cred că este. Nu vei putea face nimic dacă o să continui să șchiopătezi. Aici trebuie să ții pasul cu restul și nu te prea văd în stare să faci asta nici cu ambele picioare bune.

Zâmbește afectată și pare că se teme de ceva. Se întoarce și privește lung spre clinică, iar buzele ei fac o grimasă. Următoarea ei replică e exact cea la care mă așteptam.

— Domnule, chiar nu e necesar.

— Te temi de spitale?

— Nu, doar că...

Face pauză, deși nu am întrerupt-o. Nu vrea să-mi explice, dar asta nu înseamnă că scapă de mine. Îi fac semn să meargă înaintea mea și, din spate, îi urmăresc fiecare mișcare.

— Dar ți-ai sinucis glezna bine, pufnesc eu. Pentru că glezna ta începe de la genunchi.

— M-am lovit și la genunchi, în autobuz.

Îmi încleștez dinții, iritat. E abia prima zi și deja încearcă să mă mintă. O prind nervos de braț și o grăbesc spre clinică.

— Nu ești deloc bună la mințit și chiar nu ți-ai găsit persoana potrivită pe care să o vrăjești. Acum, mișcă-te mai repede!

Personalul clinicii cuprinde doar un doctor și trei asistente, care momentan sunt ocupate cu niște registre și mă simt nevoit să acționez eu în cazul ei. Montgomery se așază tăcută pe marginea patului de consult. Cotrobăi prin niște sertare până găsesc ciocănelul pentru reflexii și o lovesc când se așteaptă mai puțin. Piciorul nu reacționează în niciun fel, însă blondina e șocată.

— Ciudat, mârâi printre dinți.

— Nu e nimic ciudat, mormăie ea. Nu ați lovit unde trebuie.

Răspunsul ei mă uimește. Sunt destul de sigur că am lovit exact unde trebuie. Nu e pentru prima oară când folosesc ciocănelul. Mă pregătesc și o lovesc iar. De data asta, piciorul tresare ușor. Poate chiar am lovit în locul greșit sau poate e ceea ce cred eu că e.

— Te doare? o întreb.

Neagă, privindu-mă cu ochii mari. Înclin din cap și îi feresc mâneca hanoracului, descoperind tatuajul pe care l-am văzut încă din prima clipă. Reacționând impulsiv, și-l acoperă cu cealaltă mână.

— Dacă porți bluze cu mânecă lungă, nu înseamnă că nu mai e acolo. Nu ai voie cu așa ceva aici, nu suntem o gașcă de motociclești plini de tatuaje și cercei! Aici nici măcar nu ai voie cu cercei sau alte zdrăngănele, darămite cu un tatuaj.

— Păi și ce mai pot face acum? E deja bătut.

— Îl scoatem.

Panica din ochii ei aproape mă face să râd. Își trage brațul cu un gest violent și își acoperă înapoi încheietura.

— Nu mă poți pune să-l scot!

Exclamația ei cât și hotărârea din voce mă irită și mai mult decât simpla ei prezență.

— Ești suficient de enervantă și fără să comentezi, cadet! mă răstesc eu. Aici nu facem ce vrei tu, există niște reguli care trebuiesc respectate.

— Nu mi-l scot! Nu mă poţi obliga să fac ceva ce nu vreau!

— Gura!

Ţipătul meu o face să tacă şi să-şi plece privirea. După ce îi cer să ţină nişte comprese reci peste locurile care sunt sigur că o dor, Montgomery dispare şi eu mă îndrept spre biroul lui Morris, nervos.

Încă nu-mi vine să cred că au trecut doar câteva ore şi deja m-am certat cu un elev!

Directorul Morris are în jur de patruzeci şi cinci de ani. Conduce Academia de mai bine de zece ani şi probabil o va mai conduce câţiva ani de acum încolo. Fizicul lui e invidiat de către bărbaţii care împart aceeaşi vârstă cu el. Fost instructor, Morris a antrenat mai bine de opt grupe de elevi înainte şi după ce a ocupat postul de director. De trei ani s-a oprit şi tot ce mai face este muncă de birou.

— Davis, mă salută el şi îmi face semn să iau loc pe scaunul liber.

Mă aşez şi aştept să-mi dea fişa cu elevii repartizaţi mie.

— Eşti pregătit pentru o altă serie? mă întreabă amuzat. Ai scăpat uşor în ultimii patru ani. Ai antrenat o duzină de băieţi pricepuţi.

— Sper să am noroc şi în următorii patru şi să-mi daţi numai băieţi, mormăi.

Cu un zâmbet viclean, Morris îmi întinde fişa.

— Află singur.

Îmi aplec privirea peste numele cuprinse în următoarea duzină pe care o s-o antrenez, cu emoţii uşoare. Trec de jumătate şi tot ce am întâlnit sunt nume de băieţi, însă ultimul aproape mă face să urlu. Care erau şansele?

— Gloria Montgomery, spun mai mult pentru mine, plescăind nemulţumit din buze.

— Să înţeleg că ai cunoscut-o deja.

Habar n-are! Încuviinţez din cap şi spun convins:

— O mare problemă pentru următorii patru ani.

— De ce spui asta? vrea el să știe.

Doar ridic din umeri. Am destule motive să spun asta. I-aș cere cu plăcere lui Morris să o transfere într-o altă grupă, însă știu că e de neînduplecat când vine vorba despre elevi. Odată făcute listele, nu am nicio șansă să mai schimb ceva.

— Davis, listele erau deja făcute când ea s-a înscris. Singurul loc care mai era disponibil era la tine în echipă, așa că i l-am oferit. A intrat cu punctaj bun.

— Și o să iasă cu punctaj rău, spun cu ton răutăcios. Mulțumesc, domnule Morris.

Mă ridic de pe scaun și după ce îi strâng mâna, părăsesc biroul.

CAPITOLUL II

Imediat ce termin scurta vizită la clinică, ajung la cabana în care urmează să stau pentru următorii patru ani. E mică, e pătrăţoasă şi are două trepte – pe care le urc stângace. Urăsc treptele!

Când intru, o căldură neaşteptată mă izbeşte în faţă, aducându-mi aminte de locul din care am venit. Deja mi s-a făcut dor de soarele din Florida şi cu siguranţă nu vreau să cunosc vestita zăpadă. Îmi este de ajuns că am văzut-o la televizor.

Ore întregi îmi petrec în faţa şifonierului, încercând să îmi aranjez cât mai frumos puţinele haine pe care mi le-am adus, în aşa fel încât să-i las loc liber şi colegei cu care urmează să împart cabana.

Îmi duc portfardul în baie, alături de celelalte lucruri pentru igienă şi aleg patul de la fereastră în defavoarea celui de la perete – situat în partea cealaltă a camerei.

Seara mă prinde cu carneţelul de notiţe în braţe, vrând să trec în revistă lucrurile importante de reţinut.

„Jay Davis – instructor şi supraveghetor. E foarte tânăr şi nu prea te suportă."

Imediat ce pun punct la final, lipesc bileţelul de memorie pe uşiţa noptierei de lângă pat şi zâmbesc. Ăsta clar e un lucru important de reţinut. Nu vreau să-l enervez pe domnul „Mă enervez, pentru că sunt un frustrat" – căruia se pare că i s-a pus pata pe mine încă de la prima vedere.

„Academia Militară J. F. Kennedy." e un alt bilet pe care îl lipesc lângă celălalt. Aş părea o idioată dacă aş uita la ce liceu m-am înscris.

După ce îmi dau seama că nu mai sunt alte lucruri

importante – pentru că nu am reușit să-mi fac prieteni – abandonez carnețelul pe pat și privesc ușa care se izbește puternic de perete. O fată cu păr șaten și mai înaltă decât mine cu un cap, intră în cameră, fluierând. Când mă observă, buzele i se arcuiesc într-un zâmbet care se dovedește a fi unul prietenos și vine țintă spre mine.

— Sunt Maddy Davis, se prezintă și îi strâng mâna.

— Ca și Jay Davis, constat.

Zâmbește și mai larg și își flutură părul în încercarea de a-l da peste umăr.

— E unchiul meu.

Am notat în minte. Notez și pe bilețel numele ei și gradul de rudenie dintre cei doi.

Îmi ridic privirea și o prind uitându-se la mine curioasă.

— Ce faci acolo?

— Sunt cam uitucă, o spun cu o tentă de amuzament. Nu vreau să uit numele celei cu care împart camera, chiar a doua zi după ce am cunoscut-o.

Dă din cap, pesemne că a înțeles și se retrage spre patul ei.

— Și cum ți se pare? mă întreabă, dorind să facem conversație. Ți-ai făcut prieteni?

— Nu prea, recunosc eu. Nici nu am avut când. Am stat aici.

Maddy dă iar din cap și își despachetează hainele în continuare.

— Nu-ți face griji, o să-ți faci prieteni. Ce naiba? Doar o să stăm închiși aici patru ani de zile! E aproape imposibil să nu socializezi. Asta doar dacă nu vrei, ci preferi să stai într-un colț întunecat, privindu-i cu ochi sticloși pe restul.

Chicotim amândouă. Să nu-mi fac prieteni sună mai bine. Mă consider o persoană cât se poate de retrasă.

— Nu de asta mi-e frică, spun încă râzând. Mai degrabă mi-e teamă să nu-mi fac dușmani. Sunt de câteva ore aici

și am impresia că unchiul tău deja nu prea mă place.

La auzul subiectului principal ales de mine, Maddy se întoarce cu fața și îmi aruncă o căutătură nedumerită.

— Unchiul meu? Ai auzit și tu lucruri proaste despre el, așa-i?

Încuviințez.

— Ce ai auzit?

— Că a bătut un elev? o spun mai mult ca pe o întrebare. Doi băieți vorbeau despre asta în autobuz, chiar în spatele meu. Ziceau că l-ar fi bătut pentru că nu a vrut să execute un ordin, însă mi s-a părut puțin cam exagerat. Nu cred că e permis așa ceva.

Răspunsul ei întârzie și încep să cred că tot ce am auzit este adevărat. Mi-am dat seama că Davis are probleme cu temperamentul, dar nu aș fi crezut că poate recurge la gesturi extreme.

— Cei care spun asta, o mai și înfloresc, zice într-un final. Nu l-a bătut în adevăratul sens al cuvântului, ci doar i-a aplicat o corecție, conform regulamentului. Scuză-mă, nu ți-am reținut numele.

Ultima ei propoziție mă face să par o tâmpită, că am uitat să mă prezint.

— Gloria Montgomery.

— Gloria, ăsta e un campus militar și aici trebuiesc respectate regulile, chiar dacă sunt stricte.

— O spui de parcă știi cu ce se mănâncă viața pe aici.

Maddy râde scurt.

— Chiar știu. Și mama e instructor, așa că am petrecut ceva timp în campusul ăsta.

Asta explică unele lucruri. E o întreagă familie Davis aici.

— Să-ți spun câteva lucruri.

Se așază pe marginea patului meu și își trage picioarele sub ea, pregătindu-se să-mi povestească.

— Sunt trei antrenamente pe zi. Ne trezim la cinci și jumătate dimineața, când goarnele răsună, la șase e primul antrenament, apoi servim micul dejun și mergem la cursuri. Antrenamentul de la prânz începe la trei după-masa, deci vom avea doar zece minute să scăpăm de uniformă și să îmbrăcăm echipamentul. Masa e imediat după, iar antrenamentul de seară e la nouă, cu o oră înainte de stingere.

În timp ce ea îmi înșiră programul, eu îl notez în agendă, aruncându-i adeseori câte o ochiadă.

— Un lucru care nu îmi place este acela că, curentul electric va fi...

Nici nu termină de vorbit, că se și stinge lumina, lăsându-ne într-o beznă în care există o probabilitate de nouăzeci la sută să-ți scoți ochii.

—... întrerupt, continuă ea pe un ton mai jos.

— Întrerupt? mă panichez. Dar e frig! Ne lasă să înghețăm aici?

Izbucnirea ei în râs vine ca o jignire la adresa mea. Nu-mi pot imagina ce am spus atât de amuzant.

— Gloria, căldura nu are legătură cu linia electrică. Există centrală și căldura vine direct din pardoseală. Pășește doar puțin pe podea și o să simți.

Ca să fiu sigură, îmi las o talpă să atingă podeaua din lemn, profitând de faptul că nu mă vede. Are dreptate, e caldă și numai bună să dormi pe ea.

— Dar dacă, de exemplu, vrem să citim sau să mai facem niște lucruri, cum le vom face pe întuneric? mă revolt eu.

— Termenul de „ora stingerii" nu e pus la batjocură, râde. Odată ce lumina se stinge, înseamnă că trebuie să dormim forțat.

Maddy adoarme înaintea mea, iar eu rămân și privesc pe fereastră la luminița slabă a felinarului din fața cabanei de lângă. E singura rază de lumină pe care o mai văd și care

mă ajută să nu mă panichez mai mult decât sunt deja.

Încă de mică sufăr de nictofobie – frica severă de întunerie – și nici până acum nu am reușit să scap de ea, cu toate că, în Florida am făcut mai multe plimbări nocturne pentru a rezolva problema asta.

Dacă ar fi să estimez ora, e deja trei dimineața și bătăile în ușă nu sunt de la vreun musafir așteptat. Mă ridic cu greu din pat și îmi scald picioarele în căldura plăcută a podelei până în fața ușii. O descui și lumina puternică a unei lanterne aproape mă orbește. Îmi duc instinctiv mâna la ochi ca să-i protejez, până când persoana din prag îndreaptă lanterna mai jos, în dreptul sânilor acoperiți doar de o bustieră.

— Domnișoară Montgomery.

Glasul cunoscut mă face să înghit în sec și să-mi măresc ochii.

Mă blestem în gând de zeci de ori că nu am fost mai inspirată în alegerea vestimentației de noapte, așa că mă trezesc stând în fața lui Davis doar în bustieră și boxeri.

— Domnule D... oamne!

— Davis, nu Doamne, mi-o trântește și trece pe lângă mine, intrând.

Închid rapid ușa și rămân să mă uit în gol.

— Vrei să nu mai stai că o statuie acolo și să vii aici? se răsteşte la mine.

Parcă teleghidată, mă întorc cu fața și ,cu pași mici, mă îndrept spre el. Privirile lui aruncate asupra mea nu sunt deloc drăguțe, cum m-aș fi așteptat. Ba, chiar simt cum ar dori să mă bage într-o mașinărie de tocat carne.

Un mormăit indescifrabil mă face să îmi întorc capul spre Maddy. Se ridică în capul oaselor, frecându-și pleoapele cu podurile palmelor, ca mai apoi să caște fără măcar să pună mâna la gură.

— Inteligența nu se capătă dormind, Madeline, mormăie el și parcă îi simt amuzamentul în voce.

Davis şi umorul sunt două lucruri diferite.

— Să înţeleg că tu ai dormit toată viaţa? i-o întoarce Maddy, chicotind.

— Foarte haios, don'şoară. Hai, ridică-te!

Clipesc des, încercând să-mi revin. Nu am crezut că voi asista la o conversaţie în care Davis să nu-şi verse nervii pe cineva, ba chiar să încerce să glumească. E ceva ce cred că nu voi întâlni în fiecare zi.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Maddy se dă jos din pat şi se întinde ca o pisică. Când Davis se întoarce brusc spre mine, tresar.

— Ăsta e echipament de somn, Q7? mă întreabă iritat. Sau ai de gând să mergi la plajă?

Nu răspund. Oricum nu aş putea, ţinând cont că limba mi s-a înnodat.

— Un cadet cam năzdrăvan a intrat pe terenul fetelor şi îl căutam, ne explică el.

— De unde ştiţi? întreb nedumerită. Citiţi în stele?

Privirea pe care mi-o aruncă înapoi, mă face să înghit în sec, dar tot nu înţeleg de unde ştiu.

— Tocmai pentru asta purtaţi brăţări cu GPS, îmi răspunde în doi peri. Şi nu te-am întrebat nimic, cadet, continuă apropiindu-se periculos. Şi nu-ţi permit să-mi răspunzi ca o obraznică ce eşti! Îţi sunt mult mai superior şi te afli într-un campus militar, aşa că nu mai deschide gura dacă nu eşti întrebată, iar la sfârşitul fiecărui răspuns, să se afle formula de respect „domnule". Asta dacă nu vrei să-ţi dau două peste ochi!

Nici dacă aş vrea, n-aş mai putea să spun o replică la asta. Davis a fost serios pe tot parcursul lungului şi ameniţătorului său discurs şi nu mai e loc de alte comentarii.

— Jay, mai las-o în pace, comentează Maddy în locul meu. E prima ei zi aici şi deja i-ai băgat frica în oase.

Mare dreptate mai are! A reuşit să mă sperie doar

privindu-mă urât.

— Să nu crezi că dacă ești nepoata mea, nu-ți voi da și ție una. Așa că ține-ți pliscul! Vă voi inspecta puțin camera.

Davis pleacă în căutare de intruși, vizitând pentru prima oară baia. Maddy se apropie de mine, amuzată.

— Nu-ți face griji, doar gura e de el. Nu lovește femeile.

— Te-am auzit, Madeline! urlă el din coridor.

Nu mă pot abține și scap jumătate de râset – lucru care îmi aduce probleme. Davis are în jur de doi metri înălțime și o construcție fizică înspăimântătoare. E de ajuns să stea încordat în fața mea și îmi tremură genunchii.

— Ți se pare amuzant, blondino?

— Nu, răspund cu voce mică. Adică, nu, domnule!

Se îndepărtează, iar eu răsuflu ușurată.

— A fost vreun băiat pe aici? întreabă și am impresia că i se adresează mai mult lui Maddy.

— Nu. Noi dormeam, dacă nu te-ai prins.

— Nu sunt lapte ca să mă prind. Și *trebuie* să întreb. Bănuiesc că sunteți suficient de deștepte încât să știți că, dacă intră vreun băiat aici, ziua sau noaptea, o să aveți mari necazuri. Relațiile între elevi sunt strict interzise, ceea ce înseamnă că și cele sexuale se includ aici.

Se uită fix la mine, iar eu îmi salt sprâncenele, surprinsă. Nu mă așteptam să mă creadă genul acela de fată. Este suficient să mă creadă obraznică și restul, dar nu și asta.

— Ce vrei să insinuezi? întreb iritată, uitând și de formula de respect, cât și de faptul că nu am voie să-i vorbesc la per tu. Crezi că am venit aici ca să...

— Tu te trezești vorbind de obicei? mi-o retează. Am impresia că gura vorbește fără tine de prea multe ori.

— M-ai jignit.

— N-am spus nimic!

— Dar te-ai uitat la mine! Nu am venit aici pentru băieți.

Chicotul lui Maddy răsună din ce în ce mai tare, pe

cât vocile noastre cresc în intensitate. Sunt de-a dreptul revoltată și puțin îmi pasă cine e el sau ce face aici.

— Montgomery, îți sugerez să taci înainte să regreți că ai limbariță!

Face un pas mare spre mine ajungând să-mi răsufle pe frunte. E uriaș în comparație cu mine, dar îl privesc cât de amenințător pot, arătându-i că nu mă mai sperie.

— Ți-am permis cu să îmi vorbești la per tu? Pentru că nu țin minte să-ți fi spus „Blondo, îmi poți vorbi de parcă suntem prieteni."! Nu sunt prieten cu tine, așa că, arată puțin respect!

— Și tu la fel! Să nu uităm că tu ai dat buzna peste noi, căutând cine știe ce vită rătăcită și tot tu ai ajuns să mă jignești fără să-ți fi făcut ceva.

Îl aud mai mult decât îl văd, scrâșnind din dinți, dar nu mai spune nimic. Imediat ce s-a asigurat că nu e niciun băiat aici, dispare ca măgarul în ceață și mă lasă mai mult decât nervoasă.

— Gloria, vrei să-ți spun viitorul? mă întreabă Maddy serioasă. Mâine o să ai mari probleme.

Goarnele răsună înainte să se ivească zorii. Cum colega mea de cameră a spus, la cinci și jumătate trebuie să ne trezim, iar ochii mei refuză să stea mai mult de două secunde deschiși.

Maddy smulge pilota pufoasă de pe mine și mă dau jos din pat. Sar în echipamentul de culoarea camuflajului compus din pantaloni și hanorac. Bocancii îmi atârnă cu greutate în picioare, de parcă au cel puțin cinci kilograme.

— Ce grupă ești?

— A1, răspund somnoroasă la întrebarea ei.

Arunc o privire asupra notițelor de memorie de pe noptieră și clatin ușor din cap. Faptul că sunt la o academie militară îmi aduc aminte, dar nu reușesc să asociez acestui Jay Davis un chip, atât de adormită sunt.

Terenul principal găzduiește o gloată de elevi somnoroși și posomorâți ca și dimineața aceasta. Cerul este negru și nu dă semne că s-ar lumina prea curând. Picături mici îmi udă obrajii în momentul în care privesc în sus și vocea lui Maddy mă aduce rapid cu picioarele pe pământ.

— Șchiopătezi, o spune ca pe o constatare.

— Mă doare genunchiul de la vreme, îi răspund repede. L-am avut rupt.

Ea clatină din cap.

— Știu cum e. Am fost operată de apendicită și mă doare când se schimbă vremea. O să-ți treacă repede.

Îi zâmbesc cam forțat. Cerem informații instructoarei pe care o întâlnim și îmi indică cu degetul prima grupă de pe teren. Cu cât mă apropii mai mult de ea, cu atât ziua mea devine mai proastă și îmi dau seama cu stupoare că sunt numai băieți.

— Cauți pe cineva?

Șaten și suplu, băiatul care îmi pune întrebarea se apropie de mine cu un zâmbet discret.

— Arăt de parcă aș căuta? întreb înapoi.

— Nu, dar nu înțeleg ce faci aici. Imediat începe antrenamentul și nu cred că vrei ca instructorul tău să te prindă hoinărind aiurea.

Îmi arcuiesc delicat o sprânceană, arătându-mă curioasă. Nu înțeleg care e treaba lui.

— Asta e grupa mea.

Nedumerirea i se citește pe întreg chipul.

— Trebuie să fie o greșeală, zâmbește. Asta e o grupă doar de băieți.

— Văd și eu. E A1, nu?

Încuviințează.

— Atunci, am nimerit bine. Sunt Gloria.

Întind mâna spre el, iar acesta mi-o strânge lung.

— Edward. El e Nate, adaugă și arată cu degetul spre un

blond mult mai înalt. Nate, vino aici!

Prietenul lui răspunde îndemnului şi se apropie zâmbind.

— Ea e Gloria, mormăie Edward. E în grupa noastră.

— Bună, Gloria.

Dau din cap în semn de salut.

— Cred că ar fi mai bine să ne aliniem. Dacă vine şi ne găseşte împrăştiaţi, ne va lua la şuturi.

Încetul cu încetul ne aliniem pe rând, cu ajungând să fiu cuprinsă între Edward şi Nate. Ştiu că arăt ciudat, fiind singura fată dintre atâţia băieţi, iar asta mi-o spun şi privirile pe care le primesc de la elevii trecători. Câţiva mă bârfesc deja.

Având cel puţin doi metri şi un spate care m-ar ascunde cu uşurinţă, un tip învăluit într-o alură înfumurată şi cu o expresie posacă pe chip, se apropie de noi. Îmi dau seama imediat că nu e un elev repetent, dar e incredibil de tânăr.

În cămaşa care se mulează perfect pe muşchii lucraţi, stau atârnate mai bine de zece insigne ale căror semnificaţii nu le ştiu. Mă întreb în gând dacă nu îi este frig, căci mânecile lungi sunt sumetecate până la cot, de parcă afară e vreme de plajă.

Edward se foieşte jenat la apariţia celui care defilează prin faţa noastră ca Moartea. Alura, părul ca pana corbului, dar şi privirea-i întunecată care se fixează pe mine, i se potriveşte de minune.

— Cum ziceai că îl cheamă? îl întreb şoptit pe băiatul de lângă mine.

— Terminator.

Acest Terminator se opreşte chiar în faţa noastră. Poziţia-i de statuie şi felul în care ne studiază cu ochii mijiţi, stârneşte o serie de fiori pe şina spinării mele. Prezenţa lui îmi tăie răsuflarea şi îmi simt palmele transpirate. Nu-i semn bun!

— Bună dimineaţa, domnilor! tună pe un glas gros şi vocea-i vibrează în mine. Bună dimineaţa şi ţie, oiţă rătăcită.

Înghit zgomotos când îşi fixează privirea pe singura oaie dintr-o turmă de berbeci. Eu.

— Domnişoară, ai probleme cu spatele? mă întreabă curios.

— De ce?

— Pentru că arăţi ca un covrig. Ori ai probleme cu spatele, ori ai nevoie urgentă la toaletă.

Râsetele înfundate ale celor de lângă mine, mă fac să roşesc.

— Nu am nevoie, domnule.

— Atunci, stai ca şi cum chiar eşti o fiinţă umană, nu o macaroană fiartă.

Constat că tipul îşi face replicile, gândindu-se doar la mâncare. Încerc să-i fac pe plac şi îmi îndrept postura, dar tot plescăie nemulţumit. Nu îmi dau seama care e problema lui.

— Da, domnule Terminator.

Când Edward bufneşte în stânga mea, îmi dau seama că tocmai am fost trasă pe sfoară. Îmi aduc aminte, în sfârşit, cine e cu adevărat Terminator şi oftez. Tipul pe care l-am comparat cu un personaj din filmele de acţiune, mă străfulgeră cu privirea şi se apropie ameninţător. Se opreşte la un pas mic de mine, iar ochii lui scânteiază periculos.

— Te distrezi, Adormita din pădurea frumoasă?

Mai multe râsete răsună şi mă fac mai roşie decât leguma în sine. Nu-mi vine a crede în ce situaţie sunt.

— Îmi pare rău, domnule. Am fost victima unei glume nesărate.

Îi arunc lui Edward o privire care prevesteşte o răzbunare pe măsură.

— Tu mereu pari a fi o victimă, domnişoară Montgomery, mormăie individul. Mă întreb ce are toată lumea cu tine, de ţi se fac numai glume nesărate.

— Un pas spre prietenie, rostesc uşor amuzată.

Dă din cap şi după ce se uită lung la mine pentru încă un minut, se retrage.

— Numele meu e Jay Davis şi voi fi instructorul şi supraveghetorul vostru în următorii patru ani. Respect şi aştept să fie respectate de către voi, toate regulile acestei instituţii, cât şi programul impus. Pentru fiecare întârziere sau absenţă la unul dintre antrenamentele mele, cadetul va fi pedepsit regulamentar cu antrenamente în plus ori muncă în folosul instituţiei. Sunt puţine lucruri de reţinut şi mă aştept ca toată lumea să le ţină minte.

Îşi drege glasul şi continuă:

— Pentru început, vreau să faceţi nişte exerciţii de înviorare. Executarea!

Toţi se împrăştie şi dau să mă pierd şi eu în mulţime, ascunzându-mă după braţul lui Nate, însă corbul tot mă vede.

— Balerino, treci încoace!

Îmi las umerii să cadă, învinsă. Mă îndrept spre el, evitând să-l privesc în ochi. E suficient că mor de ruşine.

— E abia şase dimineaţa şi deja ai glume proaste în program, mă dojeneşte el. Unde te crezi? La un circ?

— Nu, domnule.

— Nu? Fiindcă, eu am impresia că tocmai ai aterizat de pe Lună şi ai de gând să continui să mă iei peste picior şi să-ţi faci viaţa mai grea. Am de gând să te jupoi de vie dacă mai deschizi gura şi spui o tâmpenie mai mare ca tine. Acum ar trebui să te iau la şuturi, cadet, din cauza obrăzniciei tale!

Îmi muşc stresată buzele, încercând să nu dau curs mâncărimii de limbă pe care o am. Abia îl cunosc şi deja vreau să se evapore sau să mă înghită pe mine pământul. Oricare ar fi soluţia, vreau să dispar cât mai repede din faţa lui.

— Nu te face că plouă, Montgomery. Uită-te la mine când vorbesc cu tine!

Îmi ridic privirea și stomacul mi se strânge dureros când întâlnesc negrul ochilor săi. Are gura întredeschisă și e pregătit să spună ceva, doar că ezită. Îmi tot repet în minte că e absurd de frumos și mă urăsc că mă gândesc la asta.

— După antrenamentul de la prânz și după ce iei masa, o să-ți faci de lucru în bibliotecă, spune într-un final. Asta ca să îți aduci aminte că îți sunt superior și nu-ți permit să faci glume cu mine. Acum dispari!

Exercițiile de înviorare pe care le facem constau în întinderea mâinilor și picioarelor, rotirea trunchiului de la jumătate și mai multă joacă. Edward stă în fața mea, încă amuzat de țeapa pe care mi-a dat-o.

— Ai scăpat ușor, spune el. Am crezut că o să te perpelească la foc mic.

— Mai avea puțin, oftez eu. Mi-ai făcut-o bine!

— Nu mă așteptam să o iei în serios. Nu ai văzut filmul cu Terminator?

Clatin din cap.

— Nu am crezut că o vei spune cu voce tare, recunoaște el. Bănuiesc că acum nu prea te are la suflet.

— Nici nu pare să mă fi avut până acum.

Spre surprinderea mea, antrenamentul de dimineață – care ține doar o oră – se termină repede. După ce mă schimb în uniforma școlară – compusă dintr-o fustă mai lungă cu o palmă de genunchi, o cămașă albă și un sacou albastru – mă prezint la micul dejun.

Sala de mese e mare și chiar în colțul din stânga, Maddy flutură din mână ca să mă aliniez rândului de la bufet. Mă îndrept spre ea, rugându-mă în gând să găsesc mâncare pentru vegetarieni. Doar imaginându-mi că voi întâlni mâncare slinoasă și îmbibată în ulei, care conține în proporție de sută la sută carne, mi se face greață.

— Cum a fost primul antrenament? mă întreabă șatena cu voioșie.

— Ca naiba! Am avut puterea supraomenească de a-l enerva pe frustratul de Davis.

Maddy îşi arcuieşte o sprânceană, sceptică.

— Adică, pe unchiul meu, nu?

Mă întreb uneori unde sunt bileţelele de memorie când ai nevoie de ele. Sunt convinsă că am scris gradul de rudenie dintre ei.

— Scuze, Maddy, dar chiar e un frustrat. E foarte neprietenos şi înfumurat. Nu ştie deloc de glumă.

— Ştiu, recunoaşte ea. Dar chiar dacă e cum ai zis că e, în general e de treabă şi distractiv. Trebuie doar să-l cunoşti.

— Nu vreau să-l cunosc, mulţumesc de ofertă. Nici el nu arată de parcă vrea să avem vreo tangenţă.

Ridică din umeri, rânjind şi îmi rotesc ochii. Mai arunc o ocheadă spre mâncarea pe care n-aş putea mânca-o nici moartă şi îmi întorc jumătate de corp să plec, înainte ca Maddy să mă apuce de braţ şi să mă readucă cu faţa la ea.

— Ce faci? mă întreabă, şoptind.

— Bine, tu? îi răspund oarecum confuză.

— Nu la asta mă refeream, oftează. De ce nu iei nimic să mănânci?

— Sunt vegetariană, strâmb din nas.

Îmi aruncă o privire urâtă.

— Ce? o întreb cu falsă inocenţă.

— Măcar aruncă ceva într-o farfurie. Unchiul Davis nu o să fie prea fericit că o elevă de-a lui nu mănâncă, spune şi îmi indică subtil locul unde se află el.

Capul mi se întoarce într-o parte. Mă uit cu coada ochiului şi îl văd urmărindu-mi fiecare mişcare cu maximă atenţie. Dacă nu avea acea cută adâncă între sprâncene, aş fi putut jura că mă venerează.

— Exact ce spuneam, mormăie Maddy.

O ignor şi îmi pun puţină mâncare în farfurie, fără să mă

interesez cu adevărat ce e. Ne îndreptăm amândouă spre masa unde să află deja doi băieţi. Din câte îmi aduc aminte, sunt cu mine în grupa lui Davis.

— Edward, parcă, spun eu spre şaten.

— Dacă mi-ai ţinut minte numele, înseamnă că sunt important.

Îi zâmbesc şi iau loc lângă el, pe când Maddy se aşază pe partea dreaptă a lui Nate.

— Încă râd când îmi aduc aminte de faza cu Terminator, se hlizeşte Edward. A fost epică.

— Aşa, bucură-te! Din cauza ta m-am ales cu o pedeapsă pe care trebuie să o execut la prânz. O să mă răzbun!

—Nu, zău? Şi ce o să faci? O să ţipi la mine până când răguşeşti? De altceva nu arăţi în stare.

Îmi rostogolesc ochii, ironică. Cu toate că Edward a început cu stângul, simt cum se înfiripă o prietenie între noi. Chiar de asta îmi este teamă. Mi-am făcut o promisiune mie însămi, încă din Florida, că voi sta departe de prieteniile strânse.

Când şatenul îşi înfige mâna în părul meu lăsat pe spate, tresar atât de spaimă, cât şi de durere.

— Ce mama naibii crezi că faci? mă răstesc la el.

— Îmi place că eşti blondă. Tu ştii de când n-am mai văzut o blondă naturală? Până şi pe ultima am văzut-o la televizor.

Încerc să îi îndepărtez mâna, însă fără prea multă reuşită. Îşi împleteceşte degetele în buclele mele naturale, având pe buze un rânjet enervant.

— Ia mâna de pe ea!

Răbufnirea lui Maddy ne ia prin surprindere pe toţi. Are o licărire criminală în ochi şi e îndreptată în special spre Edward – care îşi retrage imediat mâna.

—Te simţi bine acolo, dulceaţă? o întreabă Nate nedumerit. Pari cam... aprinsă.

— Nu e treaba ta! i-o retează şatena.

Se ridică cu un gest brusc şi pleacă. O urmăresc cu privirea cum înaintează spre Davis şi se apleacă pentru a-i şopti la ureche. Individul îşi pironeşte privirea pe mine cât timp ascultă ce are nepoata sa de spus, apoi doar înclină din cap.

— Prietena ta e cam înţepată, îngână Edward, ţinându-şi ochii în farfurie.

— Nu e prietena mea.

Situaţia devine şi mai ciudată când Davis se ridică şi vine spre noi. Ca nişte măgari în ceaţă, Nate şi prietenul lui tembel îşi iau tăvile şi dispar.

Îi simt prezenţa până în măduva oaselor – un lucru deranjant. Parcă îmi văd obrajii cum se înroşesc puternic şi îmi salt privirea în ochii lui absurd de negri.

— Mă întreb încontinuu dacă ai vreun magnet de probleme la tine, începe el să vorbească. Ce s-a întâmplat între tine şi colegul tău?

Înţeleg că Maddy despre asta i-a spus.

— Nimic, doar ne jucam.

— Eşti sigură? Pentru că te-am văzut cam revoltată.

Paranoia de care am crezut că sufăr, se risipeşte. Nu mi s-a părut că mă priveşte fără să clipească, iar asta e ciudat. Nu există un motiv destul de plauzibil care să-l scuze de faptul că se uită obsesiv.

Ridic din umeri.

— Gloria, îmi vei spune dacă întâmpini probleme şi nu poţi scăpa de ele?

Nu sunt capabilă să-i răspund. Nu atâta timp cât numele pronunţat de vocea lui îmi răsună cu ecou în cap, în repetate rânduri.

— Jay...

Din roşie, devin mai albă ca laptele. Nu-mi vine să cred că i-am spus pe numele mic. Nu-mi vine să cred nici că am

deschis gura. Davis are dreptate. Gura vorbește fără mine în cele mai multe cazuri. Îmi dreg rușinată glasul.

— Domnule Davis, nu s-a întâmplat nimic. Eu și Edward doar ne jucam.

Acesta dă scurt din cap și dispare, lăsându-mă complet singură.

Abandonez tava cu mâncare pe masă și ies din cantină, fumegând. Nu îmi pot da seama care e problema lui Maddy și de ce se bagă în treaba mea, dar am de gând să aflu. O caut cu privirea pe beleaua Davis, însă curtea e goală. Clatin din cap și dau să mă îndrept spre cabană, când un bărbat înalt îmi taie brusc calea și mă privește zâmbitor.

— Bună dimineața, domnișoară Montgomery! Ați terminat atât de repede micul dejun?

Îmi mușc buza inferioară și îl studiez mai atent. Nu îl cunosc, dar se pare că el mă cunoaște foarte bine.

— Mă scuzați, nu vă recunosc.

— Nici nu ai cum, îmi replică cu voce groasă și mă cutremur.

Parcă obsedații nu aveau voie să intre.

— Eu sunt cel care conduce acest minunat loc, adaugă și privește melancolic curtea. Directorul Morris, mai exact.

Buzele îmi formează un „o" și dau din cap că am înțeles.

— Bună dimineața atunci, domnule Morris. Îmi pare rău dacă am părut snoabă. E prima oară când vă văd și nu pot spune decât că îmi pare bine de cunoștință.

Cu un zâmbet cam prietenos, mă invită printr-un semn din mână, să-i țin companie la o scurtă plimbare.

— Și, ia spune domnișoară...

Îmi întorc capul pe el și îl privesc suspicioasă. Pentru o clipă, pare încurcat de ceva, dar își revine repede în fire și adaugă:

— Cum de ai ales să vii într-un loc așa îndepărtat de civilizație?

Amintirile.

— Am vrut să văd şi eu cum e pe la voi, blufez. Am auzit multe lucruri despre locul ăsta.

— Lucruri bune, sper.

Nu prea. În loc de răspuns, doar zâmbesc cât de drăguţ pot.

— Oricum, trebuie să fii recunoscătoare, mormăie. Ai ajuns în cea mai bună grupă din Academie şi ai cel mai bun instructor de care instituţia noastră dispune. Domnul Davis o să te înveţe multe lucruri care or să-ţi prindă bine dacă te gândeşti la o carieră în armată.

— Cu tot respectul, domnule, nu cred că voi ajunge atât de departe. Nici nu sunt sigură dacă voi reuşi să absolv aici.

Morris se opreşte brusc din mers şi mă analizează curios. Nici nu îmi dau seama când ajungem pe terenul principal, dar bănuiesc că discuţia m-a prins cam tare.

— Niciodată nu spune niciodată, Gloria. Aici orice e posibil şi alături de Davis, poţi ajunge unde nici nu îţi permiţi să visezi acum. Nu m-ar mira ca tu să fii dovada vie a vorbei: învăţăcelul bate profesorul.

Pufnesc scurt. Nici nu e nevoie să-mi calculez şansele de a-l bate pe Davis vreodată, că pierd din primă fază. Mai ales dacă ţin cont de faptul că nu mă voi apropia niciodată de Davis atât de mult. Tipul mă sperie de-a binelea.

— Nu aş vrea să par lipsită de respect sau necioplită, dar aş putea să vă întreb ceva ce ţine de intimitatea angajatului dumneavoastră?

Directorul se încruntă, dar nu ezită nicio clipă să încuviinţeze.

— Ce vârstă are domnul Davis?

Fără să vreau sau să-mi dau seama, îmi muşc buzele stresată. Încă de când l-am văzut pe Davis am fost curioasă de asta. Pare mult prea tânăr ca să ocupe postul pe care îl are.

— Nu mai mult de douăzeci şi patru de ani, îmi răspunde neobişnuit de sincer. E cel mai tânăr, dar în acelaşi timp, cel mai bun angajat al meu. De ce mă întrebi?

— Pură curiozitate. Am vrut să văd dacă mă înşală instinctul.

Morris dă din cap.

— Şi ce a spus instinctul tău, domnişoară Montgomery?

— Douăzeci şi opt, cel puţin.

Chicotim amândoi şi ne întoarcem pe drumul pe care am venit.

— Davis ar fi tare supărat să ştie că l-ai îmbătrânit atât de mult, îmi spune el, însă trebuie să recunosc că nu eşti prima care mă întreabă asta. Bineînţeles, unele fete interesate de el au preferat varianta neconvenţională şi l-au întrebat personal, dar tu eşti inteligentă. Fugi de vreo posibilă revărsare de furie din partea lui.

— De ce? vreau eu să ştiu. De ce îl deranjează să-şi recunoască vârsta? Ar trebui să se mândrească.

Când acesta plescăie zgomotos din buze, îmi dau seama că ştie multe despre Davis. Foarte multe.

— Să spunem că, doar evită încălcarea Articolului 1, paragraful 1. Unele domnişoare uită că ele şi instructorul Davis sunt pe o scară socială diferită. Au tendinţa să se îndrăgostească de cine nu trebuie.

Ne oprim în dreptul porţilor şi discuţia noastră se termină cam brusc, când Morris se întoarce şi pleacă fără vreun avertisment. Privesc în urma lui şi ridic din umeri. Nu ştiu ce a fost asta.

Primele două cursuri trec ca prin farmec. Al treilea mă prinde mâzgălind în caiet numele profesoarei de „Tehnici de apărare şi contraatac". Îmi aduc aminte de ea, am văzut-o în prima zi, supraveghea al doilea autobuz. Dalia e o tânără femeie instructor, care serveşte şi drept profesoară din cauza lipsei de cadre didactice. E brunetă, la fel ca

majoritatea femeilor şi fetelor din zona aceasta, înaltă şi exagerat de slabă. Uniforma în culoarea camuflajului stă pe ea ca pe gard.

Atentă la desenat şi cu capul în nori, nu o observ că se apropie decât atunci când e deja lângă mine. Îmi ridic privirea spre ea şi o găsesc cu o mină nedumerită, holbându-se la caietul meu.

— Interesant, domnişoară Montgomery.

Mă întorc la caietul meu şi îmi doresc să mă lovească un meteorit când văd porcăriile desenate chiar pe copertă. Am reuşit să o fac de oaie de data asta. În exagerate rânduri, am scris numele lui.

Întorc ruşinată caietul pe coperta cealaltă. Dalia îşi mijeşte ochii la mine, parcă tranşându-mă. Ceva din alura care i se revarsă asupra mea, nu-mi place.

— Îmi dau seama că ţi-e drag numele ăsta, dacă te-ai obosit să îl scrii de atâtea ori, în loc să scrii ce îţi predau eu.

— În niciun caz, doar mă plictiseam, îi răspund sec.

— Ciudat, pentru că am tot vorbit până acum. Sunt sigură că nu ai scris nimic din ce am zis.

Felul violent în care îmi smulge caietul de sub coate mă face să o privesc urât. Dalia răsfoieşte câteva pagini până constată că în afară de prima – pe care scrie doar numele ei – nu e scris nimic.

— Cum spuneam... Cine e supraveghetorul tău? mă întreabă printre dinţi.

— Jay Davis.

— Domnul, mă corectează.

Îmi trânteşte caietul înapoi pe pupitru.

— Haide, fă-i o vizită! Spune-i de ce te-am trimis de aici.

— Glumiţi.

— Chiar deloc. Mişcă!

Mă ridic şi, după ce îmi iau rucsacul, ies din sala de

curs. Prima mea zi și deja am fost dată afară de la oră. Nu cred că poate să îmi meargă mai rău. Mă prezint în biroul lui Davis. Acesta arată chiar uimit de prezența mea neanunțată. Mă urmărește cu ochii cum mă trântesc pe scaunul liber și îmi încrucișez brațele la piept cu o mină îmbufnată.

— Lasă-mă să ghicesc, îmi spune el. Ai fost dată afară de la oră, pe motiv că ești aeriană.

— Pe aproape.

— Ce mai este în plus?

Cu riscul de a muri de rușine, îi arăt caietul care m-a trimis direct la el. Davis îl prinde între degete și se încruntă la coperta mâzgălită. Nedumerirea îi este motivată – numele lui apare pe întreaga suprafață. Subconștientul și-a bătut joc de mine.

— Interesant, mormăie exact cum Dalia a făcut-o. Din ce pricină ai simțit să scrii asta?

Ridic din umeri.

— Lecția predată de doamna Cooper era plicticoasă. A trebuit să-mi ocup timpul cu altceva.

— Dacă te plictisește atât de mult școala, de ce te-ai obosit să vii până aici? Puteai să stai frumos în Florida la soare și să agăți un boșorog cu bani. Așa nu ți-ar mai fi trebuit școală, pentru că nu aveai nevoie de un loc de muncă.

Pentru a doua oară, Davis insinuează că sunt ușuratică.

— Nu înțeleg de unde tot vin jignirile astea! sar eu. Mă cunoști de patruzeci și opt de ore și deja e a doua oară când mă faci târfă.

— Nu te-am făcut nicicum, Gloria, și coboară-ți tonul! se răstește la mine. Nu vorbești cu un băiețandru de vârsta ta!

Îmi mușc stresată buzele. Refuz cu înverșunare să cred că încep să dezvolt o pasiune pentru el – ceea ce mă și revoltă. Pur și simplu, cedez instinctului de a-i răspunde

de parcă suntem egali pentru că întreaga zi, Davis mi-a bântuit gândurile. Ori eu încep să înnebunesc, ori tocmai sufăr de dragoste la prima vedere.

— Nu înțelegi, spun cu glas mai moale.

— E suficient să înțeleg că ceea ce ai făcut e greșit.

Davis își trece palma peste frunte și continuă să-mi admire capodopera de pe coperta caietului. Nici eu nu știu de ce am simțit să scriu asta, dar sper că nu e ceea ce cred eu că e. Puteam să mă gândesc la oricine altcineva. Dar totuși, prefer să dau vina pe discuția cu Morris.

— Lăsând asta la o parte, momentan îmi poți spune și mie de ce te interesează viața mea personală? Morris mi-a spus despre ce ați discutat azi-dimineață, inclusiv despre întrebarea pe care ai pus-o, deși nu-și are rostul.

Oficial, Morris e un dezertor.

— Curiozitatea e o crimă? încerc să o dreg eu.

— E o crimă, atunci când îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Nu te mai flata de unul singur, Davis. Nu mă interesezi în felul acela.

Cred. Dacă mă iau după felul în care îmi bate inima atunci când ochii lui negri mă privesc cu atenție, aș spune mai degrabă că mă aflu deja în rahat.

— Auzi, dacă tot suntem așa prieteni, de ce nu-mi spui pe numele mic? mă ia el peste picior. Văd că ai impresia că noi doi împărțim ceva.

Îmi strâng buzele. Nu e ca și cum mai pot spune ceva. Am început să-l tutuiesc.

— Îmi pare rău, domnule Sergent Jay Davis, de la Academia militară J. F. Kennedy, situată în Virginia de Vest, mai exact la mama dracu'. Nu am vrut să vă deranjez în vreun fel.

Mă înjur în gând când noua stare de agitație își face loc în sinea mea, odată cu ochii care se pironesc pe mine. Doar

privirea lui îmi face palmele să transpire. La naiba, nu e semn bun!

— Acum îţi baţi joc de mine, domnişoară? Nu uita că sunt instructorul tău şi pot oricând să te scalpez de nu te vezi!

Bolborosind alte nemulţumiri la adresa mea, se lasă pe spătarul scaunului său din piele neagră, apoi oftează. Când mă priveşte ţintă, din nou, mai că mă scurg pe scaunul meu din lemn. Cum reuşeşte să mă zăpăcească doar din atât, nu-mi dau seama.

— Ai învăţat Codul Regulilor? mă întreabă la un moment dat.

— Trebuia să o fac?

— Doamne, ajută-mă să nu o strâng chiar acum de gât! Cum dracu' să nu trebuiască să-l înveţi? Pentru ce ţi l-am dat? Ca să-i numeri paginile?

Ridic din umeri. Davis are puterea să mă facă să mă simt ca cea mai proastă persoană în viaţă. Uneori, chiar şi eu îmi pun inteligenţa sub semnul întrebării.

— Nu l-am învăţat. Dacă voiam să vin la o şcoală şi să învăţ din prima un ditamai volumul, mă duceam la Drept şi învăţam Codul Penal. Să fim serioşi, domnule Davis, regulile sunt făcute ca să fie încălcate.

Părând să se gândească intens la ceva, acest instructor incredibil de tânăr şi enervant de simpatic, îşi mângâie urma de barbă şi mă studiază din nou.

— Gloria Montgomery, blondă enervantă, venită de pe Planeta ameţiţilor ca să-mi facă mie viaţa un calvar, regulile nu sunt făcute degeaba. Dacă nu le înţelegi, pot ruga pe cineva să-ţi traducă în limba ta.

— Adică?

Înţeleg la ce limbă se referă abia după ce pun întrebarea. Adică, limba proştilor.

— În fine, dacă tot eşti aici, îmi trebuie cardul de

identitate pentru a completa dosarul tău, schimbă brusc subiectul şi aranjează hârtiile de pe birou.

Imediat ce aud de cardul de identitate, simt cum îmi fuge tot sângele din obraji şi devin mai palidă ca un cadavru.

— Cardul de... identitate?

— Da, ştii tu. Platisticul ăla pătrat, pe care e data de naştere, numele şi adresa, mă ia iar peste picior.

— Ştiu ce e un card de identitate, mârâi printre dinţi. Doar că... n-am.

Confuzia de pe chipul lui ar fi amuzantă, dacă nu aş fi fost într-o mare încurcătură.

— Cum adică, n-ai?

— Acum doi ani, mi-a luat casa foc. Au ars toate documentele.

— Şi nu ai reuşit să-ţi faci altul?

Ridic din umeri iar. Suspiciunea cu care mă priveşte, stârneşte alţi fiori reci în mine.

— Ok, să spunem că e aşa. Bănuiesc că îţi ştii datele pe de rost, cum ar fi ziua în care te-ai născut.

Înghit în sec şi încuviinţez din cap.

— Spune-mi numele întreg.

— Gloria Montgomery.

Davis mă priveşte suspicios din nou.

— N-ai uitat nimic?

Ridic din umeri pentru a treia oară.

— Ţi-am cerut numele întreg, incluzând şi al doilea prenume.

Îmi dau ochii peste cap.

— Gloria Montgomery.

Mă uit pe pereţi cât timp el notează pe o fişă.

— Ziua naşterii.

— Douăzeci şi opt.

— Luna?

— Iulie.

— Anul?

— 1999.

Îmi mut privirea spre el și îl găsesc cu sprâncenele arcuite, privindu-mă intrigat.

— Asta ar însemna să ai șaisprezece de ani.

— Ce?

Ne uităm unul la altul, neînțelegând ce se întâmplă.

— Am zis 2000.

— Ai spus 1999, mă contrazice cu calm, iar pe mine mă trec toate căldurile.

— Am greșit. Sunt aeriană.

Oftează.

— Spune-mi ceva ce nu știu.

Aștept să termine de notat și încep să mă holbez la el. Maxilarul colțuros îmi atrage primul atenția, atunci când zvâcnește sub pielea albă și absurd de diferită de pielea mea cea arsă de soare. Îmi salt privirea și dau de ochii care privesc în jos, și care sunt încadrați într-o pereche de gene lungi. Întotdeauna am avut o părere proastă legată de nasul bărbaților. Dar nu și de data aceasta. Pe al lui nu-l pot descrie, dar se potrivește la perfecție cu restul feței. Urma de barbă, cel mai probabil crescută peste noapte, pare aspră și un gând sâcâitor îmi trece prin minte. Aș vrea să o ating și să mă conving că înțeapă. Mâna îmi pleacă din poală și mă trezesc atingându-l.

Îl simt sub degete cum înțepenește și își ridică privirea asupra mea. E șocat, dar mai șocată sunt eu că am curajul să fac ceva atât de... deplasat. Și am dreptate, barba lui înțeapă și îmi furnică degetele.

— Ce naiba faci? mă întreabă mirat, dar fără să se retragă sau să-mi îndepărteze mâna.

În schimb, mă trag eu în spate. Îmi smulg rucsacul de pe podea și trântesc ușa în urma mea atunci când părăsesc în fugă biroul.

— Gloria, ce mama dracu' faci? mă întreb pe mine însămi, cu voce tare.

Clatin din cap şi mă hotărăsc să mă pun singură la colţ drept pedeapsă, dar asta mai târziu.

La antrenamentul de la prânz, Davis ne pune să alergăm în jurul terenului principal. Edward aleargă în pas cu mine.

— De ce aţi dispărut la micul dejun? vreau eu să ştiu. Şi tu şi Nate v-aţi ridicat brusc şi parcă v-aţi evaporat.

— Tu chiar trăieşti pe Lună? mi-o întoarce el. Când Davis vine spre tine cu aşa hotărâre, trebuie să fugi.

Mă încrunt.

— De ce?

— Chiar dacă ai făcut ceva sau nu, Davis o să-ţi găsească nod în papură să se ia de tine. E un perfecţionist, iar noi, în faţa lui, suntem plini de defecte.

— Mai ales eu, pufnesc. Cred că şi-a făcut deja o listă cu defectele mele şi lucrurile care nu-i plac la mine şi pun pariu că e interminabilă, ţinând cont că sunt singura fată dintre voi şi ies în evidenţă, fie că vreau sau nu. Zici că e numai cu ochii pe mine.

Nu termin bine de vorbit, că îl şi aud urlând de pe partea cealaltă a terenului.

— Montgomery, lasă trăncăneala!

Îmi dau ochii peste cap, ironizând soarta.

— Cum ziceam, mormăi.

Edward chicoteşte scurt.

— Am auzit că Davis e instructor de cinci ani, deci a mai antrenat doar o echipă de băieţi până acum. Eşti prima şi singura fată pe care a avut-o vreodată în grupă. E normal să ieşi în evidenţă. Totuşi, mă întreb ce a făcut în primul an.

— Dar nu vreau să ies în evidenţă!

Expresia şatenului mă face să mă încrunt. Pare uimit şi oarecum nedumerit.

— Tu îţi dai seama câte fete vor ca Davis să aibă întreaga atenţie fixată pe ele? mă întreabă şi sunt şi mai

confuză. Nu vă înțeleg, pufnește apoi. Vă topiți ca niște înghețate când tipul ăsta trece pe lângă voi. Sunteți de genul: „Aoleu, leșin!"

Ignor comentariul său răutăcios și cad pe gânduri. Sunt doar una din marea gloată de fete care se topesc după Davis? Nu e un gând prea încurajator pentru mine. Nu vreau să fiu doar „una" dintre ele, vreau să fiu *ea*.

Vorbele lui Edward au efect prost asupra mea și îmi aduc o dispoziție rea. Mă înfășor mai bine în hanoracul pe care îl port, dar tot nu pot opri vântul care parcă îmi taie obrazul.

Încep să urăsc Virginia de Vest cu tot cu frigul ei! Îmi e dor de Florida, de soare și de căldura înăbușitoare, dar cel mai dor îmi este de prietena mea, Violette, și de zilele în care mergeam la plajă.

Terminăm cele cinci ture de teren date și mă opresc lângă Davis, gâfâind. Întâlnesc privirea lui întunecată și devin tot mai confuză.

— Ți-am zis eu să te oprești? mă întreabă printre dinți.

— Dar am terminat cele cinci ture.

— Așa, și? Dacă voiam să te oprești îți spuneam să iei un loc lângă colegii tăi, dar nu ți-am spus, așa că, aleargă în continuare!

— Nu înțeleg...

— Tu nimic nu înțelegi și încep să-ți pun la îndoială inteligența. Tai-o odată și lasă bătutul din gură, moară stricată ce ești!

Tonul cu care îmi ordonă, nu lasă loc de comentarii și pornesc la pas alergător din nou. Piciorul drept începe să mă doară tot mai mult, cu cât vântul rece se lovește de mine cu mai multă viteză. Blestem în sinea mea și mă întreb de ce tocmai am fost pedepsită.

Prima tură se termină rapid și îi arunc corbului o privire cât mai răutăcioasă, înainte să pornesc mai departe. Picioarele

încep să-mi tremure, dar le ordon mușchilor să nu se mai văicărească și să se țină tare. Nu vreau să-i dau satisfacție instructorului meu nemilos și să îi arăt că sunt slabă!

Termin și a doua tură și deja respirația mea se aude ca o morișcă. Davis rânjește malefic și, probabil nu doar că mă simt stoarsă de puteri, ci și arăt așa. Ajung la jumătatea turei a treia și cedez. Mă prăbușesc pe burtă și mă întind cât sunt eu de lungă, deși nu ocup prea mult spațiu. Îmi las fruntea pe pământ și încerc să-mi reglez suflul greoi.

Niște pași se aud înaintea mea. Îmi ridic privirea și dau de o pereche de bocanci lustruiți.

— Domnișoară, îmi pare rău să te anunț, dar în Virginia de Vest nu o să găsești soare pentru bronzat.

— E gratis să sper, răspund cu greu.

Davis se lasă pe vine în fața mea, iar eu îmi las capul pe spate, ca să-l pot vedea mai bine. Ochii lui perfect negri îmi aduc aminte de Maddy. E o caracteristică Davis, din câte presupun.

— Dacă te întrebi de ce te-am pus să alergi în plus, este pentru că am vrut să te avertizez. Dacă îți mai permiți o singură dată să mă atingi, îți rup mâinile și te bat cu ele în cap, ne-am înțeles?

Vocea îi este dură și îi iau amenințarea în serios, dar gura vorbește fără mine încă o dată.

— Doar te-am atins, nu te-am violat.

Suprinderea lui mă face să cred că iar am sărit calul.

— Ce ai zis?

Sătulă să-l văd cum tot exagerează, mă ridic în genunchi și mă încrunt la el.

— Am zis că doar te-am atins, nu te-am violat, mă repet cu un mârâit. Poate ar fi cazul să nu mai faci din țânțar, armăsar. Nu ți-am luat luciul, ca să zbieri la mine.

— Ai grijă, mârâie înapoi.

— Și tu. Nu trebuie să cunosc tot regulamentul ca să-mi

dau seama că e strict interzis să mă loveşti degeaba.

Ienesc când mă prinde cu un gest barbar de bărbie şi îmi ridică faţa.

— Ar trebui să-ţi dau acum o pereche de palme din cauza obrăzniciei tale, Montgomery! se răsteşte. Ţi-am mai spus, nu vorbeşti cu un prieten de-al tău şi nu-ţi mai permit de azi înainte, nici măcar să mă priveşti în ochi! Ai înţeles?

Nu răspund, aşa că se repetă:

— M-ai înţeles, idioato?!

Scrâşnesc din dinţi şi dau afirmativ din cap. Mă smulge de braţ şi mă repune pe picioare, fără prea mult efort. Mă dau un pas în spate, ca să-i dau de înţeles că nu suport să mă mai atingă, însă el e atent la altceva.

— Tocmai ţi-ai făcut un semn de bună purtare, îmi zice şi arată spre genunchiul meu.

Pantalonul s-a rupt după trânta pe care am luat-o, chiar în dreptul genunchiului drept, lăsându-mi pielea la iveală. O julitură urâtă sângerează şi mă întreb cum de nu am observat înaintea lui.

— Şi ce? răspund în doi peri.

— Nu te doare?

Nu.

— Ba da, dar nu e treaba ta.

Plec hotărâtă de lângă el, dar îl aud imediat în spatele meu. Se ţine după mine până la cabană unde, intră fără să-mi ceară acordul şi se îndreaptă ţintă spre baie. Îmi ridic curioasă sprâncenele, dar decid să nu-i dau atenţie. Intru în cameră şi deschid şifonierul, ca să-mi schimb hainele. Davis aruncă pe pat trusa de prim ajutor. Habar nu am de unde a luat-o, dar nici nu-mi bat prea mult capul.

— Treci aici! îmi ordonă scurt.

— Nu, merci. Stau bine şi aici.

Cu o singură privire, mă convinge să execut şi mă aşez

pe pat, fără alte comentarii. Davis scoate din trusă sulul de tifon și o sticluță cu ceea ce pare a fi un dezinfectant.

— Ridică-ți pantalonul, nu te mai uita ca mâța în calendar. Trebuie să-ți văd julitura.

— Ce obsesie bolnavă mai e și asta? pufnesc. Dacă îți place să te uiți la julituri, du-te la morgă. Sunt sigură că oamenii aceia nu au murit degeaba.

Bombăne ceva în bărbie și se lasă pe vine în fața mea, apoi îmi ridică el cu un gest aproape violent pantalonul, ca să-mi vadă rana.

— Frumos! exclamă când vedem amândoi capodopera pe care mi-am făcut-o. Uite, ce frumos îți șade! Să-ți mai faci și altele.

— Mai taci! îl apostrofez. Nici tu nu ești perfect!

— Eu nu cad ca un copil de grădiniță. Trebuie să te țină cineva de mână și când treci strada, bănuiesc.

Îl înjur în gând de zeci de ori, cât el toarnă puțin dezinfectant pe o bucată de tifon. Cu mișcări prea blânde pentru cei ca el, tamponează peste zgârietura enormă de pe genunchi și sâsâi printre dinți.

— Ustură!

— Voiai să te gâdile? Așa îți trebuie.

Strâng din dinți și îl ard cu privirea.

— Da, împiedicata de mine, mormăi ironică. Aveam nevoie de o îmbrățișare doar, iar asfaltul mi-a dat ce mi-am dorit.

Deși mă așteptam la o oarecare reacție, Davis nu face nimic, doar îmi bandajează rana cu tifonul.

— Să schimbi pansamentul înainte să te bagi în pat.

Și cu astea spuse, se rotește pe călcâie și părăsește cabana, fără să-mi dea dreptul la o replică.

— Imbecilule! strig, după ce mă asigur că e la o distanță considerabilă și nu mă aude.

Cantina mă primește nervoasă și posacă. O ocolesc strategic pe Maddy când aceasta îmi face semn spre masa

ei. Nu pot să uit de felul absurd în care a reacționat la micul dejun. O prietenie cu ea iese din discuție.

Mă alinicz la rândul din fața bufetului, luând o tavă din grămadă. Mai multe feluri de mâncare care conțin carne mi se înșiră în fața ochilor și strâmb din nas scârbită.

Sunt vegetariană de mică și nu mă văd capabilă să trec de acest aspect și să mănânc un burger mare și slinos. Renunț și mă așez la o masă liberă, având în față doar o cutie cu suc de struguri.

— Mă ignori cumva? mă întreabă Maddy, trântindu-și tava pe masa mea. Ce fel de colega de cameră ești tu?

— Una rea? o întreb ironic. N-am chef de nimic. Unchiul tău drag m-a alergat de mi-au ieșit ochii ca la melci.

— De ce?

Ridic din umeri, pesemne că nu am de gând să-i povestesc totul în detalii, precum se așteaptă. Nu-mi plac prieteniile în care se spun și cele mai negre secrete. Încerc mereu să le ocolesc.

Îmi ridic ochii atunci când corbul îmi aruncă flegmatic în față o tavă plină cu mâncare.

— Dacă nu mănânci tot, promit să te atârn cu capul în jos de porți și nu glumesc deloc.

După ce îmi lansează amenințarea, dispare. Mă uit lung la cei doi burgeri din farfurie și cu o greață de nedescris, prind unul între mâini și mușc. Stomacul mi se revoltă brusc și nici nu știu cum ajung la baie, atârnând deasupra unui closet, icnind.

Două mâini blânde îmi trag părul căzut în față și mi-l ține la spate ca într-o legătură. Nici nu sunt nevoită să mă întorc ca să-mi dau seama cine e. Bocancii lustruiți sunt doar ai lui.

— Ești bulimică? mă întreabă cu ton jos.

— Nu, doar vegetariană, încerc să articulez printre spasme.

Când simt că nu mai am ce da afară, mă ridic și mă îndrept spre chiuvetă. Dau drumul robinetului și îmi clătesc gura cu apă rece, evitând să îi privesc reflexia. Îl simt în spatele meu.

— Montgomery, trebuie să mănânci! În ritmul ăsta o să-mi leșini la antrenamente și o să-ți petreci mai mult timp la clinică, decât unde ar trebui.

— Nu pot să mănânc! exclam tare și îmi ridic privirea.

Corbul stă chiar unde am prezis și se uită nedumerit. Îmi șterg sudoarea de pe frunte cu palma și mă răsucesc cu fața spre el.

— Nu o să capeți un tratament special, blondino, mă anunță el. Nu-ți pot oferi felurile de mâncare pe care le preferi, pe când toți mănâncă ce li se dă.

Clatin ușor din cap.

— Nici nu ți-am cerut ceva, dar ai văzut și tu ce s-a întâmplat. E prima încercare și e mai mult decât cert că nu pot înghiți porcăria aia.

— Tu ori ești bulimică și nu vrei să-mi spui, ori ai alergie la carne. Nu se poate ca un vegetarian să nu poată mânca deloc carne. În plus, salatele nu te mențin suficient de puternică să faci față antrenamentelor.

Oftez și ridic din umeri, negăsind nicio soluție salvatoare. A fost prima oară când am gustat carne și primul eșec.

— Eu zic să îți bagi mințile în cap și să te hrănești cum trebuie, ca să nu fiu nevoit să te zbor din Academie numai din cauza alimentației proaste. Forțează-te să mănânci ceea ce ți se dă.

Masa de prânz trece greu și mă trezesc într-un final, executând cealaltă pedeapsă pe care am căpătat-o. Mă aflu în bibliotecă, cu o găletușă cu vopsea albă, încercând să aduc cadrului ferestrei o notă de prospețime. Davis a avut impresia că m-am născut artistă, pe când eu nu știu nici să țin pensula în mână.

Stau cocoţată pe pervaz şi dau prima mână de vopsea, privind melancolică la pădurea de dincolo de zidul impenetrabil de beton care înconjoară toată Academia. Îmi aduc fără să vreau aminte că Davis a pomenit de paza solidă, însă nu mă aşteptam la asta, ci la paznici cu puşti, pregătiţi să găurească nişte funduri obraznice.

Academia e absurd de mare şi, pe lângă clădirile impunătoare pe care le cuprinde, există şi mulţi acri de pământ folosit degeaba. Chiar în străfundul curţii este o parcelă nefolositoare.

Clatin din cap şi mă răsucesc brusc, lovind peste găletuşa cu vopsea aflată chiar pe pervaz. Aceasta se răstoarnă şi se rostogoleşte o dată, înainte să cadă de la etajul al doilea. Mă reped să o prind, însă rămân doar la a privi cu ochii cât două cepe cum se învârte în aer şi aterizează chiar în capul lui ... Davis. Vopseaua i se scurge din creştetul capului şi priveşte furios în sus, spre mine. Care erau şansele să termin o treabă cu bine? Niciuna când vine vorba de mine.

— Te omor, Montgomery!

Mă trag înapoi când el porneşte cu paşi repezi spre intrare. Meditez la o şansă să scap şi nu mai stau pe gânduri, deşi sorţii nu-mi prea zâmbesc. Alerg până lângă uşă şi, după ce o deschid, mă ciocnesc puternic de el.

— Am dat de dracu'!

— Chiar ai dat, piază rea!

Mă împinge înapoi înăuntru şi cu o furie de nedescris, începe să urle:

— E prima ta zi şi deja ai făcut-o de oaie, cretino! Cum naiba reuşeşti să atragi numai probleme?

— Îmi pare rău, spun cu voce mică şi mă uit lung cum vopseaua picură din părul lui acum imperfect.

— Îţi pare rău pe naiba! Tu vezi ce mi-ai făcut?

— Se duce cu... foarfeca.

De parcă nu ar fi suficient de turbat, acum mă tranşează cu privirea.

— Să vezi ce bag cu foarfeca aia în părul tău şi te tund la zero, taifun blond! Treci aici!

Îmi indică cu degetul locul din faţa lui, dar nu mă mişcă. E în stare să-mi rupă mâinile cu adevărat. Clatin din cap.

— Vino aici am spus!

Clatin capul a doua oară şi mă dau înapoi. Când se apropie, o rup la fugă. E ruşinos, dar e sănătos. Ocolesc primele rafturi cu cărţi, dar îmi iese în cale. Ţip ascuţit şi o iau pe unde am venit.

— Gloria! zbiară scos din minţi.

— Îmi pare rău! ţip şi eu, dar continui să mă ascund. Chiar îmi pare, serios!

— Nu-mi pasă cât de rău îţi pare. Treci aici!

Mă ascund după al doilea mobilier şi aştept.

— Gloria, dacă nu vii chiar în momentul ăsta aici, o să jupoi pielea aia de pe tine!

Nu-i răspund, ci o iau la pas pe vârfuri spre uşă. Braţele lui mă înşfacă când prind clanţa în mână şi se îndreaptă cu viteză spre primul perete. Ceea ce face apoi mă şochează şi mă şi jigneşte în acelaşi timp. Mă agaţă la propriu într-un cui, folosindu-se de bluza pe care o port. Atârn cu picioarele în aer şi privesc lung rânjetul mulţumit de pe faţa lui.

— Acolo o să stai astăzi, domnişoară.

— Glumeşti!

— Ori asta, ori o bătaie pe cinste. Tu alegi.

— Dă-mă jos de aici! mă revolt. Nu sunt o păpuşă, să mă agăţi în cui!

Sunetul de material sfâşiat mă face să încetez zbaterea puerilă. Ochii mi se măresc şi aterizez cu picioarele pe podea. Dacă până acum nu m-am înroşit, acum arăt ca un semafor. Mă răsucesc şi privesc stupefiată fosta mea bluză – care stă acum în cui.

— Era bluza mea preferată! țip și mă întorc cu fața la el.

Suprinderea de pe fața sa îmi taie graiul și mă readuce cu picioarele pe pământ. Sunt doar în sutien înaintea lui și îmi vine să crăp de rușine. Printr-o minune sau, mai bine spus, o karmă rea, hainele fug de pe mine în preajma sa.

Felul în care se uită la mine îmi redă încredere în mine. Nu sunt un topmodel, dar nici nu am kilograme în plus pentru a-mi fi jenă de cum arăt.

— Te pot ajuta cu ceva sau te las să te mai holbezi? întreb sarcastic. Nu vreau să te deranjez în vreun fel.

— Nu ... sunt doar curios cum o să ajungi la cabană.

— O să-mi dai bluza ta.

Pufnește scurt.

— Asta-i drept pedeapsă pentru vopsea. Descurcă-te singură.

Ridică simplu din umeri și se îndreaptă spre ușă.

— Jay!

— Davis pentru tine, îmi mai spune înainte să dispară.

Mă îndrept nervoasă spre geam și mai că îmi vine să plâng. Toți elevii mișună prin curte și nu am cale de scăpare. Să ies în sutien nu e o opțiune prea îmbucurătoare, însă nu am încotro. Ies din bibliotecă și cum situația nu e îndeajuns de penibilă, dau nas în nas cu Anabelle pe coridor.

— Știam eu că o să ți-o tragi încă de când ajungi aici! Nu pari o fată cu prea multe moravuri, îmi spune amuzată, analizându-mă.

— Ah, zici că te-ai descris pe tine! i-o întorc.

Îmi continui drumul, ținându-mi bărbia ridicată. Nu sunt cea mai pudică persoană din lume, am crescut într-un loc cu plajă. Am defilat în costum de baie de atâtea ori, încât nu am degete să le număr.

Curtea e plină de elevi, iar eu merg nestingherită, deși le simt privirile tuturor înjunghiindu-mă peste tot. Mă axez doar pe șocul care se citește pe chipul lui Davis. Cu o alură

mândră, îmi feresc părul după umăr şi îi fac cu ochiul. Atent la mine, rateazā intrarea pe poartă şi se izbeşte de gard, iar eu izbucnesc în râs.

— Am să te schingiuiesc, blondino, bombăne.

Drumurile ni se despart şi înaintez pe poteca dintre cabanele fetelor. Paşii mi se rărese când doi băieţi ies râzând dintr-una din cabane. Dacă i-ar vedea vreun instructor acum, cu siguranţă s-ar alege cu o pedeapsă usturătoare.

Cu cât înaintez mai mult şi mă apropii, reuşesc să-l recunosc pe unul dintre ei. Ştiu doar că îl cheamă Jeremy, că e în anul doi şi că am împărţit acelaşi autobuz.

— Oh, Doamne! exclamă când ochii lui cad pe mine. Mi-a ascultat Dumnezeu ruga şi mi-a trimis un înger.

Îmi dau ochii peste cap.

— Cu asta vrei tu să mă agăţi? Eşti expirat, amice!

Jeremy rânjeşte maliţios şi mă studiază prelung, de parcă aş fi un exponat.

— Ochii de la gât în sus, croule!

— Nu mă pot abţine. Cum te numeşti, frumoaso? Şi cea mai importantă întrebare: ţi-a mâncat câinele bluza?

Chicotesc scurt. Jena mi se risipeşte.

— Maidanez era, zău.

— Nemernicul, zâmbeşte el.

— Gloria, îi răspund eu la prima întrebare şi îi strâng mâna.

— Jeremy.

— Ştiu. Acum, dacă nu te superi, am îngheţat de frig. Ne mai vedem.

Trec de ei şi zâmbesc când îl aud în spatele meu.

— În visele mele, scumpo. Ne vedem acolo!

Clatin din cap şi intru în cabană, hotărâtă să îmi petrec restul după-amiezii cu jurnalul în mână, trecând în revistă întreaga mea aventură pe ziua de azi.

*

Nu-mi dau seama când am adormit, dar ştiu cum mă trezesc. Maddy intră ca un vârtej pe uşă şi îşi lasă umerii să cadă când ochii ei se opresc pe mine.

— Te-am căutat toată după-amiaza şi tu dormeai aici!

— Înseamnă că nu m-ai căutat prea bine. Sunt destul de sigură că nu sunt somnambulă şi că n-am plecat de aici.

Şatena Davis pufăie şi îşi dă ochii peste cap, spunând:

— Adevărul e că nu am fost suficient de inteligentă să încep căutarea de la cabană. Nu pari genul care doarme când e frumos afară, ci mai degrabă mă aşteptam să fii pe undeva şi să faci ceva.

Flutură din mână teatral. Nu mă cunoaşte deloc.

— Eu nu fac nimic.

Nu prea multe. Nici acum, nici în trecut. Mă consider cea mai inactivă persoană. Cei de acasă ştiu exact despre ce vorbesc.

— Văd şi mi se pare absurd de plictisitor să nu faci nimic, strâmbă din nas. Cum îţi trece ziua fără să pară o săptămână?

Ridic din umeri.

— În fine. Mergem la masă?

— E deja cina? întreb uimită.

Am dormit ceva, nu glumă. Poate prea bine să treacă pe lângă mine şi al treilea război mondial şi eu să nu ştiu.

— Bănuiesc că ţi-e foarte foame, spune ea.

— Bănuieşti bine. Dar în niciun caz n-o să mănânc chestiile alea otrăvitoare pe care ni le serveşte. De fapt, nici nu ştiu de ce m-aş mai obosi să vin.

— Pe Jay nu o să îl încânte lipsa ta.

— Ei bine, *Jay* nu o să observe lipsa mea. Sunt sigură că

o să fie foarte ocupat şi cu ceilalţi elevi ai săi. Mai are încă nouă pe care să îi dădăcească.

Urmează un moment de linişte în care mă gândesc ce ar trebui să fac. Nu o pot ţine în ritmul ăsta, să nu mă hrănesc.

— Uite, o putem ruga pe doamna de la cantină să îţi dea ceva pe ascuns. E femeie de treabă.

— Şi unchiul tău frustrat să afle şi să o lase fără serviciu? Nu, mulţumesc. Cred că mă descurc şi singură.

Maddy decide să o lase baltă şi se răsuceşte pe călcâie, ca să plece.

— Mă găseşti acolo dacă te răzgândeşti.

Cu asta, trânteşte din nou uşa în urma ei. Fata asta are o mare problemă cu intrările şi ieşirile în linişte. Ar trezi şi un mort.

Seamănă cu cineva.Cu cine? Peste mintea mea este aceeaşi ceaţă densă ...

Sufocată de căldură, mă ridic în genunchi pe salteaua moale şi deschid larg geamul. Aerul rece şi proaspăt de Virginia îmi biciuieşte obrajii arşi de soare şi senzaţia e binevenită. Poate că nu e chiar aşa de rău aici.

Mă retrag de la fereastră şi îmi scot jurnalul de sub pernă, dorind să continui de unde am rămas.

16 septembrie, 2015

Imediat după pedeapsa şi umilirea din bibliotecă, am avut imensa plăcere să îl întâlnesc pe Jeremy. Bineînţeles, nu era momentul bun să mă întâlnesc cu el sau cu oricare altcineva, ţinând cont că nesimţitul de Davis m-a obligat să defilez în sutien chiar prin curtea din faţă, în momentul când toţi erau afară. Ar trebui să mă bucur de ...

Când aud uşa camerei deschizându-se din nou, mâna îmi acţionează din reflex şi arunc jurnalul chiar pe geamul deschis. Îl aud cum cade pe pământ şi mă strâmb.

— Ce a fost aia? mă întreabă Davis, stând în pragul ușii.

— O veveriță. Îl striga pe concubinul ei.

— Nu, zău?!

Cu o sprânceană arcuită se apropie de pat și prezența lui mă agită. Îmi privesc mâinile strânse în poală, încercând din toți rărunchii să îl ignor, dar se oprește chiar deasupra mea și simt cum privirea lui îmi arde creștetul capului.

— Tu nu trebuia să fi undeva acum? Cum ar fi, cantina, acolo unde toți sunt, numai tu nu.

— N-am știut că prezența e obligatorie.

Îmi ridic fața spre el și îi înfrunt privirea. Nu e deloc una prietenoasă.

— Chiar n-ai știut? Ciudat. Credeam că ora fixă de mese are o oarecare însemnătate. Sau nu știi tu să citești printre rânduri.

— *Nup*, spun și îmi țuguiesc buzele. Nu îmi place cititul printre rânduri.

— Mhm.

Davis își scarpină urma de barbă, privind spre fereastră.

— Și zici că era o veveriță guralivă ...

— Cea mai gălăgioasă pe care am văzut-o vreodată, blufez. A naibii ea, are câteva amenzi pentru tulburarea liniștii publice.

Dacă mă iau după expresia lui, nu mă crede deloc. Face un pas spre fereastră și îmi dau seama că e timpul să acționez. Sar din pat și mă bucur în sinea mea că am reușit să-i atrag atenția.

— De fapt, știți ceva? Mi-a revenit apetitul. Haideți să mergem!

Îl răsucesc cu greu spre direcția opusă și încep să îl împing spre ușă. Situația cere măsuri drastice. Dacă Davis pune mâna pe jurnalul ăla, mă paște o bătaie soră cu moartea.

— Montgomery, din câte știu eu, pot merge și singur, așa că ia-ți mâinile de pe mine!

— Da, da, domnule Davis, ştiu asta, dar ce gazdă aş mai fi eu, dacă nu v-aş conduce la uşă? Trebuie să am grijă de musafirii mei.

Nepoftiţi.

Davis se întoarce brusc şi rolurile se schimbă. Eu sunt cea condusă spre uşă acum, doar că el nu se chinuie prea mult să mă scoată afară.

— Don'şoară, cred că ar fi cazul să te laşi de glume şi să nu mai întinzi coarda atât. Nu am uitat că mi-a luat o după-amiază întreagă să îmi scot vopseaua din păr.

— Dacă vă zic că părul dumneavoastră este mai strălucitor, mă iertaţi? întreb pe ton inocent. Trebuia să arunc cu lac. Ar fi fost şi mai frumos.

Mă simt ca o lichea când mă prinde hotărât de gulerul din spate al bluzei. E chiar mai ruşinos decât toată defilarea mea de acum câteva ore. Am noroc că e goală curtea.

— Cred că ştiu şi eu să merg singură, domnule fru... Davis.

— O să mă prefac că nu am auzit, doar pentru că nu vreau să te iau la bătaie pe stomacul gol.

Imediat ce ieşim pe porţile terenului, corbul mă eliberează şi pornesc cu câţiva paşi înaintea lui. Trebuie să îmi iau măsuri de siguranţă în caz că gura mea mai vorbeşte aiurea.

— Vezi că ai şiretul des...

Nici nu termină de vorbit că dau cu stângul în dreptul şi îmi pierd echilibrul. Cad ca un lemn, direct pe burtă, cu braţele întinse în faţă şi picioarele îndoite. Tot ce mai lipseşte în acest peisaj mirific este o baltă pe măsură.

— Ţi s-au încurcat direcţiile, Montgomery? Să chem un mecanic, să îţi descâlcească cele două picioare stângi?

Mi-e şi ruşine să mă uit la el, deşi nu e prima oară când dau un asemenea spectacol.

— Cred că mă descurc şi singură, mulţumesc de amabilitate. Nu sunt o maşină stricată.

— Ești sigură? Când îți spun să mergi în față, mergi în spate, când îți spun să vii, tu te duci și tot așa. Am impresia că la tine „da" înseamnă „nu".

— Ceva de genul, mormăi mai mult pentru mine.

Mă repun pe picioare și îmi scutur pantalonii cu mișcări nervoase. Trebuie neapărat să încetez să mai fac asta, să mai fiu atât de amețită. O să mă coste viața într-un final.

Dau să urc cele două trepte ale cantinei, dar Davis mă oprește înainte să fac un pas. Modul lui de a mă întoarce din drum mă calcă pe nervi, căci e de-a dreptul umilitor cum își trântește palma în capul meu și mă răsucește ca pe un titirez. Noroc că nu mă învârt.

— În seara asta intrăm pe altă parte, însă e prima și ultima oară când mi se mai face milă de tine. O să mori dacă o ții tot așa.

— Spuneți-mi ceva nou, domnule Davis. Există chiar acum o șansă înspăimântătoare să mă lovească un trăsnet sau să cadă un meteorit peste mine, la cât noroc am. Să mor din motive necunoscute e floare la ureche.

Acesta mă privește ironic o clipă, apoi mă îmbrâncește să ocolesc cantina. Habar nu am unde mă duce, dar sper să nu fie unul dintre acele persoane de care se teme orice femeie.

— O să fiu în siguranță? Sigur nu o să luați locul unui meteorit sau trăsnet?

— Arăt ca un fulger, blondino? Te pot lovi la fel de tare, dar promit să mă abțin. Lista mea cu crime e deja plină.

Clipesc șocată spre el, căutând pe chipul lui ceva care să îmi spună că e doar cel mai prost comediant. Dar Davis e chiar foarte serios și asta mă cam sperie puțin. Puțin mai mult.

— M-ar încânta, totuși, să te torturez, adaugă și își mângâie bărbia. Am auzit că voi, blondele, sunteți rezistente la durere.

— Minciuni, zic cu voce mică. O să mor din prima. Nici măcar nu o să apuci să te distrezi.

— Oh, iar am ajuns la per tu? Încă o încercare de-asta şi tu devii cina. Acum, mişcă-te! Nu am toată seara la dispoziţie să stau după tine!

Davis ma conduce la o uşă din spate. Bănuiesc că pe aici intră personalul şi chiar mă întreb pentru o clipă dacă are de gând să mă pună să lucrez aici. Nu cred că sunt potrivită nici pentru fata cu gunoiul.

— Ce facem mai exact aici?

— Intră odată şi taci din gură, ciocănitoareo! Nu ştii să faci nimic altceva decât să vorbeşti ca o moară stricată toată ziua, să pui întrebări şi să calci oamenii pe nervi. Alte talente mai ai?

— Ştiu să croşetez. Îţi pot face un pulover de mor femeile după tine!

Îmi sărut vârful degetelor.

— De râs, probabil. Aici eşti într-un campus militar, blondino, nu la o fabrică de croitorie. Ţine-ţi talentul pentru tine şi croieşte-ţi, mai bine, drum înăuntru, înainte să îţi ard un şut.

— Da, să trăieşti o mie de ani în spatele bisericii!

După ce îl salut milităreşte, primesc o palmă după ceafă şi intru forţat. Ajungem în bucătărie, un Rai al mâncării sau aşa ceva. Odată ce toată mâncarea de aici conţine carne, pentru mine e Iad toată ziua.

— Intră odată, femeie!

Davis mă împinge din prag şi fac câţiva paşi spre centrul încăperii. Mă fac mică sub privirea răutăcioasă.

— N-am mai văzut om ca tine, îmi replică. Eşti ridicol de aeriană.

— Mulţumesc? Şi încetează odată să mă mai împingi! Pot să îmi sparg capul din cauza ta!

— Doamne ajută! Nu meriţi nimic mai mult de o gaură

în capul ăla pe care îl porţi degeaba după tine. Şi încetează tu să îmi mai vorbeşti la per tu! Asta înainte să te zbor pe porţile Academiei.

E clar că tipul are o problemă personală cu mine, deşi ne cunoaştem de două zile. Trebuie să recunosc că asta e o performanţă chiar şi pentru mine. L-am făcut să mă urască din prima.

— Nu te mai uita la cai verzi şi mănâncă ceva! zbiară, arătându-mi cu degetul spre frigider.

— Oh, de-asta m-aţi adus aici?!

— Nu, te-am adus să sufli pe pereţi ca să se usuce varul. Ai exact zece minute să găseşti ceva în frigider, să îţi prepari şi să mănânci.

Încuviinţez din cap şi mă reped la frigider, gata să devorez tot ce este verde. Spre surprinderea mea, e plin. Primele trei rafturi sunt pline cu diferite tipuri de carne, mezeluri şi tot ce nu aş mânca nici dacă urmează să fiu decapitată. Al patrulea e încărcat cu iaurturi şi alte lactate şi pe ultimul raft e chiar salvarea mea. O farfurie plină ochi cu snitele de soia şi spre fericirea mea, sunt deja rehidratate.

— Oh, Doamne, bombăne Davis. Tu porcăriile alea vrei să le mănânci?

— Domnule Davis, zece minute nu sunt destule ca să pregătesc o masă festivă doar cu mâncare vegetariană. Dacă aveţi vreo idee mai bună, chiar vă rog. Nu mă dau în vânt după soia.

Davis pufneşte ironic şi se îndreaptă spre fructieră. Ia două banane, un kiwi şi se întoarce la frigider, pentru a scoate sticla cu lapte. Le aşază pe blatul metalic, încruntat. Habar nu am ce vrea să facă, aşa că rămân şi privesc fără vreo intenţie să intervin. Cojeşte bananele pe rând, le rupe în două şi le aruncă în blender cu o mină plictisită. Ia un cuţit apoi şi cu precizie taie kiwi-ul în două. Folosindu-se

de o lingură, scoate fructul evitând coaja și îl aruncă și pe aceasta în blender.

— Ați mai făcut asta până acum? întreb curioasă.

Ca de obicei, Davis mă privește apatic și mă face să înțeleg că, deși e instructorul meu, iar eu eleva lui, niciodată nu vom fi amici.

— Ce ar fi să-ți ții pliscul închis și să stai cuminte? mi-o retează serios. Toată vorbăria asta mă irită.

Rămân tăcută pe tot parcursul pregătirii băuturii magice. Davis toarnă peste fructe o cană întreagă cu lapte, apoi pornește blenderul. În timp ce așteaptă, bate cu degetele în blat, evitând să mă privească. După câteva clipe scurte, toarnă tot conținutul omogen într-un pahar de sticlă și îmi împinge shake-ul în față.

— Înghite-l rapid și hai odată, să mergem.

Mă abțin să nu îmi dau ochii peste cap și mă așez pe un scaun, sprijinindu-mi coatele de blat.

Așa mai vii de acasă.

CAPITOLUL III

Ochii mi se închid, iar Cooper și trăncăneala ei continuă îmi întăresc pofta de somn. Și nu sunt singura. Mai bine de jumătate de clasă este moleșită. Îmi sprijin obrazul în palma făcută pumn și îmi forțez degetele să țină strâns pixul pentru a copia ce înșiră lungana la tablă. Îmi simt umărul atins ușor și îmi întorc cu greu capul spre un brunet, uitându-mă confuză la el. Privirea îmi cade pe bilețelul pe care îl ține între degete. Îl înșfac rapid și mă întorc cu fața spre tablă.

„Ne vedem în spatele clădirii în pauza asta. Te aștept. – Jeremy."

Îmi mușc buzele stresată și îl mototolesc repede, apoi îl arunc în bancă.

— Montgomery! urlă doamna Cooper și mă uit nedumerită la ea.

— Prezent? o spun mai mult ca pe o întrebare.

Cu pași mici și eleganți se apropie de banca mea și fac un efort supraomenesc să nu-mi rostogolesc ochii.

— Îmi spui și mie ce altă ocupație ai, în afară de a fi atentă la ceea ce predau? mă întreabă când ajunge lângă mine.

— Dar eram atentă, doamnă Cooper, mint eu.

— Încă domnișoară, mă corectează dur și aprob tăcută din cap.

Toate privirile sunt ațintite pe mine și mă fâstâcesc ușor pe scaun.

— Ce ar fi să ieși tu în fața clasei și îmi răspunzi la niște întrebări? mă întreabă, rânjind malefic.

— Dar eu...

— Acum, Gloria! mi-o taie din scurt şi arată cu degetul spre catedră.

Ignor gama variată de înjurături la adresa ei – care-mi stau pe limbă – şi fac întocmai. Îmi fac drum spre locul indicat de ea şi mă opresc lângă pervaz. Mă uit în jur după un chip cunoscut, care să mă ajute să scap, dar nu cunosc pe nimeni. Doar pe Anabelle – care râde pe sub mustăţi.

— Deci, zice şi se sprijină cu fundul de catedră. Îmi poţi spune ce trebuie să faci când adversarul vrea să te lovească în tibie?

Dat fiind faptul că nu am fost prea atentă la ceea ce a predat, spun primul lucru care îmi vine în cap:

— Ţip şi fug, răspund simplu şi ridic scurt din umeri.

Toată clasa izbucneşte într-un râs colorat, numai ea nu. Pare mă tranşează din priviri.

— Ţipi şi fugi, mormăie mai mult pentru ea, părând să se gândească la ceva. Domnişoară Montgomery, acesta ar fi un răspuns corect, dacă Academia asta s-ar fi numit „Academia militară de nesimţire şi laşitate", iar tu erai premiantă deja.

Alte râsete zguduie sala de curs. Ştiind că acum râd de mine – nu cu mine – roşesc uşor.

— Dar ţinând cont că nu se numeşte aşa, astăzi primeşti cea mai mică notă din istorie, dar şi o detenţie frumuşică. Aşa o să ai timp suficient să meditezi la prostia ta acută şi să te îndrepţi. Du-te la loc!

Chiar dacă e un ordin direct venit de la un instructor, rămân pe loc. Tocmai m-a făcut proastă? Dintre toate jignirile din lume, a nimerit-o chiar pe aia pe care n-o suport.

— Am zis să te duci la loc, se repetă Dalia, uşor iritată de atitudinea mea. Eşti şi surdă?

— Nu, aud perfect. Prostia acută n-are ca efect secundar surzenia.

Dacă mă iau după expresia ei facială, și-a dat seama ce m-a deranjat atât de tare, încât să nu execut un ordin.

— Domnișoară Montgomery, aici ești la un campus militar, unde instruim elevii care visează la un viitor în Armata americană. Suișuri și coborâșuri tot o să întâlnești, pe lângă îndrumători severi și puși pe rupt oase. O simplă... jignire la adresa ta nu ar trebui să te deranjeze.

— Cred că aș fi înțeles ideea și fără jigniri, mârâi printre dinți.

Au trecut alte două zile de când sunt aici și problemele se țin lanț de mine. Am fost atât de des pusă în situații jenante, încât am încetat să mă mai rușinez. Fiecare profesor s-a dovedit a avea o problemă personală sau mai puțin personală cu mine, privind neatenția mea și faptul că sunt de fel împiedicată. Nici nu vreau să-mi amintesc de antrenamentele care merg tot mai prost, dar îmi place să dau vina mereu pe instructor. Acest Jay Davis e un catâr enervant!

Însă dacă tot am ajuns până aici, măcar să fiu în rahat până la gât.

— Dar tu ai fost perfectă din prima sau ai călărit instructorii? o întreb fără nicio jenă.

Dalia își mărește ochii, exprimând șocul pur. Încă de când am ajuns aici, am trecut printr-o serie lungă de jigniri la adresa mea – lucru care a cam scăpat de sub control. Începând de la Davis – care are o pagină dedicată în jurnalul meu – până la stimata profesoară de Tehnici de apărare și contraatac – aici, de față. Nu țin minte când am fost jignită ultima oară, pe când stăteam în Florida.

— Domnișoară, eu sunt o femeie cu o relație stabilă, nu o destrăbălată. Nu-ți permit să-mi vorbești astfel!

— Nici eu nu țin minte să-ți fi permis să mă jignești! i-o întorc.

Corul de râsete explodează pur și simplu și mă sprijin de marginea pervazului, rânjind.

Mă transform rapid în bufonul colegilor mei, dar următoarea mişcare a Daliei provoacă o linişte ca de mormânt. Mă loveşte cu forţă peste obraz, încălcând fără discuţii primul articol din drepturile elevului, paragraful trei: În Academia J. F. Kennedy, e interzisă folosirea violenţei fizice asupra elevului.

— În biroul instructorului tău, mârâie furioasă, tremurând din toate încheieturile. Acum! zbiară.

Luându-mă de braţ cu un gest violent, practic mă târăşte până în biroul lui Davis. Acesta stătea liniştit la birou, înainte ca Dalia să intre furtunos, trăgându-mă după ea. Când îmi dă drumul cu un gest asemănător, îmi feresc părul pe spate şi o privesc răutăcios.

— Ai obrazul roşu, constată cu voce tare cel de la birou.

— E ieşită de sub control! izbucneşte Dalia, făcându-ne pe amândoi să tresărim. Stai jos, împieliţato!

Mă trânteşte pe scaunul liber, nu foarte blând. Ochii lui Davis se măresc uşor la acţiunea ei.

— Dalia, e un copil!

— E un drac gol!

Nu mă pot abţine şi simt un junghi de nemulţumire la asocierea lui Davis în ceea ce mă priveşte. Sunt orice, numai copil nu!

— Tu ştii ce mi-a zis? izbucneşte scorpia iar, aruncându-şi mâinile în aer.

— Ai lovit-o? o ignoră el.

— Da, am lovit-o! M-a jignit.

— Tu m-ai jignit prima! sar eu.

Davis jonglează de la una la alta, mut de uimire.

— Pentru că eşti o neascultătoare! ţipă ea la mine. Unde naiba te crezi aici? Trebuia să te faci prostituată, dacă nu-ţi place şcoala, sau clovn, dacă ai chef de glume tot timpul!

Mă ridic amenințător în picioare, deși nu măsor mai mult de un metru și jumătate. Mă burzuluiesc periculoasă la ea, gata să-i întorc palma.

— Nu mă faci pe mine prostituată, indiferent cine ești tu!

— Gloria, pronunță Davis și îi arunc o privire urâtă.

Situația chiar scapă de sub control. Mă simt încolțită din două părți și nu reacționez prea bine când am sulița în coaste. Dacă ea își scoate colții, eu îmi scot ghearele.

— Cum vrei să-ți spun, dacă așa te comporți? Zici că ai crescut în ghetou.

Mă reped la ea, fără să stau prea mult pe gânduri. M-ar pune la pământ din două mișcări, dar nu-mi pasă. Nu-mi mai calculez șansele acum.

— Stai jos!

Davis mă trage înapoi pe scaun.

— Îmi explică și mie cineva ce mama dracu' se întâmplă?

Dalia îi explică totul, cât eu mă lungesc pe scaun. El doar ascultă și îmi mai aruncă câte o privire.

— Tu îți dai seama ce ai făcut? o întreabă tot pe ea, imediat ce termină de povestit cu lux de amănunte.

Aceasta își încrucișează brațele la piept, cu o mină mândră.

— E interzis să lovești un elev și tocmai mi-ai pocnit eleva! tună tot el.

Tresar a doua oară.

— E obraznică, se justifică ea.

— Nu contează, mârâie el. E eleva mea și dacă a fost obraznică, trebuia să o aduci la mine, nu să acționezi de capul tău! Eu răspund de ea, tu trebuie să ai grijă de elevii tăi!

La asta chiar nu mă așteptam. Pe lângă faptul că am ajuns să fiu eu cea care jonglează de la unul la celălalt, Davis tocmai îmi ia apărarea în fața unui alt instructor –

care pare să aibă o legătură strânsă cu el. Nu pot să nu observ asta, pe când cei doi îşi vorbesc atât de... familiar.

— A fost doar o palmă, mormăie Dalia cu ton mai jos.

— O palmă care te trimite direct la Morris. Nu accept ca cineva să îmi lovească elevii, nici măcar ţie!

Dalia clatină din cap şi după ce mă priveşte încă odată urât, părăseşte biroul. Oftez şi îl urmăresc pe el cum se ridică de pe scaun şi se întoarce spre mini- frigiderul din colţ. Scoate de acolo o soda şi, ocolind biroul din lemn masiv, se apleacă înaintea mea şi lipeşte doza rece de obrazul care-mi zvâcneşte dureros. Apropierea bruscă dintre noi îmi face inima să se grăbească. Îl privesc lung în ochi, apoi ţin doza cu propria-mi mână, iar el se retrage.

— Te doare? mă întreabă, rămânând în picioare în faţa mea.

— Mă ustură. Cred că mi-a julit pielea.

Inspir adânc când mă prinde de bărbie şi îmi ridică faţa. Mă analizează prelung şi mă înroşesc din nou. În prezenţa lui, întregul meu corp şi mintea o iau razna.

— Pielea e la locul ei.

— Bun, pentru că nu am de gând să-mi fac operaţii estetice.

Deşi mă aşteptam la cel puţin un surâs, Davis nu schiţează nimic. E distant, e rece şi prea serios.

— Vă pot întreba ceva?

— Ai făcut-o deja, dar spune.

— Mereu sunteţi aşa scorţos?

Cuta dintre sprâncenele lui mă face să mă încrunt şi eu.

— Doar cu tine, îmi răspunde şi ştiu că e doar o metodă prin care încearcă să scape de adevăratul răspuns pe care trebuia să mi-l dea. Alte întrebări mai ai?

— De ce nu mă suportaţi? Nu ţin minte să vă fi făcut ceva. Cel puţin, nu intenţionat.

— Gloria, am o groază de motive pentru care nu-mi

placi deloc și aș pierde o zi întreagă să ți le înșir, dar cel mai tare mă enervează faptul că...

Lasă fraza neterminată, însă nu-i dau prea mare atenție. Tot ce mi-a rămas în cap este faptul că nu mă suportă din cauza unor chestii minore, cum ar fi amețeala mea cronică sau faptul că nu sunt pe aceeași lungime de undă cu restul. Asta mă face oarecum specială în ochii lui, pentru că vrea sau nu, îmi oferă un oarecare tratament special. Dispun de întreaga lui atenție.

— Trebuie neapărat să încetezi să mai vii lovită sau târâtă de vreun profesor aici, continuă, schimbând subiectul. Ține-ți naibii ciocul ăla închis și revino cu picioarele pe pământ. Zău dacă știu ce dracu' e cu tine.

— Mda, nici eu nu știu, dar nu o fac intenționat. Ăsta e norocul meu.

— Halal noroc mai ai! Însă trebuie să recunoști că doar gura ta e vinovată. Ea te bagă în probleme, pentru că nu stă închisă când trebuie.

Ridic din umeri. Atât pot să fac, pentru că nu e loc de contraziceri. Davis are dreptate, dar nu o să o spun cu voce tare. Sună îndeajuns de ciudat în capul meu.

Se îndepărtează și se sprijină de birou, strângându-și brațele la piept și privindu-mă cu superioritate. Parcă e spartan.

— Nu-mi place deloc, șovăie printre dinți.

— Ce anume?

— Prezența ta aici, îmi spune sec. Nu-mi place deloc că ești aici, că ești în grupa mea. Nu-mi place nici să te știu în curtea asta! Locul tău nu e aici!

Clipesc surprinsă spre el. Ne cunoaștem de foarte puțin timp și deja are o problemă cu mine.

— Atunci, transferă-mă! exclam nervoasă, strângându-mi pumnii.

— Vezi tu? Asta e problema. Că nu pot. Nu am un motiv

întemeiat pentru care să-ți semnez fișa de exmatriculare sau de transfer. Oricât de mult aș vrea să te văd plecată, nu pot să fac nimic în privința asta până nu o dai în bară atât de tare încât să te pot considera inaptă pentru Academia militară.

Scrâșnesc din dinți, mutându-mi privirea din ochii lui. Se citește clar în ei problema lui cu mine. Sau mai bine zis, problema lui cu femeile.

— Am intrat cu punctaj maxim și am făcut față antrenamentelor de până acum, în ciuda faptului că nu primesc mâncarea pe care pot cu adevărat să o înghit. Am tot dreptul să fiu aici!

— Montgomery, tu nu înțelegi un lucru esențial. Poate că ai rezistat până acum, dar ăsta e doar începutul. Antrenamentele vor deveni din ce în ce mai grele și la fizicul și neatenția ta, nu te văd în stare să treci de anul ăsta.

— O să încerc să fiu mai atentă, domnule Davis, și o să trec de anul ăsta. Și este de datoria dumneavoastră să mă ajutați să fac față, doar de asta sunteți instructorul meu, nu?

Îmi mijesc ochii spre el, urmărindu-i cu atenție reacția. Privește fix ușa de la intrare, părând să se gândească.

— Nu sunt obligat să fac imposibilul, Gloria. Pentru că asta îmi ceri să fac. Nu te pot ajuta mai mult decât îi ajut pe ceilalți, pentru că ar ieși speculații că îți ofer un tratament special și voi stârni un scandal. Nu, continuă mai nervos. Nu o să capeți nimic în plus față de restul! Mănânci ce ți se dă și faci ce ți se cere!

— Fac deja tot ce îmi cereți, dar nu mă puteți forța să mănânc ce e la cantină! Ați văzut și dumneavoastă ce s-a întâmplat prima oară când am încercat să mănânc carne!

— Montgomery, nu primești un meniu aparte și punct! N-ai decât să mori de foame, asta nu e treaba mea. Eu mă ocup strict de instruirea și de siguranța ta.

Se ridică de pe birou și se așază pe scaunul lui din piele neagră, apoi începe să își rearanjeze hârtiile. Înțeleg că asta e o invitație să părăsesc încăperea.

Mă ridic și după ce îi mai arunc o privire răutăcioasă, ies trântind ușa.

Părăsesc biroul chiar în momentul în care clopoțelul sună de pauză și iau hotărârea pe loc să mă întâlnesc cu Jeremy. Îl găsesc acolo unde mi-a specificat în bilețel, chiar în spatele clădirii stând cu băieții, însă când ajung în dreptul lui, îi gonește pe aceștia.

— Nu știi deloc să fii misterios, îl iau direct peste picior. Așa m-aș fi bucurat și eu că am un admirator, după ce am defilat în sutien prin curtea școlii.

— Și eu mă bucur să te revăd, blondo, dar sperasem să vii fără sutien de data asta.

Mă strâmb la el și chicotim amândoi.

— Cum o mai duci de când nu ne-am mai văzut? mă întreabă, vrând să pară curios.

— Știi tu, pe ici, pe colo. Nimic interesant.

— Știi de ce te-am chemat? întreabă iar. Este ceva ce am vrut să fac încă de prima oară.

Nici nu apuc să întreb ce, că mă și înșfacă. Îmi prinde fața între palme și, înainte să reacționez, își izbește buzele de ale mele.

Sunt șocată, nu reușesc să-mi mișc niciun mușchi. Limba lui caută să îmi îndepărteze buzele și, oricât de strâns mi le țin, reușește să și-o împletească cu a mea.

Nu-mi dau seama cum se răsucește, dar ajung zdrobită de perete. Îi simt mâinile pe șoldurile mele, le simt cum ard și vor să se strecoare sub cămașa uniformei. I le smulg de pe mine, dar Jeremy insistă. Se împinge tot mai mult în corpul meu și cu răsuflarea ca o tornadă, își coboară gura pe gâtul meu.

— Dă-te dracului jos!

— Te laşi greu, oftează, dar continuă. Am ceva pentru tine, iubito.

O greaţă teribilă îmi ia în stăpânire stomacul şi mă zbat şi mai tare. Sunt îndeajuns de adânc în rahat, n-am nevoie şi de un viol. Reuşesc într-un final să pun o oarecare distanţă între noi, suficient cât să mă strecor pe sub braţul lui.

— Haide, blondo, nu avem timp să ne jucăm acum! Pauza durează doar zece minute.

Fără să mai stau pe gânduri, o rup la goană înapoi spre intrarea în clădire. În fugă, trec pe coridor pe lângă Davis, ignorându-l complet, însă de un al doilea Davis nu-s pregătită.

Maddy mă agaţă din viteză de braţ şi mă izbeşte de dulapuri.

— Nu aşa repede, Barbie! Îmi spui şi mie de ce naiba mă ocoleşti de parcă aş suferi de vreo boală contagioasă?

— Nu acum, nepoată Davis!

Dau să plec, dar mă izbeşte a doua oară. Toată treaba asta devine dureroasă.

— Nu încă, moţato! Explică-mi de ce naiba fugi de mine!

— Uite, Maddy, îmi eşti dragă. Te plac cu adevărat şi vreau să fim prietene, dar nu pot.

— De ce?

Pentru a treia oară mă izbeşte de dulapuri, când vreau să plec.

— Gloria, las-o baltă. Nu pleci până nu-mi zici de ce nu poţi să fi prietenă cu mine!

— Pentru că nu ştiu ce e aia prietenie! Am avut o singură prietenă şi am făcut-o de oaie. Mai bine fug de tine acum, decât să te dezamăgesc şi să ajung tot la a fugi.

— Ce te face să crezi că mă vei dezamăgi?

Oftez şi îmi dau ochii peste cap.

— Eşti mai curioasă decât unchiul tău.

Acum este rândul ei să-şi rotească ochii.

— Ascultă aici, spune printre dinţi şi mă împinge mai mult în dulap. Nu mă interesează ce prietenie ai avut tu cu cealaltă fată şi să nu îndrăzneşti să-l mai aduci pe Jay în discuţie! Eu sunt eu şi nu mă compari cu nimeni, încheie şi îmi face cu ochiul.

Deşi vrea să pară furioasă, sclipirea de amuzament din ochii ei o dă de gol şi zâmbesc strâmb.

— Bine, cedez eu. Acum mă laşi să respir? De unde atâta forţă, fato? o întreb şi o plesnesc peste umăr în joacă. Eşti cumva halterofilă?

Râde scurt.

— Niciodată nu ştii la ce să te aştepţi de la mine. Sunt imprevizibilă, îşi ridică sprâncenele în repetate rânduri.

De ce nu mă miră? Dau să-i spun ceva, când observ cu coada ochiului o mişcare ciudată. Mă întorc şi un băiat înalt şi slab fuge mâncând pământul şi urlând în gura mare:

— Oameni buni, bătaie cu Cole!

Oricine e Cole, pare să fie un fel de vedetă printre cei din ultimii doi ani. Eu şi Maddy ne privim o clipă, înainte să o luăm la goană şi noi. Mereu am fost curioasă când doi sau mai mulţi se băteau, parcă priveam un film cu karate.

Ieşim în curte şi coborâm cele câteva trepte ca să ajungem la gloata de elevi adunaţi într-un cerc. Ne facem loc cu greu să ajungem în rândurile din faţă şi să privim şi noi „marea" cafteală.

Un băiat înalt şi bine făcut stă relaxat pe o parte, privindu-l oarecum plictisit pe cel care pare să o fi încasat bine de tot până acum. În comparaţie cu el, celălalt e sfrijit şi slăbănog, cu o claie de păr roşcat şi ondulat. Pieptul care se ridică într-un ritm alert, îmi spune că brunetul cu ochi de gheaţă l-a alergat puţin.

— Rupe-i faţa, Cole!

Ţipătul celui de lângă mine, mă zgârie pe timpane şi

atrage atenţia celui mai detaşat şi plictisit bătăuş pe care l-am văzut vreodată. Ochii lui coboară apoi pe mine şi un mic zâmbet i se conturează pe buze – zâmbet care mă face şi pe mine să rânjesc.

Când îmi trage cu ochiul, o aud pe Maddy mârâind uşor.

— Băieţii ăştia! pufneşte şi pleacă.

Însă eu rămân şi privesc în continuare. Roşcatul trece la atac, dar loveşte aerul cu pumnul. Cole se apleacă la timp şi se dă un pas în spate, evitând o altă lovitură care vrea să i se izbească în faţă. În schimb, băiatul cu ochi de gheaţă îi aplică un pumn atât de puternic, încât parcă văd cu stele verzi. Slăbănogul cade la pământ, văicărindu-se.

— Ia uite cine s-a gândit să mă provoace la bătaie! pufăie brunetul, clătinând din cap. Un şiret.

Cole se întoarce cu spatele la adversar şi păşeşte ţintă spre mine. Mă uit în stânga şi în dreapta, însă el se uită la mine, nu la altcineva. Mă fâstâcesc uşor în faţa zâmbetului său, apoi mă încrunt. Peste umărul lui, îl văd pe roşcat ridicându-se şi venind cu viteză spre băiatul cu ochi albaştri.

— Cole, ai grijă! ţip în semn de avertisment.

Acesta se răsuceşte înainte ca roşcatul să-l înşface şi să dea cu el de pământ. Cu un pumn menit să-i şifoneze moaca, îl trimite pe slăbănog într-un somn adânc chiar când un alt tip, vizibil prea mare ca să fie elev, intervine şi îl răstoarnă pe Cole.

— S-a terminat circul, copii! ţipă el. Valea!

Toţi se risipesc, dar eu rămân pe loc. Tânărul bărbat e înalt, brunet şi cu ochi căprui. E mult mai slab decât Davis, dar nu mai slab decât leşinatul roşcat care şi-a luat bătaia vieţii lui.

— Dă-te jos de pe mine! mârâie Cole enervat, împingându-l pe tipul a cărui faţă nu i-am văzut-o prin campus până acum.

Băiatul cu ochi de gheață se ridică și își scutură hainele cu gesturi nervoase, apoi își reia drumul spre mine.

— Hai, blondo, să mergem!

Nici nu apuc să reacționez când mă înșfacă de umeri și mă trage spre el. Se comportă de parcă am avut vreo legătură până acum făcându-mă să simt că m-a revendicat.

— Cum ziceai că te cheamă? mă întreabă mai relaxat.

— N-am zis.

— Era un fel de-a spune. Nu cred că vrei să te strig „blondo" prin curte, nu?

Clatin din cap.

— Eu sunt Cole.

— Știu.

— Sunt în ultimul an.

— Bravo ție.

— Ești înțepată, constată.

Chicotesc și ridic din umeri.

— Gloria e numele meu.

— Gloria, sunt al naibii de obosit și deja am întârziat la curs. Ce ar fi să ne vedem la cantină? Ți-aș cere numărul de telefon, dar să nu uităm unde suntem.

Doar încuviințez din cap, iar el pleacă.

*

Restul cursurilor trec ca prin farmec, la fel și antrenamentul de după. Eu și Davis nu am schimbat nici măcar o privire, situația a devenit puțin jenantă după discuția din birou. Nici el nu și-a menținut atenția asupra mea, cum o făcea de fel. Era prea ocupat cu Cooper și cu hlizitul.

Mă holbez lung la bufetul plin cu mâncare, dar nu

mâncare pentru mine. Sunt moartă de foame. Genunchii îmi tremură, mâinile îmi tremură. Întregul meu corp tremură și cerșește după ceva bun.

— Și de data asta sari peste masă?

Întrebarea lui Edward mă face să pufnesc.

— Nu e ca și cum pot înghiți porcăriile astea. Ultima dată când am făcut-o, mi-am petrecut vreo zece minute la baie, dând totul afară.

Îmi umplu, totuși, tava cu mâncare ca să scap de înțepăturile pe care mi le trimite Davis cu privirea, apoi mă întorc brusc. Ciocnirea puternică a unui trup de al meu, mă face să arunc totul din mâini pe hainele perfect albe ale lui Anabelle. Aceasta icnește.

— Ești proastă?!

— Tu ai intrat în mine, mă apăr eu.

— Dar tu ești oarbă sau ce? Dacă ai văzut că vin, de ce naiba nu te-ai ferit?

Îmi dau ochii peste cap.

— Pentru că, din câte știu eu, nu ești dintr-o viță nobilă ca să îți fac loc. Iar eu eram cu spatele, tu trebuia să te uiți pe unde mergi.

— Eu nu mă dau din fața unei târfe, care și-o trage prin spatele clădirilor!

Încerc să fac legătura vorbelor ei, însă cum nu merită prea multă osteneală, dau să plec, dar Anabelle mă prinde de braț.

— Să nu crezi că scapi basma curată! Mi-ai murdărit hainele cu mâncare.

— Și ce să-ți fac eu? Există curățătorie. Sau nu știi să o folosești?

Ofuscată, aceasta mă zdruncină de câteva ori înainte ca o a treia persoană să intervină. O femeie în jur de treizeci și cinci de ani, cu ochi familiari și o expresie hotărâtă, pune o oarecare distanță între mine și Anabelle.

— Domnişoarelor, există vreo problemă?

Vocea-i sună blândă, în comparaţie cu atitudinea bătăioasă pe care o are. Cel mai sigur e şi ea instructor.

În loc să-i răspund, arunc o privire în spatele ei, la Davis. Acesta se hlizeşte din nou cu Cooper şi dacă mă iau după felul în care ea e lipită de el şi îl soarbe din priviri, cei doi sunt mai mult decât nişte simpli colegi de muncă.

Un junghi de gelozie mă ia pe nepregătite când înţeleg, în sfârşit, legătura dintre ei. Cooper mi-a spus de relaţia ei serioasă şi, dacă stau şi mă gândesc puţin, îmi dau seama că Davis e iubitul din toată această poveste.

— Gloria?

Revin cu picioarele pe pământ şi îmi îndrept atenţia înapoi pe femeia din faţa mea. Ca şi Anabelle, mă priveşte nedumerită.

— N-am auzit întrebarea.

— Te-am întrebat de ce ai aruncat cu mâncare în domnişoara Johnson.

— N-am aruncat. Ea a dat peste mine. Oricum, nu instructorul meu trebuia să se ocupe de asta?

Aceasta îşi arcuieşte curioasă o sprânceană.

— Jay e ocupat acum.

Da, cu lungana.

Înclin o clipă capul. Ignorându-le pe cele două, dar şi tava de pe jos, plec ca din puşcă spre uşă.

Apuc doar să ridic piciorul ca să cobor treapta, când mă simt înşfăcată de braţ. Mă întorc nervoasă şi dau de Cooper.

— Don'şoară, n-ai uitat nimic?

O privesc atentă, încercând să îmi aduc aminte.

— Nu cred, clatin eu din cap. Ah, ba da! Am uitat să-ţi spun că ţi-a ieşit un corn în frunte. Chiar acolo!

Îi indic cu degetul locul în care i-a ieşit un coş imens, însă mă plesneşte peste mâna, iritată.

— Doamnă Cooper, aveţi nevoie urgent de o cremă.

— Gloria Montgomery! se rasteste şi îşi strânge pumnii, pesemne că şi-a ieşit din fire. Nu ţi-am cerut sfaturi şi nici nu-mi aduc aminte să fii vreun dermatolog! Detenţia!

— Aa! Detenţia! E chiar necesar? Mi s-a încheiat programul. Nu putem face o înţelegere?

Clatină hotărâtă din cap şi Davis apare de nicăieri, chiar lângă noi. Fără alte introduceri, mă prinde de braţ şi mă târăşte după el spre clădirea principală.

Îmi dă drumul abia când ajungem în laboratorul de biologie. Mă lasă să intru prima şi trânteşte uşa în urma lui.

Amuzată, mă opresc în faţa scheletului uman din plastic şi fac în batjocură o reverenţă.

— Domnişoară Cooper, îmi pare bine să vă revăd!

— Gloria, ce mama dracu' faci? mârâie Davis în spatele meu.

— Nu ştiam că aţi făcut exemplare după domnişoara Cooper. O ţineţi pe post de exponat? Trebuie să recunosc totuşi că se aseamănă foarte mult. Zici că e Cooper în carne şi oase. De fapt, în oase şi atât.

Iau mâna scheletului şi o pun pe umărul meu, uitându-mă amuzată.

— Nu vreau să ieşim la cafea, nu este normal ca o profesoară să iasă cu un elev.

De parcă ar putea să-mi răspundă, mă aplec spre capul lui şi mă prefac că ascult ce-mi spune. Îmi duc palma peste gură, mimând şocul.

— Vai, domnişoară Cooper, dar câtă dreptate ai! Davis chiar are un fund mişto! Şi dumnevoastră l-aţi lovi peste el? Facem cu rândul?

— Gloria! se răsteşte corbul şi îmi îndrept atenţia spre el. Ştii pentru ce eşti aici, nu?

Îşi încrucişează braţele la piept şi se uită cu o sprânceană arcuită la mine.

— Să o cunosc pe Cooper în varianta mai grasă și mai frumoasă? Doar uită-te la dantura exponatului. Arată mai bine ca a ei! Și e și mai strălucitoare. Pun pariu că îți place mai mult de ea, adaug și arăt spre schelet, decât de... ea, arăt cu degetul spre fereastră, cu intenția de a deosebi cele două schelete. O să îți spun Chucky, mă adresez celeilalte Cooper.

Dându-și ochii peste cap, Davis mă smulge de lângă prietena mea de suflet și mă trântește pe primul scaun.

— Dacă mai deschizi gura, dinții tăi vor fi de domeniul trecutului! mă amenință și flutură un deget în fața ochilor mei.

— Vreți să îi puneți lui Cooper? Nu cred că se potrivesc la maxilarul ei. Dinții mei sunt mici și drăguți. Ai ei parcă sunt de pirat. Dinte, gaură, lipsă, pauză.

— Încetează! Nu îți mai permit să te ici de iubita mea!

Gura mi se întredeschide de uluire când acesta îmi tună totul în față. Mi-am dat seama de la început că cei doi împart ceva, dar în sinea mea credeam că e vorba despre o prietenie pe cale să se ducă de râpă.

— Stai acolo și taci. Ora asta nu vreau să-ți aud glasul.

Pufăind ca un tren pe aburi, îmi ridic picioarele pe pupitru și mă pregătesc de o oră de somn.

Davis se așază la catedră și începe să cotrobăie prin sertare. Dacă mă iau după expresia feței sale, nici el nu știe ce caută, ci doar își ocupă timpul ca să nu-mi dea atenție.

Curând, ușa se deschide și un profesor trage o elevă înăuntru, ca pe o iapă nărăvașă. Pentru o clipă mă bucur în sinea mea că mi-au adus o parteneră de discuții, dar când aceasta își prinde mâinile în față și îl privește pe Davis cu o alură inocentă, constat că am gândit iar prea repede. Tipa trebuie să fie vreo sfântă și eu o să mă plictisesc îngrozitor.

— Domnișoară Banks, ia un loc, îi cere profesorul și părăsește imediat laboratorul.

— Cât mai departe de Gloria, te rog, i-o trânteşte corbul. Nu vreau să te molipseşti şi tu de nebunie acută.

Râd fals şi mă joc cu o şuviţă de păr.

— O persoană mai amuzantă decât mine nu o să mai găsiţi niciodată. Ar trebui să fiţi mândri că am ales şcoala voastră de rahat, când puteam să mă duc la Harvard.

— Harvard e universitate, idioato! Dar pe tine te cred în stare să încerci să intri, deşi ai doar cinşpe' ani. Acum, taci din gură!

Înclin din cap şi îmi muşc buzele. Plictiseala nu mă lasă să respir, aşa că mă întorc spre fata ciudată pentru mine şi îi fac semn din deget să se apropie. Se uită fricoasă prin jur şi, după ce observă că Davis nu e atent la ea, se ridică cu genunchii pe scaun şi se apleacă spre mine.

— Auzi? Îţi zic un secret? o întreb în şoaptă.

Aceasta încuviinţează din cap.

— Nu-i aşa că Davis arată acum ca un popândău?

Îşi arcuieşte o sprânceană.

— Am auzit că e necrofil. E cu moarta de Cooper. Imaginează-ţi cum se descompune aia când bunăciunea asta de instructor încearcă să o sărute. Sau să facă altceva, bombăn. Ştii tu la ce mă refer.

Într-un moment neaşteptat, Banks izbucneşte în râs atât de tare, încât tresar odată cu corbul. Râsul de hienă mă îngrozeşte mai mult decât o făcea simpla ei prezenţă şi constat că am făcut o alegere proastă să-i dau apă la moară. Mai bine o lăsam să vegeteze.

— Gloria! zbiară Davis, luându-mă şi acesta prin surprindere. Parcă ţi-am zis să taci!

— N-am zis nimic!

— Nu mai minţi! Tu mereu faci sau zici câte ceva!

Îmi rostogolesc ochii şi decid să recunosc.

— Ok, i-am spus cât de frumos e afară. E o crimă să spun adevărul?

— Tu și adevărul nu aveți nimic în comun, Montgomery.

— Nici dumneavoastră nu aveți gusturi în materie de multe lucruri, deci nu ar trebui să mă judecați. Suntem amândoi în aceeași problemă, însă eu mă pot îndrepta.

Hlizitul tipei din spatele meu nu mă lasă să mă concentrez asupra lui Davis, așa că, mă răsucesc cu fața la ea și o ard cu privirea, spunându-i:

— Dacă nu te oprești din nechezat, o să mă simt nevoită să îți trag una și să te adorm. Fato, ăla nu e râs! Zici că ai înghițit o piuitoare.

Se înroșește brusc la față și își afundă capul într-un caiet. Dau mulțumită din cap și mă întorc înapoi la corb ca să continuăm discuția.

— Deci, unde am rămas?

Când acesta trântește cartea de birou, mi se risipește tot amuzamentul pe care îl foloseam ca scut împotriva gândurilor negre.

— Destul! se răstește. Vino aici!

Mă ridic de pe scaun și înaintez spre el, oprindu-mă lângă catedră. Davis se pune pe picioare și instinctiv îmi las capul în jos, dându-mi seama în sfârșit, cât de mult am întrecut măsura. Am uitat că nu mai suntem singuri și că lucrurile au degenera dacă Banks ar povesti cuiva cum mi-am permis să vorbesc cu Davis.

În ultimul timp, mereu am avut tendința să sar calul.

— Dacă îți mai permiți o singură dată să deschizi gura în fața mea sau să-mi răspunzi ca o necioplită ce ești, vei părăsi imediat Academia asta și te vei întoarce de unde ai venit și unde trebuia să rămâi. Ai doar o șansă să te îndrepți și sper să o dai în bară. Nu te mai suport, mă înțelegi? Încă de când ai venit aici, tot ce ai făcut a fost să te învârți în jurul cozii și să mă calci pe nervi, dar nu-ți mai merge! Ori te potolești și îți bagi mințile în cap, ori îți fac chiar eu bagajul. Ai priceput?

Cum discursul lui nu lasă loc de alte comentarii, doar încuviinţez din cap şi mă întorc în scaunul meu, pregătită să mă fac cuminte.

Poate că nu-mi convin regulile impuse şi felul lui Davis de a rezolva lucrurile, dar prefer să tac şi să joc după cum cântă el, decât să mă întorc la nimic.

— Da, domnule. Vă rog frumos să mă scuzaţi, şovăi printre buze.

Ochii lui mijiţi mă studiază pentru câteva clipe. Cel mai probabil încearcă să îşi dea seama dacă vorbesc serios sau nu, dar niciodată n-am fost mai sinceră decât acum. Mă simt de parcă m-a certat mama pentru vreo trăsnaie.

Uşor, suspiciunea de pe chipul lui se risipeşte şi ajunge să mă privească, cum cred eu, cu compătimire. Acum ce, îi pare rău?

— Sper să nu se mai întâmple, mormăie.

*

Două ore mai târziu, gândurile mă năpădesc mai cu forţă când sunt deja sub duş. Mă întreb încontinuu cum de nu am putut face legătura între Dalia şi Davis. E destul de vizibilă relaţia lor.

Oftez şi îmi clătesc părul de şampon, masându-mi uşor scalpul. Nu apuc să ţip când o mână puternică mă trage afară din cabină, dar ienesc când îl găsesc pe Davis mai mult decât furios, în faţa mea.

— Te-am avertizat, Gloria! Ţi-am zis că aici nu te prostituezi, ci înveţi!

— Poftim?

— Tu îţi dai seama că ai ajuns de râsul Academiei?

Toată lumea știe!

— Știe că ce?

— Că te „întinzi" cu primul care îți iese în cale!

Enervată de faptul că m-a jignit încă o dată, îl pocnesc atât de tare, încât în întreaga baie răsună cum palma mea face contact cu pielea obrazului său. Regret gestul imediat ce îmi amintesc că e instructorul meu și că mi-e superior și mai ales că mă poate zbura din Academie doar pocnind din degete.

Șocul prin care trece, e teribil și mi-aș cere iertare dacă aș ști că pot îndrepta ceva.

— Te comporți ca o prostituată în momentul ăsta! Ești goală pușcă și nici nu te deranjează că te afișezi așa în fața mea!

Dacă până acum am fost roșie, devin rapid mai palidă decât un cadavru. Nu mă deranjează faptul că sunt goală în fața lui, cât mă deranjează că încă continuă să mă facă prostituată.

Înghit în sec.

— N-auzi, idioato?! se răstește și mai furios decât venise. Acoperă-te dracu'!

Icnesc de durere când mă strânge puternic de încheietura mâinii. Mă zdruncină o dată, apoi mă îmbrâncește spre suportul de prosoape. Agăț unul și mă înfășor în el, pe punctul de a plânge. Văd prin treacăt urmele degetelor sale pe pielea mea bronzată și pariez că până a doua zi se vor învineți.

Rămân cu spatele la el, ca să nu-mi vadă ochii care, probabil s-au înroșit deja, însă de auzit îl aud perfect.

— Dacă nu renunți la comportamentul ăsta, zbori din Academie, mă auzi?

La altceva nici nu mă așteptam!

— Davis...

— De câte ori să-ți zic că sunt *domnul* Davis pentru

tine?! mă întrerupe cu un ton mai înalt. Formula de respect! Îţi repet! Data viitoare o să-ţi întorc palma!

Nu cred una ca asta. Oricât de periculos ar vrea Davis să pară, sunt complet convinsă că nu ar recurge la un gest atât de extrem. Nu ştiu de ce, dar aş băga mâna în foc pentru asta.

Îmi aduc aminte de spusele lui Maddy şi aş vrea să văd şi o altă parte din caracterul său. Cea agresivă o cunosc deja şi nu-mi place deloc.

— Îmi cer scuze, domnule Davis. Mi-a scăpat.

— Mereu îţi scapă câte ceva.

Mă scanează dintr-o privire şi tare aş vrea să apară brusc hainele pe mine. Să stau în faţa lui doar într-un prosop e jenant.

— Mereu trebuie să fie ceva, adaugă cu un mârâit. Nu trec nici câteva ore că trebuie să ajung aici şi să îţi atrag atenţia asupra lucrurilor pe care le faci. M-am săturat să mă ţin după tine!

Nu te mai ţine. Nu o spun cu voce tare, că m-aş alege cu palma promisă.

— Din cauza ta, toată lumea începe să îmi pună la îndoială capacităţile de a stăpâni un elev rebel. Tu îţi dai seama că îmi distrugi încet, dar sigur, cariera?

— Nu asta e intenţia mea! sar eu. Nici nu ştiu ce am mai făcut de data asta!

— Multe ai făcut şi multe continui să faci! se răsteşte. Trebuie să înţelegi că nu e vorba doar de imaginea ta aici. Tot ce faci se abate şi asupra mea şi nu am de gând să te las să mă tragi în jos! Eşti un dezastru!

Scurt şi direct în orgoliu. Davis ştie unde şi cum să lovească şi îi reuşeşte al naibii de bine să mă facă să mă simt ca o jigodie.

— Chiar îmi pare rău pentru orice naiba am mai făcut! mă răstesc şi eu. Ce vreţi de la mine? Nici măcar nu ştiu despre ce e vorba.

Şi nici el nu are de gând să-mi spună, se pare. E prea ocupat să răcnească la mine ca să-mi mai explice şi motivele.

Oftez şi îmi las privirea să cerceteze podeaua. Chiar lângă piciorul lui stă aruncată lenjeria mea şi îmi doresc să mă înghită pământul. De parcă nu sunt de ajuns toate!

Fac un pas stângaci spre el şi Davis se încruntă, dar nu se clinteşte şi sper să nu o facă. Cu grijă şi privindu-l fix, trag cu piciorul lenjeria de lângă el şi încerc să o arunc în spate, alături de celelalte haine.

Întreg corpul îmi intră în alertă când privirea lui coboară şi acţionez instinctiv, vrând să creez o diversiune. Dezechilibrul meu e fals, mă prefac că picioarele îmi alunecă pe gresia udă şi mă arunc, la propriu, spre el.

Braţele lui mă prind tot instinctiv. Îi simt degetele reci pe pielea mea şi înţepenesc din cap până în picioare. De ce simt degetele lui pe pielea mea?

Mă uit doar o clipă în jos şi înghit în sec. Prosopul stă adunat pe podea, în loc să stea pe mine. Asta e grav!

— Nu vă mişcaţi, spun încet.

Davis e la fel de ţeapăn. Nici măcar nu mai respiră şi nici nu-şi ia mâinile de pe mine.

— Ia-ţi prosopul. Nu mă uit.

— Da, sigur. Nu am încredere. Am mai văzut asta în filme şi bărbatul se uita mereu, chiar dacă susţinea că nu se uită. Nu risc.

Clatin uşor din cap, susţinând ceea ce am spus.

— Montgomery, cred că am văzut deja totul. Şi chiar nu o să mă uit!

— Nţ. Trebuie să ne aplecăm împreună spre prosop, altfel nu mă mişc.

— Eşti absurdă! Ia-ţi odată prosopul ăla şi să terminăm cu bâlciul. Nu e confortabil deloc.

Îl cred. Bănuiesc că nu i se întâmplă zilnic asta.

— Dumneavoastră ați dat buzna peste mine când făceam duș! mă revolt eu. Nu ați auzit apa curgând? Ce credeați că fac?!

— Nu trebuie să îți dau explicații ție!

— Sunt goală!

— Zi-mi ceva ce nu știu!

— Mi-au înghețat picioarele.

Davis își apleacă privirea în ochii mei. Spre fericirea mea, nu îi mută în altă parte.

— Ești lipită de mine. Dă-te mai încolo!

— Nu pot! Sunt goală.

— Crezi că nu știu?! se răstește. Te simt peste tot!

Asta e rău.

— Trebuie să vă străduiți mai mult să mă convingeți.

Pufnind, Davis se depărtează un pas, înainte să reacționez și se apleacă după prosop. Mișcarea lui mă înțepenește și mai tare, la fel ca respirația fierbinte de pe picioarele mele.

Acum sunt convinsă că a văzut absolut tot. Nici nu s-a străduit să își închidă ochii măcar.

Mă înroșesc și mai rău când acesta îmi înfășoară corpul cu prosopul, neuitând să îmi arunce o privire mustrătoare. Cum am ajuns în situația asta?! E de-a dreptul rușinos, nu știu cum o să mai dau ochii cu el, având în vedere că o să-l am mereu prin preajmă.

— Data viitoare, păstrează-ți hainele alea pe tine! Dacă continui să te dezbraci pe unde apuci, nu o să ai viață bună cu mine!

Se răsucește pe călcâie și iese din baie, bombănind. Eu rămân încă țeapănă și cu gura larg deschisă. Nici nu am nevoie de oglindă ca să îmi pot vedea pe chip șocul prin care trec, dar și dezamăgirea pe care mi-o aduce părerea lui despre mine.

*

Noaptea vine rapid, ţinând cont că pe parcursul după-amiezii şi antrenamentului de seară am fost gânditoare. Încă nu ştiu ce l-a apucat pe Davis şi nici nu mai vreau să aflu. Acum doar o privesc pe Maddy cum doarme, de parcă n-are nicio grijă pe lume.

Mă ridic uşor şi, sprijinindu-mi cotul de saltea, trag pilota de pe mine. Tresar uşor când tălpile puţin reci fac contact cu pardoseala caldă şi îmbrac o pereche de pantaloni de trening de la Maddy – care îmi sunt cam lungi – şi un hanorac grosuţ. Sper că nu o deranjează. Nu mi-am imaginat niciodată că aici va fi aşa de frig şi am luat hainele subţiri pe care le purtam în Florida.

Încalţ repede bocancii şi ies tiptil pe uşă. Aerul rece mă izbeşte din plin şi îmi simt ochii înlăcrimaţi. Încep să urăsc tot mai mult Virginia şi întreaga ei climă!

Pornesc la pas uşor pe potecă, în direcţia opusă porţilor. Chiar dacă sufăr de nictofobie, încerc să ignor frica imensă pe care o simt şi să mă bucur doar de plimbare şi de faptul că nu e nici umbră de om prin preajmă. Toată lumea pare să doarmă şi tot ce se mai aude sunt scârţâiturile felinarelor aflate în faţa fiecărei cabane – pe care vântul le biciuieşte şi le face să se mişte frenetic.

Parcă e o scenă scoasă dintr-un film cu final sângeros şi, spre ciuda minţii care îmi arată în faţa ochilor tot felul de scene teribile, continui să merg. Nu are cum să iasă de după o cabană un monstru mlăştinos sau un criminal în serie. Academia J. F. Kennedy pune preţ pe securitate, altfel nu s-ar afla zidul uriaş din beton – care o curprinde pe toată.

Şi totuşi, nu mă aflu într-un episod din Scooby Doo.

Ies din rândul cabanelor unde se termină brusc și potecа. Cu toate că în sinea mea decid să mă întorc, continui tot înainte și îndreptându-mă sigur spre străfundul curții.

Mă uit lung la imensa gaură în zid și mă întreb cum a apărut aici. Pare să fie de mult timp făcută, dar neobservată de cei din conducere.

Dar cine nu observă o ditamai gaură în zid?

Ridic din umeri și scot doar capul afară din Academie. Chiar lângă, pe partea dreaptă, văd o flacără care provine de la o brichetă aprinsă, dar și o persoană care se joacă plictisită cu ea.

— Dacă nu ești blondă și cu ochi albaștri, tai-o de aici!

— Cole?! întreb uimită.

— Drace, chiar ești blonda aia! Vino aici, scumpo. Nu muș c.

Ies cu totul prin gaură și mă apropii de umbra lui. În partea asta e atât de întuneric, încât pot să-mi scot ochii liniștită.

Mă aflu la doar un pas mic de Cole când acesta mă înșfacă iar de umeri. Pare să fie o caracteristică de-a lui.

— Ți-aș spune că m-am rugat să vii, dar eu nu mă rog.

— Dar cineva tot ți-a ascultat gândurile.

— Nu cred că vorbim de Cel de Sus, nu mă am prea bine cu el.

Mă sprijin și eu de zid, deși nu-mi dă drumul umerilor. Mă trage mai aproape de el, în timp ce cu cealaltă mână își duce țigara la gură.

— Nu e interzis să fumezi în Academie? îl întreb.

— Tu de ce crezi că am venit până aici, din capătul celălalt? Dacă mă prinde vreun instructor, nu mai pup eu absolvire. Mai ales că, fix lângă cabana mea, stă nebunul ăla de Davis.

Doar numele lui îmi transmite fiori reci în întregul corp și cu siguranță nu sunt fiori buni. După ultima

întâlnire, părerea mea despre Davis a ajuns la apogeul răului. Tipul nu mă suporta nici înainte de palma pe care i-am dat-o.

— Stai puţin, tu eşti în grupa lui, nu-i aşa? mă întreabă Cole. Singura fată, mai exact.

— Ies în evidenţă, nu? Directorul şi-a bătut joc de mine, când m-a repartizat în grupa lui. Imaginează-ţi numai cum arăt eu printre atâţia băieţi.

— Splendid, glumeşte el. Eşti vedetă.

— Nu cred că e genul ăla de atenţie pe care mi-o doresc. Nu dau autografe şi nici nu se îngrămădeşte lumea să facă poze cu mine.

Momentul de linişte care urmează când îşi duce ţigara la gură iar, se întrerupe brusc, atunci când suflă tot fumul din piept şi se apleacă spre mine. Buzele-i fierbinţi şi cu gust de tutun se lipesc de cele reci ale mele. Le mişcă frenetic până îmi deschid gura şi adâneşte sărutul dintre noi.

Tot ce pot spune e că tipul are antrenament, dacă mă iau după modul natural în care îşi încolăceşte limba cu a mea, controlându-şi la perfecţie respiraţia. Respiraţia mea sună ca o tornadă.

Se întoarce şi se poziţionează în faţă, aruncând ţigara din mână. Îşi propteşte ambele braţe pe o parte şi pe alta a capului meu, sprijinindu-se acum în coate, în timp ce îmi apasă ţeasta de suprafaţa rece a zidului.

Spre deosebire de Jeremy, Cole îşi ţine mâinile acasă.

— Chiar ai gust bun, mormăie când se îndepărtează puţin. Şi miroşi a lămâie.

— Mă adulmeci? râd eu.

— Nu sunt câine de vânătoare, dar te pot simţi din celălalt colţ al campusului. Atât de puternic şi de frumos miroşi.

Deşi e un compliment, nu reuşeşte să mă facă să mă înroşesc. Nu simt nici fiori, nici alte porcării care se

zvonesc că ar trebui să le simţi în preajma unui băiat, potenţial iubit.

— Auzi, de ce te-ai bătut cu roşcatul ăla astăzi?

Cole se îndepărtează mai mult, ajungând să-şi reia poziţia de dinainte.

— Willy are o soră de care am făcut mişto în pauză. Roşcatul s-a văzut spartan pe moment şi a sărit la bătaie, ca să apere onoarea cămilei cu trei cocoaşe.

— Chiar aşa urâtă e?

— Păi, gândeşte-te la un coşmar şi o să înţelegi. A mai avut şi tupeul să îmi facă avansuri, deşi eu am pus ochii pe o blondă frumoasă.

Chicotesc prosteşte. Râsul meu sună ca cel al lui Banks. Îngrozitor.

— Auzi? mă imită el, devenind serios. Tu ţi-ai scos brăţara cu GPS, nu?

Pufnesc când îmi dau seama că, de fapt, nu am scos nimic. În acelaşi timp auzim vocea lui Davis – care vine de pe partea cealaltă a zidului – strigându-mă. Nu trebuie să fiu un geniu ca să înţeleg că sunt într-un rahat mai mare decât mine. Dacă mă găseşte aici, lângă Cole, mă va jupui la propriu, ca pe un iepure.

— Ăla-i Davis? mă întreabă Cole în şoaptă.

Întregul lui corp intră în alertă, ceea ce mă face să mă panichez şi mai mult.

— Dacă mă vede aici, sunt moartă, îi şoptesc înapoi. Nu mai e o gaură prin care să intru?

Cole clatină din cap şi pufnesc iar. Care erau şansele?

— Gloria?!

Bat pasul pe loc, încercând să gândesc. O altă soluţie, decât să o rup la fugă prin pădure, nu am. Ceea ce şi fac din momentul în care Davis iese pe gaură.

— Ce mama dracu'?!

Nu mai rămân să-i răspund. Picioarele îmi prind viteză,

sărind peste rădăcinile pe care reușesc să le zăresc la timp.

— Gloria, treci înapoi!

Vocea lui Davis se aude tot mai îndepărtată. Sunt conștientă că e o prostie să fug, pentru că tot la Academie voi ajunge și tot jupuită voi fi, însă nu în seara asta. Pentru noaptea asta îmi ajunge o singură întâlnire cu domnul „urlu cât mă țin plămânii".

După cinci minute întregi, în care am fugit într-o direcție aiurea, încetinesc. Răsuflarea mi-e și mai accelerată și mă sprijin de un trunchi, ca să mă odihnesc. O amețeală cruntă pune stăpânire pe mine, bănuiesc că este din cauza efortului și lipsei de alimentație și, înainte să mai fac un pas, mi se rupe filmul.

O lumină puternică mă face să închid ochii, imediat ce îi deschid. Îmi simt brațul atins și mormăi fără noimă.

— Ria, trezește-te.

Nepoata Davis e chiar lângă mine, așezată pe un scaun tras mai aproape de pat, și nu-mi place deloc privirea ei. Îmi ridic capul și constat că, printr-o minune am ajuns într-un salon de la clinică. E suficient să văd neonul care vrea să mă orbească și să simt mirosul de dezinfectant, ca să pricep.

— Cum am ajuns aici? o întreb.

— Te-a adus tipul ăla care se bătea în curte. Ai leșinat în pădure.

— Normal, pufnesc. Dacă oamenii ăștia nu-mi dau să mănânc, cum vrei să mai rezist?

Încruntarea ei se adâncește și ajunge să mă privească răutăcios.

— Poți să lași o dată în viața ta egoismul într-un colț și să fii serioasă? Jay s-a pierdut din cauza ta și nu reușim să dăm de el. Mama și restul instructorilor îl caută.

Mă ridic în capul oaselor atât de brusc, încât îmi zvâcnesc creierii.

— Nu se presupune că Davis ar trebui să știe pădurea ca pe Tatăl Nostru? E de mult timp aici.

— Tu n-auzi că s-a pierdut? Și noaptea pădurea arată la fel, indiferent de direcția în care mergi.

E numai vina mea! Dacă nu aș fi avut ideea prostească și copilărească de a fugi, nimic nu se întâmpla. Nici eu nu leșinam în mijlocul pădurii, nici Davis nu s-ar fi rătăcit încercând să mă găsească.

Dacă până acum am fost în încurcătură, acum sunt ca și moartă.

— Trebuie să mă duc după el.

Îmi smulg perfuzia și sar din pat, însă Maddy mă oprește.

— *Tu* nu te duci nicăieri.

— Ba mă duc. Din cauza mea e acolo, n-am de gând să-l las să...

Mă opresc din vorbit când privesc pe fereastră. Fulgi mari ca vata cad din cer și se așază într-o pătură fină pe pământ. E prima oară când văd o ninsoare și nu știu dacă e cazul să mă bucur sau să intru în panică. Aleg varianta a doua și mă întorc spre Maddy, albă ca varul de pe pereți.

— Ninge, iar Davis e acolo! Asta e o catastrofă!

Îmi smulg geaca de pe marginea patului și ies pe ușă, înainte ca șatena să mai pronunțe vreun cuvânt.

CAPITOLUL IV

Ajung repede la cabana mea și, fără vreo jenă, cotrobăi în partea lui Maddy de șifonier. Nu am nicio șansă să găsesc ceva gros la mine.

Împrumut un fes – pe care mi-l pun direct pe cap – o pereche de mănuși și îi iau până și rucsacul de sub pat. Ies în pragul ușii, dar intru înapoi când trei instructori trec vorbind despre nu știu ce walkie-talkie. Din filme știu că sunt un fel de aparaturi de comunicare și mi-ar prinde de minune unul.

Imediat ce trec, ies din cabană și dau fuga pe potecă, spre porți. Din fericire nu mă mai întâlnesc cu nimeni și pot trece nestingherită pe terenul băieților. Sunt suficient de deșteaptă, încât să mai iau niște lucruri care pot fi folositoare, dar am uitat să mă interesez care e cabana lui Davis.

Mă opresc în loc și mă învârt în jurul axei mele ca o idioată.

— Blondo!

Salvarea mea vine prin prezența lui Cole. Stă și se uită ciudat la mine, de parcă sunt un pui de pasăre rătăcit.

— Ce faci aici?

— Caut cabana lui Davis. Îmi zici tu care e?

— De ce o cauți? mă întreabă iar, indicându-mi în același timp cabana din fața mea.

Pornesc cu pași repezi spre ea, lăsându-l pe Cole în mijlocul drumului.

— Îți spun mai târziu!

Găsesc ușa descuiată și, cum pășesc de prag, mirosul care a devenit familiar pentru mine îmi umple nările și mai

că îmi vine să mă întind pe îngustul coridor, fericită.

Însă, cum situaţia e îndeajuns de rea, iar eu tocmai am intrat prin efracţie, caut să mă grăbesc.

Intru în cameră şi ochii mi se măresc de uimire, dar şi de ciudă, când văd imensul pat în care doarme Corbul. Spre deosebire de ăsta, al meu e de patru ori mai mic.

Îmi trece prin gând să mă întind puţin, dar chiar înainte să o fac, observ geaca groasă cu glugă, abandonată pe un scaun de lângă şifonier. O iau, o împachetez şi o îngrămădesc în rucsac, apoi trec la a controla prin sertarele noptierei.

Sorţii îmi zâmbesc din nou şi ţip scurt de bucurie. Scot din primul sertar un walkie-talkie perfect funcţionabil, un pistol cu rachete semnalizatoare şi o lanternă. Le îndes şi pe ele în rucsac şi plec.

Ştiu că fac cea mai mare tâmpenie să mă avânt de una singură prin pădure, noaptea şi pe o ninsoare abundentă. Sunt conştientă că fundul meu va avea de suferit din mai multe pricini, incluzând şi o bătaie bună pentru ipostaza în care m-a prins. Aveam să o iau pe coajă mai rău decât o luam de la tata, când eram mică.

Orice copil a fost bătut când era mic, însă eu continuam să o caut cu lumânarea şi la vârsta asta, de parcă nu mi-e de ajuns că nimeni din Academie nu mă suportă, în afară de Maddy – care continuă să se ţină după mine, deşi i-am spus clar că nu putem fi prietene.

Înainte să plec din Florida, m-am aşteptat să am un program fix, să fiu cuminte, apreciată şi dacă se putea, în vârful clasamentului, dar lucrurile îmi merg pe dos. Program fix nu am, cuminte cu siguranţă nu sunt şi am fost dată afară de la cursuri încă din prima zi. O karmă mai proastă nici nu cred că pot să am.

Clatin din cap în faţa tuturor amintirilor care mă năpădesc brusc, apoi ies prin spărtura din zid. Habar nu

am de unde să încep căutarea, dar mă avânt spre o direcție la întâmplare, sperând să nimeresc înainte să mă transform într-un cub de gheață.

Merg prin pădure de aproximativ zece minute și îmi simt toate oasele înghețate, chiar dacă am geaca lui Maddy și este destul de groasă. Cu lanterna mă chinui să văd pe ce calc, deși este degeaba. Poate fi zi cu soare, că eu mă împiedic pe drum drept.

Mai fac un pas, uitându-mă drept în față și piciorul îmi alunecă. Un bolovan acoperit cu zăpadă îmi fură echilibrul și în ultimul moment mă prind de scoarța unui copac, respirând sacadat.

Înjur în șoaptă și îmi continui drumul, rugându-mă să ies din asta teafără și nevătămată. Nu cred că sunt capabilă să salvez pe cineva. De obicei, alții îmi salvează mie fundul.

— Orice are un început, blondo. Fii bărbat! E doar îngrozitor de întuneric, de frig și ninge întruna. O nimica toată.

Zăpada scârțâie sub bocancii mei grei și mă simt ca în filmele de groază, în care protagonista o să fie omorâtă sau o să ajungă mâncată de animalele sălbatice. Desigur, nu eu vreau să fiu protagonista filmului acesta. Nici măcar nu am participat la un casting!

Clatin din cap și continui să merg mai departe, îndreptându-mă spre nicăieri. Din când în când, mai aud bârâind walkie-talkie-ul. E setat pe frecvența folosită de Academie, iar instructorii care au plecat în căutarea lui Davis vorbesc între ei. Niciunul nu a reușit să-l găsească încă, deși s-au împrăștiat pentru a acoperi o rază mai mare.

Eu nu comunic. Dacă ar afla că sunt plecată și eu în „delegație", ar începe o adevărată vânătoare de iepuri blonzi.

Scot walkie-talkie-ul din buzunarul gecii și îl privesc lung, ascultând cu atenție.

— *Ai găsit ceva, John?* întreabă o femeie.

— *Nimic*, îi răspunde acesta. *Shannon, se înrăutăţeşte vremea. Începe să bată vântul.*

— *Nu ne oprim chiar acum.*

John are dreptate, vântul începe să bată cu forţă şi se face tot mai frig. Nici nu vreau să-mi imaginez prin ce trece Davis acum. Parcă mi se frânge inima.

Îmi vărs nervii pe aparatura din mâna mea, apăsând în repetate rânduri pe un buton pe care scrie simplu: „SCANARE".

— Să te ia naiba! ţip la el şi dau să-l arunc.

— *Gloria?*

Nu aş confunda niciodată vocea lui, nici dacă mi-ar vorbi o sută de oameni deodată. E groasă, sexy şi uşor răguşită, cu un timbru de neuitat. Parcă îl simt vibrând în sinea mea.

— *Gloria, eşti acolo?*

Apăs butonul din lateral şi duc walkie-talkie-ul în dreptul gurii, ca să îi răspund.

— Aici sunt.

— *Slavă Domnului! Nu o să te întreb de unde ai walkie-talkie-ul. Doar du-te la un instructor şi spune-i că mi s-au încurcat frecvenţele şi nu mai reuşesc să dau de ei.*

Strâmb din nas.

— Mda, nu prea pot să fac asta. Nici eu nu ştiu unde sunt.

Mă sprijin de trunchiul unui copac şi expir zgomotos. Ştiu că va începe cu morala, încă dinainte să vorbească.

— *Cum adică nu ştii unde eşti?!* zbiară. *Gloria, unde mama dracu' eşti?*

— Nu mai urlaţi, îmi bruiaţi semnalul. Şi v-am spus, nu ştiu unde sunt. Am pornit să vă caut şi m-am...

— *Ce-ai făcut?!*

Îmi dau ochii peste cap, profitând de faptul că nu mă

vede. Îmi pun și gluga pe cap când un vânt rece ca gheața mă ia pe nepregătite. Deja mă transform încet, dar sigur, într-un țurțure.

— *Ești în pădure?* mă întreabă iar. *Gloria, răspunde odată!*

— Da, sunt în pădure și mi-a înghețat fundul! zic în doi peri. Nu mai urlați la mine!

— *Că urlu o să fie ultima ta grijă când pun mâna pe tine, copil nebun! Ce a fost în capul tău de ai pornit prin pădure pe vremea asta? Ești singură?*

— Singură cuc. Dacă ați terminat cu întrebările, poate îmi spuneți și mie ce s-a întâmplat și unde sunteți.

Aștept un minut întreg, însă răspunsul lui nu mai apare. Privesc cu atenție walkie-talkie-ul, învârtindu-l pe o parte și pe alta.

Dacă s-a stricat, sunt cea mai ghinionistă persoană din lume.

— *Concentrează-te și caută drumul înapoi spre Academie,* vorbește într-un final. *Vremea se înrăutățește.*

Pufnesc ironică.

— Ziceți-mi ceva ce nu știu. Unde sunteți?

— *Dacă aș ști, probabil eram întors deja. Pe undeva spre vest. Cred. Și mi-am rupt glezna. Nu pot să merg, așa că du-te înapoi și anunță pe cineva.*

Mă răsucesc cu fața spre drumul pe care am venit, însă nu se mai vede nicio urmă sub zăpada proaspăt așternută.

— M-am cam rătăcit, îi comunic și lui.

Mi-l imaginez fără să vreau, cuprins de o furie nebună și pariez că așa arată în momentul de față.

— *O să îți rup fundul ăla!*

— Domnule Davis, păstrați-vă energia ca să vă găsim. Pentru început, uitați-vă în stânga și spuneți-mi ce vedeți.

— *Copaci.*

— În dreapta?

O secundă scurtă durează să-mi răspundă țâfnos:

— *Tot copaci.*

— Concentrează-te, Davis!

— *Domnule Davis, Gloria! Și sunt într-o pădure, ce naiba să văd altceva, în afară de copaci?*

— Ce fel de copaci? țin să întreb din nou, cu riscul de a-l călca pe nervi și mai rău.

— *Copaci normali! Știi tu, cu trunchi și coroană. Cam așa arată un copac.*

Încerc să-mi păstrez calmul, deși trebuie să recunosc că și el are talentul de a enerva omul. Mă uit în jurul meu încercând să găsesc un punct de reper, însă Davis are dreptate. În afară de copaci, nu vezi nimic.

— *Gloria, întoarce-te înapoi la Academie!*

— Nu vă las singur. O să încerc să mă îndrept spre vest.

Pornesc înainte să-mi răspundă, ghidându-mă după instinct. Continuă să ningă puternic și vântul se întețește, dar cu toate că nu-mi mai simt vârful degetelor de la picioare, nu renunț.

Minute lungi merg încontinuu într-o liniște absurd de sinistră. Nici Davis nu a mai vorbit, însă nici eu nu m-am străduit să fac conversație. Nu știu ce aș putea să-i spun, relația noastră nu e una bună. Ultima noastră întâlnire a decurs atât de prost, încât a lăsat o prăpastie imensă între noi și niciun pod.

— *Mai ești acolo?* mă întreabă la un moment dat, mai moale.

— Unde altundeva? întreb înapoi, retoric.

— *Probabil ai înghețat de frig.*

O mică notă de amuzament i se citește în glas – amuzament care mă face să zâmbesc. El niciodată nu glumește cu mine.

— Gândiți-vă la un țurțure. Cam așa arăt eu.

— *Un țurțure blond.*

Deşi Davis a întrerupt la timp, mai mult i-am anticipat râsetul. Pot băga mâna în foc pentru asta.

— Vă distraţi? îl întreb.

— *Puţin.*

Mă opresc brusc din mers şi zâmbetul mi se şterge subit de pe chip când văd doi ochi sticloşi aflaţi la câţiva metri de mine. Observându-i silueta în umbră, îmi dau seama că e vorba despre un patruped destul de voinic.

Înghit în sec şi îmi aud dinţii clănţănind de frică – în loc de frig – însă am ingenioasa idee să mă ascund după un trunchi de copac şi să apăs butonul de comunicare, aflat în laterala aparatului.

— Domnule Davis? îl chem în şoaptă. Cred că e un lup aici.

— *Poftim?* întreabă tare şi strâng din pleoape.

— Un lup, domnule Davis. Un lup mare şi urât e la o aruncătură de băţ de mine, iar eu habar n-am ce să fac.

Tăcerea devine mai înfricoşătoare, iar eu scot capul din ascunzătoare. Lupul adulmecă acum mai aproape de mine şi se tot îndreaptă.

— *Blondino, nu te panica,* îmi cere Davis cu un ton mai jos. *Ascunde-te după un copac.*

— M-am ascuns deja.

— *Bun, ai vreo brichetă la tine?*

— Vreţi să dau foc lupului?

Mă uit urât la aparatul din mâna mea, imaginându-mi că mă uit la Davis. Dacă vrea să-i dau cu adevărat foc lupului, nu e prea inspirat.

— *Nu fi idioată!* mă apostrofează. *Dacă ai brichetă sau chibrite, dă foc unui lemn şi aruncă-l spre el.*

Asta ar fi o idee minunată, dacă aş fi fumătoare şi aş purta la mine o brichetă, însă cum nu sunt, încerc să îmi amintesc ce car în rucsac.

— Pistolul cu rachete semnalizatoare e bun? întreb.

— *Ai așa ceva? Bravo, păpușă. Fixează ținta și trage.*

Mă pierd cu firea în fața apelativului pe care îl folosește și mă uit lung la walkie-talkie, așteptându-mă ca el să-mi explice de ce mi-a vorbit așa, însă revin rapid cu picioarele pe pământ când aud un foșnet în spate.

— Așa, pur și simplu?

— *Da, pur și simplu. Ținteşte și apasă trăgaciul ăla, înainte să înceapă să te mestece. Poți să te concentrezi?*

— Da, țintesc și trag. Simplu ca „bună ziua".

Bag aparatul în buzunarul gecii, scot pistolul cu rachete semnalizatoare și inspir adânc. Când expir înapoi tot aerul, mă simt cu puțin mai curajoasă.

Mă răsucesc și privesc din nou spre lup. E cu câțiva pași mai aproape față de data trecută și am o vizibilitate bună asupra lui. Fixez ținta și trag exact cum mi-a explicat Davis. Racheta țâșnește, aprinzându-se într-un roz animat – care bagă lupul într-o panică mai mare decât a mea. Scheunând, o rupe la goană în direcția opusă, iar eu doar îmi ridic o sprânceană, sceptică.

— *Gloria, vorbește-mi.*

Îmi las umerii să cadă și scot walkie-talkie-ul din buzunar, răzpunzându-i:

— Alarmă falsă. Era un câine amărât.

— *La naiba, tu vrei să-mi sară inima din piept?*

Chicotesc.

— Ce vă făceați fără mine?

Tăcerea durează doar două secunde, înainte să-mi trântească replica:

— *Dădeam petrecere.*

— Foarte amuzant, domnule Davis. Nu uitați că acum depindeți de mine. Nu mă faceți să mă întorc la Academie și să vă las aici, să vă mănânce un lup adevărat.

Pornesc în căutare iar. Stratul gros de zăpadă, care s-a

aşternut pe pământul îngheţat îmi îngreunează mersul, iar vântul tăios pare mi face pielea feţei să crape.

— *Eşti cam plină de tine, domnişoară Montgomery. Uiţi mereu că sunt instructorul tău şi că te pot bate când poftesc.*

Îmi dau ochii peste cap şi oftez. Nu poate termina o conversaţie fără să mă ameninţe cu bătaia, deşi nu pare să aibă într-adevăr curajul să mă lovească. Doar bate din gură, crezând că mă mai sperie.

— Înainte îmi era frică de dumneavoastră, dar după o lungă dezbatere şi multe gânduri, mi-am dat seama cât de inofensiv sunteţi! Degeaba aveţi doi metri, dacă aveţi sufletul ca al lui Belle, din Frumoasa şi Bestia.

— *Tocmai m-ai comparat cu un personaj animat, care e şi femeie pe deasupra?!*

Chicotesc când îi simt oripilarea din glas. Aşa îi trebuie! Înjur în barbă când calc într-un morman mai mare de zăpadă şi piciorul mi se afundă până la genunchi.

— Dacă nu vă place de Belle, ce spuneţi de Anna din Frozen? îl intreb.

— *Asta cine mai e?*

Pufnesc.

— Nu îmi spuneţi că nu v-aţi uitat la Frozen!

— *Dacă mi-ai spune ce e, poate îmi aduc aminte. Însă, dacă e tot un desen animat, las-o baltă. Apropo, îmi place numele Anna.*

Înghit în sec şi mormăi:

— Mă bucur. Vi se potriveşte de minune!

Îmi muşc interiorul obrazului şi aştept să mai spună ceva, dar primesc linişte. Dacă nu era pentru acest corb înfumurat şi plin de el, nu mergeam noaptea printr-o pădure pe care n-o cunosc şi nici nu stăteam să îngheţ. Acum urăsc faptul ca Morris nu s-a gândit să o construiască undeva unde e mai mult soare.

— *Eşti bine?* mă întreabă Davis după o lungă tăcere.

— Am îngheţat de frig.

— *Atunci, repetă după mine: Eu, Gloria Montgomery...*

Îmi dau ochii peste cap iar. Am ajuns la concluzia că, mereu când zice el ceva nu mă pot abţine şi fac gestul ăsta. A devenit un tic al naibii de enervant şi pentru mine.

— Nu sunt papagal să repet.

— *Repetă!* insistă.

Scrâşnesc din dinţi.

— Repetă, îl iau peste picior.

— *Lasă joaca şi repetă după mine: Eu sunt Gloria Montgomery şi sunt o fată rea.*

Izbucnesc în râs.

— Nu ştiam că sunteţi o fată rea.

Râd iar, când mi-l imaginez mârâind.

— *Repetă, am zis! Eu...*

— Tu.

— *Tu, nu eu!*

— Şi eu ce am zis? Tu.

— *Eu sunt Gloria Montgomery...*

— Eu sunt Gloria Davis, repet şi rânjesc.

Aş paria pe toţi banii mei de buzunar că acum e de-a dreptul furios.

— *Gloria-cum?*

— Gloria M., aşa mă cheamă.

Pufneşte, uitând să ia degetul de pe buton.

— *Stai puţin,* zice oarecum uimit. *Cred că te văd.*

— Serios? ţip mai vioaie. Unde sunteţi?

Mă învârt, privind în jur. Când îi aud fluieratul mai că sar în sus de bucurie, apoi îmi las umerii să cadă învinşi.

În ultimele două ore nu doar că am îngheţat, ci am fost încordată ca un arc. Vinovăţia care îmi atârna de gât s-a risipit complet.

Davis e în capul oaselor, la rădăcina unui copac – de care

se sprijină. E doar în tricou și, dacă mă iau după tremurul incontrolabil al mâinilor sale, e mai înghețat ca mine.

— Nu credeam că o să spun vreodată că mă bucur să te văd, mormăie slab.

Arunc rucsacul lângă el și îl deschid, apoi scot geaca groasă pe care am luat-o din cabana lui. Se uită la ea sceptic, însă nu o refuză. Din două mișcări și cu ajutorul meu, o îmbracă și își trage fermoarul până sub bărbie. Își pune gluga în cap.

— Mi-ai intrat în cabană, nu-i așa? mă întreabă.

— Nu contează. Tocmai v-am salvat fundul.

Înainte să anticipez, îmi smulge walkie-talkie-ul din buzunar, privindu-mă răutăcios.

— Și ăsta tot din cabana mea l-ai luat!

Nu spun nimic. Mă uit la el cum începe să-l butoneze – cred că schimbă frecvența. Curând auzim vocile instructorilor care încă îl caută, deși afară e cea mai urâtă vreme pe care am văzut-o. Le comunică din două vorbe că l-am găsit și apoi aruncă aparatul în rucsac.

— Ziceai ceva de o gleznă ruptă, spun.

— Ai făcut destule, Gloria.

Ajutându-se de brațe, reușește să se ridice, evitând să calce pe piciorul drept. Scrâșnește atât de tare din dinți, încât îl aud și din instinct îl prind mijloc, încercând să-l susțin.

— Gloria...

Încearcă să mă depărteze de el, motiv pentru care pur și simplu explodez.

— Poți să nu mai fii atât de plin de tine și să mă lași să te ajut? zbier furioasă, iar el se uită uimit la mine. Sau trebuie să-ți mai dau palme ca să te potolești? Zici de mine că sunt un copil, dar tu ce ești? Unul puțin mai mare.

— Gloria, mârâie iar.

— Taci din gură! îl apostrofez cu tupeu. Vezi că te

poenesc! În afara Academiei nu eşti cu nimic superior faţă de mine.

— Dacă nu eram în situaţia asta, era vai de fundul tău, blondino, mă auzi?

Mă burzuluiesc la el, arătându-i că nu mi-e teamă, apoi îl agăţ din nou de mijloc. Spre deosebire de prima oară, nu mă mai respinge, ci mă prinde cu putere de umeri. Aproape mă răstoarnă.

Chiar dacă îmi clănţănesc la propriu, dinţii în gură, pornim uşor spre calea indicată de Davis. Se sprijină cu aproape toată greutatea pe mine, însă încerc să mă menţin pe picioare cât pot de mult. E o namilă de doi metri şi o sută şi ceva de kilograme de muşchi feroce. În comparaţie cu el, arăt ca o omidă.

— Nu mă aşteptam să fii atât de nebună, încât să vii după mine, mormăie el după câţiva paşi. Ştiu că eşti nebună, dar tu ai sărit calul acum.

— Terminaţi cu înţepatul, domnule Corb!

— Cum mi-ai zis?! icneşte aparent supărat, deşi are un mic zâmbet pe buze. Vorbeşte taifunul!

Vreau să zâmbesc, dar la cât de crăpate mi-s buzele nici măcar nu încerc.

— Aş râde de dumneavoastră, dar mi-au îngheţat dinţii atât de tare încât, dacă se ciocnesc, se sparg.

— Ţi-e frig rău? mă întreabă cu o mină îngrijorată.

Încuviinţez din cap şi Davis schimbă direcţia. Se opreşte lângă un alt copac şi se sprijină de el, trăgându-mă mai aproape. Atât de aproape, încât îi aud inima bătându-i cu o aşa putere, de parcă îi face gaură în piept.

Genunchii sunt pe cale să-mi cedeze când braţele lui mă înconjoară şi mă strâng puternic. E aproape romantic, dacă nu m-aş gândi că la Academie îl aşteaptă iubita şi imediat ce o va vedea, va uita de mine. Mă rectific, e aproape dramatic, căci cu siguranţă voi avea o căruţă de nervi.

Chiar mă întreb unde e Cooper acum.

Suficient de departe, încât să nu vadă asta.

Desfac fermoarul gecii sale și mă cuibăresc în ea, căutând cât mai multă căldură. Îl simt încordându-se când mă lipesc de el, dar spre surprinderea mea nu mă respinge. Trage de câte o latură și mă acoperă, acum fiind amândoi în geaca lui. Sunt suficient de subțire cât să încap.

— Montgomery, îngaimă.

— Aici suntem doar Gloria și Jay. Mai lasă-mă puțin.

Îmi lipesc obrazul de pieptul tare și fierbinte, însă nu durează mult. Mă bruschează și aproape cad în fund, dar strânsoarea lui pe brațul meu mă redresează rapid.

— Ești nebun?!

— Tu ești nebună! Ai cincisprezece ani și sari pe mine. Ce viață ai dus tu în Florida, de nu ai puțină educație?

— Mama a fost prostituată și tata mafiot. Mulțumit, domnule Davis?

Îl privesc ironic și nervoasă, strângând din dinți ca să-mi abțin alte replici neortodoxe.

— Au fost?

— Da. Sunt morți. Mai aveți alte întrebări idioate sau jigniri? Programul de înjurături e de la opt la cinci și nu lucrez în weekend.

Mârâie nervos la mine, însă eu sunt de-a dreptul furioasă. A atins un punct sensibil pe care îl credeam mort și acum doare ca naiba!

— Nu mă mai lua peste picior, puștoaico! Eu îți sunt și tată și mamă aici, așa că ai grijă cum vorbești!

Îmi mușc stresată buzele, măsurându-l printre gene.

— Sunteți absurd.

— Ce?

— Ce ați auzit. Sunteți absurd! Încercați să mă ajutați, apoi tot dumneavoastră faceți scandal.

Pufnește.

— Încep să cred tot mai mult ce se zvoneşte în Academie.

Sprâncenele mi se arcuiesc, urcând sub fes.

— Adică?

— Montgomery, în ochii lor eşti deja o starletă porno.

Ceea ce Davis îmi spune, ar trebui să fie nou pentru mine, însă aluzia lui Anabelle se leagă acum. Totul a pornit de la Jeremy şi încercarea lui patetică, apoi cel mai probabil a ciripit aiurea.

— Sunt o starletă porno, aşa e, încerc eu să par impasibilă, dar măcar la vârsta mea arăt mai bine ca ofilita de Cooper. Şi apropo, încă aşteaptă să o iei de nevastă. Aşa că scoate inelul ăla mai repede, înainte să expire oferta. E limitată. Acum, hai să mergem! Mi-a îngheţat şi părul de pe ceafă.

Mă agăţ din nou de mijlocul lui, încercând să-l susţin, însă aşteptata respingere intervine. Îl agăţ iar şi cum vede că nu are de ales, mă lasă să-l ajut.

Mergem câteva minute în tăcere, dar să nu vorbeşti cu cineva este plictisitor, aşa că decid să îl mai bat puţin la cap.

— Domnule Jay Davis, instructor al Academiei J. F. Kennedy, încep eu, luându-l peste picior şi îmi aruncă o privire urâtă. Vă simţiţi bine? Balamalele vă mai ţin? îi zâmbesc cât pot de dulce.

— Montgomery, mârâie el. O să fie vai de fundul tău când ajungem la Academie şi să nu te gândeşti nicio clipă că un picior rupt mă va ţine să nu ţi-l tăbăcesc!

Păşesc mai departe şi genunchiul drept îmi cedează sub greutatea enormă a corbului din spinarea mea. E rândul lui să mă susţină să nu cad.

— Ai dreptate, mormăie. Aici suntem doi şchiopi.

Mă priveşte cu ochii mijiţi, iar eu doar ridic din umeri. Nu vreau să vorbesc despre asta.

*

Ajungem într-un final la Academie, când aproape se face lumină. O echipă de intervenţie îl aşteaptă pe Davis la spărtura din zid şi mi-l fură din braţe înainte să apuc să clipesc.

În schimb, din toată treaba asta mă aleg doar cu o privire mai mult decât urâtă de la Cooper. Nu înţeleg care e necazul ei. Tocmai i-am salvat iubitul!

Şi l-ai îmbrăţişat, intervine conştiinţa mea, care până acum a fost într-o vacanţă prelungită.

Un bărbat din echipa de intervenţie mă observă şi îmi aruncă pe umeri o pătură groasă. Vrea să mă conducă spre clinică, însă refuz rapid şi o iau spre cabana mea, privind adeseori în urmă. O ultimă dată se uită Davis la mine, apoi se lasă condus de medic şi două asistente zburlite.

Cu cearcăne imense şi mină îngrijorată, Maddy stă în vârful patului meu. Se vede clar că nu a închis un ochi în noaptea asta.

— Unde ai fost, nebuno? ţipă direct. Mi-am făcut o grămadă de griji pentru tine!

— Ţi-am salvat unchiul şi nu mai ţipa. A urlat el destul, cât să mă doară capul pentru o lună întreagă. Acum vreau doar să dorm.

Înţelege din prima aluzia şi se dă jos din patul meu, iar eu îi iau locul.

— Jay e bine? mă întreabă iar, cu ton mai slab.

— Du-te şi află singură.

Îmi trag pilota peste cap şi adorm într-o fracţiune de secundă.

Mă trezesc abia la ora prânzului și stomacul îmi face un scandal de nedescris. Aș mânca orice la cât de flămândă sunt, incluzând și talpa unui papuc sau cea mai greţoasă și slinoasă bucată de carne.

Mă dezvelesc și mai rămân câteva clipe așa.

După un duș scurt, mă îndrept hotărâtă spre cabana lui Davis, ocolind strategic cantina. Știu că nu voi găsi nimic de mâncare pentru mine.

Bat de două ori în ușa de lemn și aștept. Cu o faţă care exprimă enervarea maximă pe care o poate atinge un om, Dalia mă privește cu scârbă. Nu mă are la suflet deloc și sunt sigură că nici nu m-a avut cândva. Și totuși, aș fi vrut să văd faţa oarecum familiară a lui Davis, nu faţa ei crăpată și cu pori imenși.

— Ce faci aici, Montgomery?

— Domnul Davis e aici? De fapt, normal că e aici. Altfel, nici tu nu erai.

Fără menajamente, trec pe lângă ea și înaintez pe coridor. Davis stă întins în patul matrimonial și pufăie plictisit.

— Frumos gips, spun.

Rămân în prag, privind fix la el. Dalia trece ca un tren pe lângă mine și, așezându-se pe marginea patului, îi mângâie braţul cu un gest pe care îl recunosc. E geloasă.

— Ce faci aici, Montgomery? mă întreabă el, ignorând atenţia pe care Dalia o cerșește.

— Am venit să văd cum stă treaba.

Doar dă din cap și se întoarce spre Dalia, aţintind-o.

— Ne poţi lăsa puţin singuri? o întreabă, deși sună mai mult a comandă.

O văd înghiţind în sec, apoi doar se ridică și părăsește cabana. Rămași singuri, îmi permit să mă apropii mai mult. Mă așez pe partea lui stângă și privesc ironică suportul pentru gips.

— Gloria, ce faci aici? mă întreabă iar.

Clipesc inocent spre el, zâmbind discret.

— Îmi spuneţi pe numele mic când suntem singuri, constat eu.

E rândul lui să înghită în sec. Se ridică în capul oaselor şi mă studiază atent. Suntem atât de aproape, încât respiraţia lui mi se izbeşte în faţă, dar miroase prea frumos să mă dau înapoi, deşi după îmbrăţişarea din pădure mi-am propus să stau departe de el.

Surprind momentul în care privirea lui cade pe buzele mele şi îl aud oftând aproape insesizabil.

— Am venit să văd dacă sunteţi bine, îi răspund într-un final.

— Am avut zile şi mai proaste.

Ţinându-şi ochii încă pe gura mea, se trage mai aproape şi îmi invadează cu totul spaţiul personal. Când mă aştept mai puţin, mă surprinde cu un sărut scurt pe frunte.

— Mulţumesc, îmi zice.

— Pentru?

— Pentru că ai venit după mine, deşi ai merita să te iau la şuturi acum.

Îmi rostogolesc ochii.

— Nu puteţi să-mi mulţumiţi până la capăt fără vreo ameninţare, nu?

Chicoteşte scurt, apoi se întinde iar pe saltea, punându-şi capul pe perna pufoasă. Întreaga cameră e scufundată într-un miros puternic de gel de duş şi mă uit special la părul lui. E încă ud după baie şi pufnesc. O imagine cu el şi Dalia sub jetul de apă adânceşte craterul din stomacul meu.

— Ce-i? mă întreabă curios.

— Nimic, doar că mi-ar fi plăcut să-mi încep ziua fără să-i văd moaca lui Cooper.

— Gloria, Dalia e iubita mea. De fapt, chiar înainte să vii tu, am cerut-o de soţie şi a acceptat.

Umerii mei cad cu fiecare cuvânt rostit și rămân la a mă uita lung pe pereți. Nu știu ce aș mai putea spune acum, eu sunt cea care i-a spus despre ceea ce voia Cooper, iar acum tocmai s-a împlinit imensul ei vis.

Mă ridic brusc de pe pat și, în loc să plec, mă reped la tava cu mâncare de pe noptieră. O iau, mă așez înapoi și mi-o pun pe genunchi.

Fără să îmi pese ce e, vâr cât mai multă mâncare în gură, sperând că așa nu va mai vorbi fără rost.

— Vă aduc alta, mormăi când îl observ privindu-mă curios. Sunt moartă de foame.

— Aia e carne, îmi explică.

Privesc în farfuria cu paste și strâmb din nas.

— Cred că puteam să trăiesc și fără să știu ce e. Are gust de șosete.

— Mie-mi zici?

Cum întrebarea lui e retorică, nu caut să-i răspund. Rămân tăcută și mănânc în continuare pastele de cauciuc, ignorând gustul lor oribil.

În general, am auzit că mâncarea de la cantină e bună, însă e prima oară când gust ceva cu adevărat și e dezgustătoare.

— Cred că ar trebui să dispar înainte să se întoarcă Cooper.

Las tava înapoi pe noptieră, căci nu am reușit să mănânc mai mult de trei paste, apoi mă îndrept spre ușă.

— Gloria?

Mă întorc spre el și aștept să continue.

— Ești supărată?

— Nu. De ce aș fi?

Sunt cea mai slabă mincinoasă din lume și asta mi-o spune și expresia lui, dar nu mai rămân pentru alte întrebări puerile la care știe deja răspunsul. Părăsesc cabana imediat ce îmi spune că sunt învoită pentru toată ziua.

Ajung la cantina arhiplină în momentul în care cursurile

și antrenamentul s-au terminat și se servește prânzul. Rândul de la bufet e prea lung să-mi mai bat capul să îmi pun pe tavă ceva, așa că mă rezum doar la un măr roșu și sucul de struguri. Mă așez la o masă liberă din colțul îndepărtat al sălii.

Privirile pe care le primesc nu sunt măgulitoare și parcă aud fiecare bârfă în parte. Jeremy s-a asigurat că întregul campus știe că am făcut sex cu el în curtea din spate, deși știu prea bine că nu s-a întâmplat.

Cu o expresie posacă, Edward se oprește în fața mesei mele și mă privește tăcut. Pare nervos și supărat și pariez că a auzit și el ce porcării se zvonesc.

— E adevărat că ți-ai tras-o cu Jeremy? mă întreabă direct, fără vreo jenă că vorbește despre intimitatea mea.

— Nu știu, răspund iritată. Du-te și întreabă-l pe el, dacă tot te uiți în gura lui.

Încruntarea îi dispare și îmi zâmbește în schimb.

— Știam eu că minte, spune și se așază pe scaun. Nu degeaba i se zice „Jerry Mincinosul". Tipul minte de îngheață apele.

Spre deosebire de mine, el știe să mintă cât să fie crezut de toată Academia. E absurd și mă deranjează, însă nu suficient de tare, încât să mă preocupe asta mai mult decât mă preocupă șederea mea aici.

Ridic din umeri și privesc peste capul lui. Cole se îndreaptă hotărât spre noi, ținându-și tava doar cu o mână. Se aruncă pe scaunul de lângă mine și mă sărută fugitiv pe buze, lăsându-l pe Edward cu gura întredeschisă și cu furculița în aer.

— Ce faci, frumoaso? mă întreabă într-un final. Ești din ce în ce mai vorbită.

— Jeremy, atât spun.

— Știu. O să-i mut fața la spate după ce mănânc. Idiotul ăla nu e în stare nici să și-o tragă singur. Nu încape discuția

de o fată în ecuația asta.

Își trece brațul peste spătarul scaunului pe care stau eu, cuprinzându-mă de umeri în timp ce cu mâna cealaltă duce furculița la gură și gustă aceleași paste pe care am încercat să le mănânc și eu. Mă bufnește râsul când strâmbă dezgustat din nas și înghite nemestecat.

— Doamne, mâncare mai proastă ca asta n-am văzut! Nu e de-ajuns că arată ca terciul.

Își clătește gura cu limonada sa și, după ce pune sticla înapoi pe masă, mă mai sărută o dată.

— Simt cum Davis îmi rupe capul cu puterea minții, îmi șoptește apoi. Și mai simt că ar veni aici să mă fugărească, dar soră-sa îi cere să nu facă scandal.

— Ești medium?

— Nu. Spun doar ce ar vrea să facă de obicei, iar soră-sa e cam băgăreață. Mă pricep la a citi oamenii.

Ridică din umeri și se trage, făcându-se comod pe scaunul lui. Din curiozitate îmi arunc privirea spre Davis. Stă la câteva mese depărtare alături de Cooper și femeia care a intervenit între mine și Anabelle. Bănuiesc că ea e Shannon Davis – mama lui Maddy.

— Dacă spui că ești bun la a citi oameni, spune ceva despre mine.

Cole mă privește cu atenție, în timp ce eu sorb din sucul meu.

— Ești virgină.

Intrând pe traiectoria greșită, sucul țâșnește din gura mea și mă îneacă, însă cel puțin nu sunt singura. Și Edward înghite greșit mâncarea pe care o avea în gură și acum tușește zgomotos, la unison cu mine.

— De unde știi asta? întreb curioasă.

— Păi, ai coapsele prea apropiate, ești prea ocupată să fugi după și de Davis ca să mai ai timp de băieți. Nu știi să săruți, dar ești cea mai bârfită fată de aici. Orice cretin

ar inventa poveşti cum că ţi-a tras-o prin vestiare şi băi pentru că eşti greu de abordat şi apropo, eşti prea frumoasă şi prea inocentă ca să nu fii şi deşteaptă. Băieţii de aici stau prost la capitolul „Cum să agăţi o fată fără să pari un idiot", ca să te vrăjească.

— Nu ştiu să sărut? întreb ofuscată, mărindu-mi ochii.

— Ah, şi mai e o chestie. Eşti îndrăgostită, însă nu-mi dau seama de cine. Îţi strălucesc ochii în modul acela ciudat şi caracteristic vouă, însă eşti şi tristă. Bănuiesc că e vorba despre un băiat care nu-ţi împărtăşeşte sentimentele.

— Ajunge! exclam. Cred că ai spus destule cât să nu mă mai duc la un medium niciodată. Şi oricum, ceea ce ai spus tu despre sărut, nu e adevărat. Ştiu să sărut.

Îmi ridic mândră bărbia, iar Cole izbucneşte în râs.

— Nu, habar nu ai să săruţi.

Mă strâmb copilăreşte la el. E prima oară când cineva îmi spune că nu ştiu să sărut, însă nici nu am avut mari experienţe. Primul meu sărut a fost cu... Jeremy – care mă priveşte în aşa fel încât parcă vrea să mă strângă de gât.

Însă primul sărut adevărat care a venit din ambele părţi a fost cu Cole.

— Nicio problemă, frumoaso. Ai timp să înveţi, iar eu voi fi mai mult decât bucuros să faci exerciţii pe mine.

Edward îşi drege glasul, probabil jenat de toată discuţia noastră.

— Ce ai, amice? Ţi-a rămas ceva în gât?

Îl ignoră pe Cole şi îşi îndreaptă privirea spre mine.

— Pot vorbi ceva cu tine în privat?

Dau din cap afirmativ şi mă ridic de la masă, lăsându-l pe Cole în urmă. Edward mă conduce spre bufet şi trecem chiar pe lângă masa la care Davis stă cu cele două femei.

Încheietura îmi este curprinsă blând de o mână caldă şi mă întorc spre el.

— Aşteaptă-mă la mine în birou, îmi spune încruntat.

Încuviinţez din cap şi îmi trag mâna dintr-a lui, şoptindu-i lui Eddy că sunt chemată la datorie.

Mă răsucesc apoi pe călcâie şi ies din cantină, urmărită îndeaproape de priviri răutăcioase. Nici în curte nu scap de ele sau cel puţin, pe coridor. Puţinii elevi sau profesori care mai circulă pe aici sunt numai cu ochii pe mine de parcă am luat parte la un experiment genetic şi acum sunt fosforescentă.

Ajung la biroul lui Davis şi după ce intru, mă aşez pe scaun. Încep să bat plictisită cu unghiile în suprafaţa lucioasă, aşteptând. Sper doar să nu mă ţină întreaga zi aici.

— Intră, am zis!

Davis îl îmbrânceşte pe Jeremy prin uşa acum deschisă. Imediat ce văd faţa impostorului sar în picioare şi dau să plec, însă Davis îmi taie calea şi mă întoarce.

— Voi doi îmi veţi spune ce şi cum s-a întâmplat, de toată Academia ştie porcăriile pe care le ştie. Ia un loc, Jeremy!

Cu un gest brutal, îl aşază forţat pe scaun şi după ce mă aşez şi eu, Davis se poziţionează în faţa noastră cu o mină certăreaţă.

— Deci, ce s-a întâmplat în spatele clădirii, ieri?

— Nimic, zic eu.

— Ce se aude, zice el.

Jay jonglează de la unul la altul, aşteptând adevărul. Nici nu ştiu de ce mă mai chinui. După cum arată, nu mă crede. Altfel nu l-ar fi adus pe Jeremy aici.

— Puteţi deschide fereastra, domnule Davis? întreb ironică. Nu suport să împart aerul cu un dobitoc.

Sau cu doi.

— Lasă sarcasmul acum, don'şoară! Aici e vorba despre onoarea ta şi din câte văd, puţin îţi pasă. Dacă îţi trag un şut în fund poate o să fii mai deschisă la idei.

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, însă șutul în fund nu sună atât de bine. Îmi țugui buzele și clipesc inocent la el, furându-i privirea pentru câteva clipe bune.

Încerc o mișcare scoasă din filmele de comedie și îi fac discret cu ochiul. Următoarea lui mișcare aproape mă face să râd. Șutează biroul cu piciorul și un val de înjurături dure îi ies pe gură.

Se așază forțat pe scaun și după ce își trece o palmă peste frunte, începe:

— Până la urmă, ce s-a întâmplat? Și de data asta să-mi spuneți același lucru.

Refuz cu înverșunare să-l privesc pe Jeremy. Dacă aș face-o, cel mai probabil voi sări la gâtul lui și l-aș călca în picioare. Sau aș muri încercând.

— S-a întâmplat, domnule Davis, vorbește el. Ce voi păți că m-am distrat și eu puțin?

Mârâitul aproape insesizabil al lui Davis îmi atrage atenția. Îl privește pe Jeremy printre gene și pariez că în gândul lui nu e nimic bun.

— Dacă aici ar fi fost bordel, îți dădeam un premiu, spune Corbul printre dinți. Dar e un campus militar și relațiile sexuale între elevi sunt interzise!

— Relații sexuale? întreb din nou ironică, pufnind. Fiți serios, domnule Davis! Ciudatul ăsta nu are cu cine să întrețină relații sexuale. La cum se comportă, pun pariu că e încă virgin!

— Du-te dracu', îmi replică Jeremy ofuscat.

— Ai grijă la limbaj! îl apostrofează Davis și se întoarce curios spre mine.

Sprânceana lui arcuită mă face să chicotesc.

— Deci, Jeremy mi-a trimis un bilet în care scria că mă așteaptă în spatele clădirii. Imediat ce am ieșit din biroul ăsta, m-am întâlnit cu el. S-a comportat ca un idiot ce e, și am plecat. Atâta tot.

— Cum s-a comportat?

— A încercat, a devenit insistent, aşa că am plecat.

Jeremy îşi dă ochii peste cap, apoi pufneşte.

— De ce nu recunoşti că am făcut-o?

— Taci din gură, nătărăule! Nu mi-aş da nici bluza jos pentru tine!

Davis îşi drege glasul şi redevenim atenţi la el.

— Montgomery, tu îţi dai seama ce ai făcut? Pe Jeremy îl înţeleg. E bărbat şi te cunosc îndeajuns încât să ştiu că tu eşti cea cu propunerile proaste.

Faţa îmi cade de şoc, la fel şi maxilarul. Din toate tâmpeniile din lume nu mă aşteptam să nu mă creadă chiar el, dar pe o parte îl înţeleg şi eu. În preajma lui mă comport ciudat.

— Adică eu i-am propus să ne-o tragem în spatele clădirii, nu? Asta vreţi să spuneţi?

— Exact asta vreau să spun! Nu văd de ce Jeremy ar minţi, nu îl ajută cu nimic. Într-adevăr, a greşit că a împrăştiat la toată şcoala, dar asta să-ţi fie învăţătură de minte pentru viitor. Acum, du-te la cabana ta şi ai grijă ce faci în weekend-ul ăsta!

Ies din birou mai prost dispusă decât am intrat. La altceva nici nu mă aşteptam! Când l-am văzut pe Jeremy, ştiam că se va alege praful de toată situaţia.

*

Restul timpului mi-l petrec în cabană, urmărind la televizor o emisiune de prost gust. Maddy tot intră şi iese din cabană, la intervale regulate şi habar nu am ce vrea să facă. Doar vine, se opreşte în prag, mă priveşte preţ de câteva clipe şi fuge de parcă arde undeva.

Când ușa de la cabană se trântește, știu că a venit iar, așa că mă ridic în capul oaselor și aștept. Roșie în obraji și cu răsuflarea grea, se așază pe patul ei și mă ațintește.

— A luat foc ceva? o întreb ironică, arcuindu-mi o sprânceană.

— Nu, de ce?

Ridic din umeri.

— Auzi? vorbește. Tu ești împreună cu Cole?

Nedumerirea mea devine mai puternică.

— Da, de ce?

E rândul ei să ridice din umeri. Toată conversația în asta constă, fiindcă imediat după, Maddy dispare din nou.

Îmi rostogolesc ochii și mă întind iar pe saltea, privind lung tavanul. Aș rămâne și pentru restul serii, dar să nu fac nimic sună și mai prost decât dacă aș face.

Arunc pe mine tot ce îmi vine la mână și pare comod pentru o serie de alergări. E trecut de ora cinei și mai sunt exact zece minute până la stingere. Suficiente să mă epuizez și să dorm neîntoarsă.

Ajung pe terenul principal și mă aplec să-mi strâng bine șireturile bocancilor grei. Îmi îndrept o secundă spatele, apoi mă aplec din nou. Pun trei degete în zăpadă și întind piciorul stâng în spate, imaginându-mi că lângă mine chiar e un tip cu cronometru. Când în mintea mea acesta dă startul, pornesc in viteză. Numai după doi pași, papucii îmi derapează și cad pe burtă.

— Bravo, Fast! mă laud singură. Nici gravitația nu te suportă.

Două brațe mă prind de șolduri și mă repun pe picioare. Îmi scutur nervoasă pantalonii și mă întorc spre Davis – care are o expresie curioasă. Pufnesc și îi întorc iar spatele. După ultima discuție, doar prezența lui reușește să îmi strice dispoziția.

— Montgomery, ce faci aici? Imediat e ora stingerii.

— Ştiu, răspund în doi peri. Alerg. Nu se vede?

— Nu, îmi zice la fel de iritat. Eu văd doar că te tăvăleşti prin zăpadă.

Profit de faptul că nu mă observă şi mă maimuţăresc, imitându-l. Poate că exagerez şi poate că şi eu ar trebui să o las mai moale, însă Davis şi atitudinea lui înfumurată nu mă ajută deloc să mă controlez.

După ce scutur tot praful inexistent de pe mine, mă repoziţionez. Mă aplec, împing piciorul în spate şi când să pornesc, părul meu legat într-o coadă de cal e înşfăcat dur şi Corbul mă trage înapoi.

— Încerci cumva să mă ignori?

— Încerci cumva să îmi smulgi părul?

— Încerc să te opresc.

— Iar eu încerc să te ignor.

Mârâitul lui gutural mă atenţionează că iar întrec limita. Îmi scot cu greu coada din pumnul lui şi mă dau un pas în spate.

— Şi de ce vrei să mă ignori? mă întreabă mai calm. Doar pentru ceea ce ţi-am spus în birou, legat de Jeremy?

— S-a strigat „Bingo!", îl iau peste picior. E evident, nu-i aşa?

— Ce?

— Că sunt aşa cum spune lumea. Adică, dacă nu ar fi evident, poate că m-ai crede pe cuvânt că nu am făcut nimic. Sau poate că sunt văzută aşa din cauză că sunt singura fată din grupa ta. Imaginează-ţi cum îmi stă mie între atâţia băieţi şi un instructor tânăr. Mâine-poimâine se aude că v-am luat pe toţi la rând.

Mă ironizez singură, dându-mi ochii peste cap. Davis nu pare să înţeleagă cu adevărat problema mea. Continuă să se uite ca o curcă în lemne.

— Nu eu te-am luat în grupă, Gloria. Morris mi te-a dat pentru că te-ai înscris târziu şi nu mai erau locuri.

— Decât aşa, mai bine făceam instrucţie cu îngrijitorul.

El probabil mi-ar fi luat apărarea în fața unui fraier care inventează povești de adormit pruncii.

— Ți-aș fi luat apărarea, dacă nu făceai ce ai făcut! se răstește. Ce impresie să-mi fac despre tine, dacă s-a auzit chestia cu Jeremy? Să nu uităm că acum ești cu Cole. E a cincea zi a ta aici și ai sărit pe doi bărbați.

Nu știu ce mă șochează mai mult. Faptul că Maddy e un fel de „porumbelul mesager" între mine și Davis sau faptul că el ține numărul bărbaților pe care se pare că sar?

Cad pe gânduri, imaginându-mi modurile de tortură pe care o să i le aplic lui Maddy pentru trădare, când corbul din fața mea mă scutură ca să mă facă atentă.

— Ascultă-mă! mârâie periculos. Îți mai spun doar o dată cu frumosul. Potolește-te și pune-te cu burta pe carte, altfel te fac praf și nu glumesc. Mă pun cu joarda pe tine și te fac numai dungi, ca zebra.

— Nu aveți voie să mă loviți, i-o trântesc mândră.

— Cine trebuie să-mi dea voie? Pot să te bat până o să-ți sune apa în cap dacă vreau și nu o să mă împiedice nimeni la cât de rea ești. Și încă o chestie. Încetează să mai sari pe toți!

Plescăi din buze și mă scutură iar.

— Nu mă ironiza, Montgomery! Am o limită și dacă ții la fundul tău nu o întrece.

Îi iau avertismentul în serios, căci nici nu pot altfel. Pare atât de stăpân și de serios în privința a ceea ce mi-a spus, încât nu există nicio îndoială că m-ar face praf cu adevărat.

— Ai înțeles?

Dau din cap afirmativ, iar el mă eliberează din strânsoare și pleacă spre ieșirea de pe teren, pășind agale și greoi și târșâind mai mult gipsul după el.

Rămân și mă uit în gol, rememorând tot ce mi-a spus. Inspir adânc, închid ochii și încerc să-mi calmez inima care bate ca o nebună. Dacă până acum nu mi-a fost frică

de Davis, acum cu siguranță mi-este.

Îmi arunc brațele în aer, pufnind ironic. Nu știu cum am mereu puterea să ies singura șifonată din certurile cu el, dar știu că toată treaba asta devine enervantă.

Gândindu-mă la lup, Corbul face cale întoarsă chiar în fața porților, și acum se îndreaptă hotărât spre mine. Prin gând îmi trece ideea de a mă căra înainte să ajungă în fața mea pentru o nouă rundă de dojeneală, însă ăsta ar fi un semn de lașitate. Poate că sunt eu aeriană și o încurcă-lume, dar lașă cu siguranță nu sunt ... sau nu-mi doresc să fiu. Ridicându-mi bărbia în semn de curaj, aștept ca Davis să se târască până în dreptul meu. Se oprește gâfâind și mă privește cu superioritate – așa cum o face mereu.

— Ați uitat unde e cabana dumneavoastră? îl intreb în batjocură. Pe lângă faptul că sunteți șchiop, mai sunteți și uituc?

— Iar ești obraznică, constată el. N-am uitat, doar m-am răzgândit. Decât să mă duc la cabana mea și să dorm până dimineață, mai bine stau să te urmăresc pe tine cum o să transpiri la antrenamentul în plus pe care urmează să ți-l dau. Și o să fie și distractiv.

Râd forțat.

— Pentru amândoi ar fi mai bine să vă duceți să dormiți. Păreți al naibii de obosit și nu vreau să vă țin treaz până târziu. Știți că sunt înceată de fel.

Îi fac complice cu ochiul, dar banalul meu plan de a scăpa basma curată, nu funcționează. Davis mă prinde de braț și mă împinge în față, pesemne să îmi mișc fundul și să nu mai comentez.

În curand, ajungem în sala de sport. E prima oară când o văd și mă lasă rece. Nu e nimic special aici, ca să-mi doresc să văd mai multe, iar asta e ceva. Sunt cea mai curioasă persoană pe care o cunosc.

— M-ați adus aici ca să privesc pereții? întreb oarecum

speriată. Pentru că, sincer, nimic de aici nu este pentru mine. Să nu mai spun de sacul de box! Pare că se răsteşte la mine.

Corbul se întoarce cu faţa spre mine şi mă studiază plictisit. Atenţia pe care mi-o oferă mă stânjeneşte, dar mă şi incită în acelaşi timp. Nu de multe ori face asta. Pareă vrea să ştie fiecare bucăţică din mine.

— Nu degeaba crede toată lumea că eşti nebună. Ai o imaginaţie prea bogată.

— O să ignor faptul că mă consideraţi nebună, iar a doua propoziţie o să o iau ca pe un compliment. O să mă apuc să scriu o carte. În special una despre un corb nesuferit, căruia îi place să facă viaţa un calvar blondelor. Ştiţi de ce? Pentru că am impresia că suferiţi de un tipar. Aveţi probleme personale cu femeile blonde?

Pufneşte.

— Gloria, să fim serioşi. Tu nu eşti femeie! Eşti un copil. Unul nebun, care are nevoie urgent de o consiliere la psihologul Academiei. Dacă mai ai mâncărimi, îţi pot face rost de o şedinţă.

Prefer să ignor ameninţarea directă pe care mi-o lansează şi trec pe lângă el, oprindu-mă abia în centrul sălii.

— Ignorarea e o tactică puerilă să ştii, mormăie în spatele meu. La fel cum e şi cu piciorul. Continui să te prefaci că e perfect funcţionabil.

— Spre deosebire de al dumneavoastră, e mult mai bun. De fapt, până şi un picior de lemn e mai bun decât ăla. Vă sugerez să-l amputaţi şi să vă faceţi pirat.

— Ce isteaţă eşti! exclamă ironic şi zâmbeşte ca un măscărici. Mi-ar fi făcut o imensă plăcere să mai stăm de vorbă, însă tu trebuie să execuţi o pedeapsă, deci…

Îmi clatin uşor capul dezaprobator şi mă dezbrac de geaca – pe care se presupune că am împrumutat-o de la Maddy, deşi ea dormea.

O arunc pe banca de lângă perete, apoi îmi proptesc palmele în şolduri, pregătită pentru orice are să mă astepte.

— De data asta ce o să mai fac? îl întreb răbdătoare. O să dau cu mătura și o să șterg praful sau o să vopsesc și geamurile astea?

— Sună tentant, dar nu. E prea simplu. Nu aș mai avea satisfacția de a te vedea ruptă de oboseală, dacă ți-aș da ceva atât de ușor de făcut.

Strângându-mi buzele, încerc să-mi abțin remarca care îmi stă pe vârful limbii, însă nu pot.

— Aproape am uitat cât de simpatic puteți să fiți. Ca Chucky.

Cu o alură serioasă, corbul își ridică brațul și îmi indică sacul de box. Încă de când am intrat în sală l-am văzut și nu mi-a plăcut. E mare, e prins de tavan și pun pariu că deține multe kilograme – cu siguranță mult mai multe decât mine.

— Nu te mai uita ca blonda la schimbătorul de viteze și du-te odată!

— Ce fel de glumă porno mai e și asta?!

Își încleștează maxilarul.

— Ah, să înțeleg că nu ne-am gândit amândoi la același schimbător, mormăi rușinată, iar el clatină din cap.

Normal că tot eu ies cea șifonată!

Clatin și eu din cap în fața prostiei mele și mă apropii de sacul de box. Normal, mi-aș sumeteca mânecile și m-aș fi pregătit de o cafteală ca la carte, însă port maieu. S-a dus și efectul dramatic!

— Acum trebuie să lovesc ca o idioată în sacul ăsta?

Davis se oprește în dreapta mea și își prinde mâinile la spate, abordând poziția pe care pensionarii par să o adore.

— Doar lovește, îmi răspunde sec. Idioată ești deja.

— Mulțumesc, se pare că ești contagios. Ar trebui să te bagi în carantină și să pui la ușă un panou cu: Nu intra! Idioțenie acută. Există riscul să intri deștept și să ieși mai prost decât o piatră.

Aștept cu nerăbdare să izbucnească, căci pare să vrea să o facă din tot sufletul. Dar demonstrează încă o dată cât de mult control are asupra reacțiilor lui. Mințile mele ar fi luat-o la sănătoasa dacă eram în locul lui.

Oftează adânc, de parcă suferă de vreo boală sufletească, apoi îmi face semn cu degetul să mă apropii mai mult de el. Pășesc spășită în direcția sa, așteptându-mă la orice.

— Întoarce-te! îmi ordonă scurt, când tot ce a mai rămas între noi sunt câțiva centimetri.

Ridic din umeri în sinea mea și execut ordinul direct. Nu e ca și când aș mai avea ceva de obiectat.

— Apleacă-te, adaugă.

— Ești cam pervers, nu crezi?

— Am zis să te apleci! zbiară dintr-odată, făcându-mă să tresar.

Fără să mai comentez, mă îndoi de la mijloc și aștept să văd ce are de gând să facă. Îmi trec multe prin cap, dar nicio variantă nu e prea plauzibilă. Cu siguranță nu vrea să-mi facă un masaj.

Usturimea pe care o simt la nivelul feselor, atunci când Davis mă lovește tare și fără milă, îmi aduce lacrimi în ochi și aproape cad de pe picioare. Impactul e atât de rapid, încât nici nu am timp să țip, deși aș vrea. Se spune că omul își mai elimină din durere atunci când se vaită. Bineînțeles, eu nu am eliminat nimic și parcă simt cum mi se despică pielea de pe porțiunea pălmuită.

Acum chiar mă simt ca într-un film cu proști!

Înghit în sec și îmi îndrept poziția, dar rămân cu spatele la el. Profit de faptul că nu mă vede și îmi șterg cele două lacrimi care mi se preling pe obraji, apoi îmi trag nasul cât de silențios pot.

— De ce? întreb în șoaptă, mai mult pentru mine.

— Fă ce ți-am spus, înainte să îți mai dau vreo două! urlă iar.

Cu furie, mă răsucesc spre el și fac încă un pas, eliminând orice distanță superficială dintre noi.

— Te pot reclama! M-ai lovit și nu ai niciun drept! Acum aș putea să mă duc la directorul Morris și să fac plângere împotriva ta!

Deși sunt cât de serioasă pot când îl amenint, Davis nu pare să mă creadă pe cuvânt. Ba chiar nu pare deloc impresionat de tonul mârâit pe care îl folosesc sau de cuvintele care l-ar lăsa fără serviciu.

— Tu cu cine crezi că vorbești? mă întreabă aparent impasibil. Să spunem, prin absurd, că faci asta. Cine crezi că te-ar lua în seamă? Morris are treburi mai importante de făcut decât să se uite în gura unei mucoase ca tine care, apropo, nu știu ce mama dracului caută în Academia asta! Dacă ar fi după mine, nici măcar porțile nu le vedeai pe dinafară, nici vorbă să calci în campus. Acum execută ordinul, cadet, înainte să te folosesc pe post de cârpă de șters praful!

Încuviințez din cap și decid pe loc să o las moartă. Nu mai văd niciun rost să continui această răzvrătire împotriva lui pentru că, deși nu-mi place să recunosc, Davis are dreptate. E cuvântul meu, împotriva cuvântului său și sunt total convinsă că Morris nici nu m-ar lăsa să deschid gura.

Teoretic, se presupune că palma pe care am încasat-o e realmente inexistentă.

Oficial, fac cunoștință cu sacul de box, imediat ce îmi pun mânușile. Nu e ca și cum aș putea fugi de asta. Ordinul lui Davis a fost de la început clar: Lovești până nu mai poți! Doar uitându-mă la imensul sac plin cu nisip, simt cum mă ucide oboseala.

— Îl analizezi sau ce naiba faci?! Lovește-l odată!

Mă dau un pas în spate, ridic brațele cu coatele îndoite și mă avânt spre sac, dar pumnul nu lovește sacul așa cum ar trebui, ci aerul. Îmi șterg fruntea cu dosul mănușii și oftez.

— Ai lovit ca o curcă beată, comentează corbul în spatele meu.

— Ei bine, el s-a ferit de pumnul meu.

— Sigur că da, mormăie. Acum, lovește-l naibii să se clatine, nu îl mângâia și nici nu îl pipăi. Nu e Jeremy și nici Cole.

Remarca lui cu privire la cei doi crai, mă taie în carne vie și oricât de mult m-aș strădui să nu-i răspund, nu sunt genul de persoană care ar putea tăcea vreodată.

Mă întorc cu fața la el și îl măsor cu cea mai acidă privire pe care o posed, arătându-i astfel că iar m-a călcat pe coadă.

— Ți-a intrat ceva în ochi? mă întreabă ironic, arcuindu-și o sprânceană.

— Dacă te-ai întrebat vreodată de ce nu dau doi bani pe tine, ăsta e răspunsul. De ce te-aș respecta mai mult decât aș respecta un rahat, când tu te comporți așa? Aștepți de la mine ceea ce tu nu poți să oferi.

— Îmi spui adevărul?

Clipesc rar și mă uit la el, deși mintea mea e în altă parte. Îmi caut prin amintiri, încercând să găsesc momentul în care totul a luat-o razna în ceea ce ne privește. Nici măcar nu știu la ce adevăr se referă și nici nu dau prea mare importanță. Tot ce mă interesează pe mine, e să aflu motivele pentru care pare să mă urască.

— Că sunt singura fată din grupa ta și te aștepți la multe din partea mea, e o gogoașă pe care nu o mai înghit. Poate aș fi deschisă față de tine, dacă mi-ai spune și tu de ce nu mă înghiți.

Davis cade brusc pe gânduri și meditează câteva clipe bune, înainte să-și ridice brațul și să-mi indice capătul celălalt al sălii.

— Douăzeci de ture. Acum!

Îmi rostogolesc ochii și o las baltă. Știu că nu o să-mi

spună și nu are rost să mai insist, așa că pornesc la pas alergător.

— Dobitocule, mormăi suficient de tare, cât să mă audă.

— Ce ai spus?! se răstește.

— Că și eu te iubesc.

Abia când termin cele douăzeci de ture de sală, îmi dau seama că Davis a șters-o de mult timp. Mă opresc lângă bancă, năucită, încercând să înțeleg cum de nu am observat asta mai devreme. Nu aș mai fi alergat atât.

Și totuși, felul lui de a fugi de mine mă face să mă simt de parcă sufăr de vreo boală contagioasă. Evită să se apropie prea mult și dispare când știe că urmează să mă apropii eu. Nu înțeleg cu exactitate ce se întâmplă, dar cu siguranță îmi scapă ceva important din toată povestea asta.

Ies din sala de sport, cu moralul la pământ. Niciodată nu m-am simțit mai respinsă decât acum, deși mi-am pierdut cândva cea mai bună prietenă și, inițial, am senzația că propriul frate mă evită. În afară de mine însămi, nu am pe nimeni și ar trebui să fiu obișnuită cu asta.

Ajung în aerul aproape geros, dar nu mă îndrept direct spre cabană, deși e târziu. Cum curtea e complet goală și nu e nici urmă de Davis, îmi permit să mă așez pe treptele din fața clădirii principale și îmi las mâinile în poală, pregătită să mă confrunt cu gândurile mele. Nu vreau să plec de aici până nu scap de orice sentiment pe care îl port pentru Davis. Căci da, m-am atașat de el.

Ar trebui să mă obișnuiesc și cu gândul că el este cu specimenul ăla și să îmi găsesc pe cineva care este de vârsta mea și care să-mi răspundă la sentimente.

Pufnesc în fața prostiei mele. Niciodată n-am fost mai idioată ca acum și chiar mă uimește. De obicei aveam tendința să iau cele mai bune decizii și să stau departe de lucrurile care conțin posibilitatea de a mă răni, dar de când am venit aici tot ce însemnam și cine eram în Florida, a dispărut subit. M-am pierdut pe mine însămi.

Tresar și îmi pierd rândul de amintiri când simt mișcare în spatele meu. Tot ce sper e să nu fie Davis, pentru că nu am timp să-mi sterg lacrimile din colțul ochilor.

Dar nu. Din spatele meu apare tipul care l-a pus pe Cole la pământ, imediat după bătaia cu Willy.

Zâmbindu-mi prietenos, se așază lângă mine și mă analizează o clipă lungă, înainte să-mi vorbească.

— Ce faci de una singură aici? Nu ar trebui să dormi?

— Dar tu ce faci aici? Nu ar trebui să dormi și tu?

Brunetul chicotește și încuviințează din cap.

— Nu mă ia somnul. Tu ce scuză ai?

Instructorul meu îmi frânge inima.

— La fel, blufez. Mi se pare o seară prea frumoasă ca să o dorm, în loc să o admir.

Când își arcuiește o sprânceană, înțeleg că nu mă crede și decid pe moment să nu mai spun nimic. Îmi e de ajuns să știu că Davis mă consideră deja o mincinoasă.

— Chiar vrei să vorbim despre vreme? mă întreabă. Eu cred că ar fi mai bine să vorbim despre motivul tristeții tale. Sunt un ascultător destul de bun.

— Dar eu sunt o povestitoare rea. Nu cred că vrei să asculți cu adevărat motivul pentru care sunt tristă, ci doar vrei să fii drăguț, pentru că arăt de parcă aș vrea să mă sinucid. Mai exact, încerci să previi o catastrofă.

Își strânge buzele. Cred că tocmai i-am dat un motiv întemeiat pentru care să mă creadă o nebună de legat.

— Știi... pe tine te roade ceva mult mai important decât o criză adolescentină, îmi spune gânditor.

Îmi ridic sprâncenele uimită.

— Nu îmi spune că ești vreun psiholog.

Clatină din cap și bufnește scurt. Pentru o secundă, chiar m-am panicat, dar acum pot răsufla ușurată. Mereu am evitat cabinetele psihologice și a fost destul de greu, ținând cont că, într-o perioadă din viață sănătatea mea mintală chiar avea nevoie de unul.

— Neah, urăsc psihologii.

Măcar avem ceva în comun. Îmi las umerii să cadă în semn de înfrângere și mai că bufnesc în plâns, dar mă încăpățânez să nu o fac. Să boceșc în fața unui necunoscut e ca și cum m-aș duce la Davis și i-aș spune tot ce mă roade. Totalmente greșit.

— Eu sunt Alex, apropo, se prezintă el, fără să-mi întindă mâna. Sunt profesor aici, de puțin timp și îmi amintesc de tine. Erai cu tipul care se bătea în curte chiar când am venit. Ai o față greu de uitat.

— Să o iau ca pe o jignire? întreb amuzată.

— Nu. Dar ești singura blondă din campus, nimeni nu te uită, chicotește. Ar trebui să te simți mândră. Cu siguranță știi să intri în mintea unui bărbat și să rămâi acolo toată viața.

Se înșală amarnic. Poate că rămân în mintea bărbaților doar din cauza părului, dar niciunul nu e pregătit să mă primească în suflet. Cu atât mai puțin Davis.

— Oricare ar fi lucrul la care te-ai gândit acum, te-ai întristat din nou. Să fie vorba despre un bărbat?

— De ce spui asta? vreau eu să știu.

— Pentru că vorbeam despre asta. Și se pare că ești cu mintea în altă parte.

Ridic din umeri, clătinându-mi capul dezorientată. Alex își îndreaptă postura și după ce își freacă fața cu ambele palme, îmi spune:

— Știu de ce ești așa, doar că am vrut să-ți las ocazia să te confesezi de bunăvoie, însă văd că îți plac secretele. Dar ți-o spun ca pe un sfat prietenesc. Nu ai țintit unde trebuie, drăguță.

— Ba eu cred că habar nu ai de ce sunt așa.

— Din cauza instructorului tău.

Înghit în sec și îl privesc cam înspăimântată.

— Ești cam transparentă, îmi explică. Oricine și-ar da

seama că ești îndrăgostită de el. Bineînțeles, oricine care e dispus să te analizeze puțin, iar eu am foarte mult timp liber.

— Nu e adevărat, încerc eu să o dreg.

— Ești și o mincinoasă foarte slabă.

Îmi pocnesc degetele, simțind cum încep să mă panichez de-a binelea. Și Davis mi-a tot spus că sunt o mincinoasă groaznică, dar pe el nu l-am mințit... de prea multe ori.

— Nu mint, mă apăr iar.

Mormăie și îmi zâmbește cu un colț al gurii.

— Tocmai mă minți că nu minți.

Scot un sunet indignat.

— Nu te mai juca cu mintea mea!

— Nu mă joc, ci doar încerc să te fac să înțelegi că îți pierzi timpul, alergând după acest Davis. Poate tu nu ai avut atât de mult timp cât să-l studiezi, dar eu am făcut-o. În afară de carieră, pe el nu-l interesează nimic. Până și relația lui cu această cotoroanță, Dalia, e doar de fațadă. Pe tipul ăsta nu-l interesează decât să ajungă cât mai sus în ceea ce privește meseria pe care o face cu atâta devotament. Practic, tu ești doar o scamă sâcâitoare agățată de pantalonii lui.

Înghit în sec din nou. Existau o groază de modalități prin care să-mi spună că Davis nu-mi dă atenție oricât m-aș zbate, dar a ales-o pe cea mai crudă.

— Cel puțin asta este părerea mea, dar tu știi mai bine. Poate cu tine este altfel, deși nu cred. Dacă era, *tu* nu mai erai aici și nu mai plângeai singură, înghețând de frig.

— Nu plângeam.

— Păi acum de ce plângi?

Îmi trec vârful degetului sub ochi și constat cu stupoare că pe tot discursul său, am plâns fără să îmi dau seama.

— Ești slabă, îmi zice.

— Să plângi nu e o slăbiciune, e doar o metodă de

exteriorizare. Ai fi preferat sa dau în cap cuiva? Şi da, sunt slabă, am cincizeci de kilograme, dacă te interesa şi asta. Iar eu chiar nu plâng după instructorul meu! Să fie clar!

Discuţia noastră se termină prea brusc, odată cu apariţia pe nepusă masă a lui Maddy. Din instinct sar în picioare şi mă îndepărtez de Alex, pentru că am ajuns să o cunosc pe nepoata Davis îndeajuns de bine cât să ştiu că a doua zi voi avea o răfuială cu Corbul.

Dar totul ia o întorsătură ciudată când Maddy grăbeşte brusc pasul şi prinde viteză spre noi. Ţinta pare să fie Alex şi sunt la fel de uimită ca şi el, dar nu ratez strălucirea stranie din ochii lui, când o aţinteşte pe aceasta cu privirea. Nu sunt expertă, dar aş putea jura că lui Alex îi sunt pe cale să-i ia foc călcâiele.

Într-un moment neaşteptat pentru noi doi, şatena nebună îşi ia avânt şi se aruncă fără vreun avertisment, peste brunetul uluit, dărâmându-l pe spate.

— Gloria, fugi! Îl ţin eu! Du-te!

— Ce crezi că faci?! se revoltă Alex, încercând să o dea jos de pe el.

— Idioato, du-te odată, că îl scap! Stai, nebunule! Nu te las să-i faci rău prietenei mele! Ticălosule!

Maddy îl altoieşte peste ceafă de câteva ori, iar maxilarul meu ajunge la pământ. Nu-mi vine să cred ce face!

Pufnesc iritată şi mă rotesc pe călcâie, dorind să ajung cât mai repede la cabană. Mi-a ajuns pentru azi! Maddy Davis cu siguranţă face parte dintr-o familie de demenţi.

CAPITOLUL V

Intru în clădire și defilez pe coridor. Dacă tot am spectatori care nu mă scapă din priviri, măcar să mă imaginez pe un podium. Toți se uită de parcă eu sunt cea care a inventat teoria șurubului sau leacul pentru cancer. Ar trebui să aprecieze și Davis cât de populară sunt.

Gândindu-mă la lup, Davis are aceeași atitudine de luptător și vine din față. Îmi netezesc fusta, îmi îndrept postura și cu bărbia ridicată și mă fac că nu-l observ.

— Montgomery! mârâie enervat.

Mă opresc înaintea lui și aștept să-mi comunice tot ce are pe suflet. Ochii lui alunecă pe fusta uniformei și parcă îl aud scrâșnind din dinți.

— Ce mama dracu' i-ai făcut uniformei?!

Zâmbesc discret.

— Am modificat-o. Îmi era prea largă, acum e perfectă.

Fac o piruetă în fața lui și a celorlalți, prezentându-le întreaga capodoperă.

— Habar nu aveți câte pot face cu o foarfecă și un ac de cusut. O spledoare!

Îmi sărut vârful degetelor și le ridic în aer.

— Oh, blondino, să vezi ce bătaie îți iei tu! mă amenință, zâmbind ironic. În toată splendoarea ta, te dezbrac și te bat în curtea campusului!

— Nț, domnule Davis, sunt împotriva violenței domestice. Nu se poate să negociem?

— Haide să negociem viitoarea bătaie pe care o s-o iei!

Mă prinde de un braț și aproape mă târăște după el, mergând încet și asigurându-se că toată lumea ne vede. Încă nu și-a scos piciorul din gips și încă aș mai avea o

şansă să fug, dar e în zadar. Odată şi odată tot mă prinde.

Ajungem în biroul lui şi mă aşază forţat pe scaunul liber. Cum mă aşteptam, nu se aşază şi el pe scaunul mult mai moale şi mai comod decât cel pe care stau, ci rămâne în faţa mea şi mă priveşte ironic, cu mâinile în şolduri.

— Gloria, tu ştii cât costă o uniformă ca asta?

— În jur de mulţi bani, însă nu asta e ideea. Dacă tot e oribilă, mi-am luat permisiunea să o fac puţintel mai mişto.

— Puţintel, ăh? Ai ciopârţit-o! se răsteşte. Uită-te şi tu ce i-ai făcut fustei ăsteia! Stă să plesnească pe tine şi să nu mai pomenesc de faptul că e cu o palmă mai scurtă. Nici nu-mi dau seama de ce te-ai mai obosit să te îmbraci.

— Domnule Davis! mă prefac şocată. Nu vreau să ştie toată lumea că port lenjerie Victoria's Secret, neagră şi cu dantelă.

Îi fac cu ochiul discret, apoi chicotesc. Faţa lui prinde o culoare roşiatică – din pricina furiei, probabil.

Clatină din cap şi într-un final se aşază.

— Gloria, de câte ori ai văzut biroul ăsta?

Mă gândesc o clipă şi răspund:

— Am pierdut numărătoarea după zece.

— Aşa credeam şi eu. M-ai vizitat de atâtea ori, încât îmi vine să te arunc pe fereastră, atât de dragă îmi eşti când faci câte o prostie. Iar asta, arată cu un gest teatral spre uniformă, nu e o capodoperă. E o catastrofă!

Plescăi zgomotos, arătându-i că puţin îmi pasă de cum vede el situaţia. Uniforma arată mult mai bine acum.

— Şi bănuiesc că nici nu ai bani să o plăteşti, nu? continuă el. Ca să-ţi reamintesc, nu ţi-ai plătit nici studiile pe luna asta.

Încep să-mi rod stresată interiorul obrazului, evitând să-i spun în faţă că nu am bani nici pentru studii, nici pentru uniformă.

— Voi căpăta o bursă, spun slab.

— Cu notele tale și punctajele de la antrenament, nici măcar nu o să vezi bursa aia. Am înțeles că părinții tăi sunt decedați. Frați sau surori mai ai?

— Un frate mai mare.

— Și cine a avut grijă de tine după ce au murit părinții tăi? Fratele tău?

Strâng din dinți și încerc să-mi ascund teama pe care o simt.

— Nimeni.

— Gloria, mă interesează cine te susține financiar.

Îmi întorc capul și privesc lung ușa. Șanse să fug am, dar asta nu înseamnă că voi scăpa de întrebări. Dacă nu vin acum, vin mai târziu.

— Până acum m-a susținut Austin, dar nu-i mai merge afacerea așa bine, blufez. Am venit aici cu speranța că voi căpăta o bursă.

Davis oftează. Își freacă fruntea cu o mână, apoi își pune coatele pe suprafața biroului.

— Cu atitudinea asta nu vei căpăta bursă, iar studiile trebuie să ți le plătești, altfel te vor da afară.

La altceva nici nu mă așteptam.

— Nici dacă fac antrenamente în plus și iau meditații?

Uimirea lui e jignitoare.

— Cine crezi că își pierde din timpul liber ca să-ți dea ție meditații?

— Puțin ajutor n-ar strica deloc, mârâi iritată.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, bate ritmic cu degetele în marginea biroului și pare să se gândească intens la ceva.

— Bine, uite cum facem. Aranjez cu Alex să te mediteze odată cu Maddy, iar cu mine vei face acele antrenamente în plus, însă dacă te aud că deschizi gura și comentezi, te pocnesc de o să vezi stele verzi. Facem antrenamente doar când vreau, iar tu te vei prezenta indiferent de oră.

Încuviințez din cap.

— Bun, deocamdată studiile tale sunt plătite.

— De cine? întreb uluită.

Sunt sigură că nu Austin mi le-a plătit. Am presentimentul ăsta.

— De mine.

De parcă nici nu mi-a aruncat o bombă în față, Davis pare impasibil și fără vreo grijă că i-aș da sau nu, banii înapoi.

Și totuși, vestea e atât de șocantă, încât mă bâlbâi.

— D-de c-ce?

— Pentru că vreau să văd ce poți face și câteva zile nu sunt de-ajuns. Abia te-ai obișnuit aici și ai reușit să-ți faci prieteni, dar bănuiesc că nu te-ai fi înscris aici dacă nu erai capabilă de ceva.

Entuziasmul meu mă face să bat din palme ca un copil care a primit o acadea. Știu că arăt ca o retardată acum, dar nu mă pot abține.

— Și încă ceva, adaugă el și deschide primul sertar.

Îmi aruncă un plic gros în față, pe care scrie cu litere elegante numele fratelui meu. Bănuiesc că asta mi-e porția financiară pe care o primesc o dată pe lună de la preaiubitul meu frate – care nu mă sună niciodată.

Trebuie să recunosc, totuși, că e mai gros decât de obicei.

— Austin ți-a trimis asta, spune Davis. A venit azi-dimineață.

— Zău? mă mir eu. Din câte țin minte, Austin habar nu are că sunt aici. De unde a știut că am plecat?

— Nu vorbești deloc cu fratele tău? se miră și el.

Am dat prea mult din casă, însă nu mai e loc de dat înapoi.

— Nu prea...

Davis oftează.

— Austin știe unde ești. Prietena ta din Florida, Violette,

parcă, i-a comunicat despre plecarea ta. Şi totuşi mă întreb acum, de ce nu ai avut probleme cu Protecţia Copilului dacă tu, la cinşpe' ani ai stat singură?

Prea multe întrebări. Prea multe răspunsuri de dat cui nu trebuie.

— Am avut noroc, cred. Acum, dacă tot am primit banii, vreau să îţi returnez cheltuiala.

Iau plicul de pe suprafaţa biroului şi îl deschid, dar vocea lui mă opreşte.

— Păstrează-i pentru luna viitoare.

— Nu se poate. Trebuie să îţi dau banii înapoi. Nu eşti nici măcar prietenul meu, ca să îmi plăteşti tu studiile.

Râd forţat şi Davis îşi arcuieşte ironic o sprânceană.

— Păi... că... ceva... că... da... că... Da!

Sar de pe scaun atât de brusc, încât mă sperii şi pe mine, nu doar pe el. Ocolesc biroul şi, fără menajamente, îi prind capul în palmele făcute căuş şi îl sărut zgomotos pe ambii obraji.

— Gloria!

— Mulţumesc!

Îl mai sărut o dată, dar mă trag înapoi şi reacţionez instinctiv când uşa se deschide vijelios. Nici nu ştiu cum apuc să mă strecor, ci doar cum ajung sub birou.

Prin toată acea mişcare bruscă, lovesc cu capul de lemnul masiv şi aproape ies din ascunzătoare. Mă simt ca într-un film prost când Davis mă împinge cu piciorul să intru înapoi.

— Ce s-a auzit?

După voce, bag şi mâna în foc că e doar Chucky Cooper. Am avut o intuiţie bună de data asta în privinţa ascunderii. M-ar fi jupuit dacă m-ar fi văzut lângă iubitul ei.

— Nimic, vorbeşte Corbul. Am lovit cu piciorul din greşeală.

Aud cum uşa se închide şi paşi greoi se apropie de

birou. Un scârţâit slab îmi spune că Dalia tocmai s-a aşezat pe scaun.

Oftez uşor şi mă aşez în fund pe podea. E prima oară când mă aflu în situaţia asta şi e jenant. După cum pare, am ceva de aşteptat.

— Jay, am venit să vorbim, începe Cooper să trăncănească. De ceva timp mă tot ocoleşti şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine.

Îmi rostogolesc ochii, ironică. Nu-mi vine să cred pentru ce stau sub birou, nu vreau să ascult drama lor de cuplu.

— Ţi se pare, i-o întoarce Corbul serios.

— Nu mi se pare deloc. Nu mai avem timp pentru noi şi chiar şi când avem, alergi după puştoaica asta, Gloria. Fetiţa asta îţi ocupă tot timpul.

— E eleva mea, Dalia. Trebuie să am grijă de ea şi ai văzut şi tu că e cam obraznică. Nu vreau să păţească ceva din cauza faptului că e atât de ameţită.

Mârâi insesizabil, deşi ştiu că nu sunt vreo sfântă.

— Da, dar nici nu prea mă mai bagi în seamă, se plânge Chucky şi mă strâmb la auzul vocii ascuţite. Mereu ai ceva de făcut, mereu trebuie să fugi după ea. Să ţi-o spun pe aia dreaptă, n-am mai făcut sex de patru luni!

Iar pe mine aproape mă umflă râsul.

Mă prind de piciorul lui Davis şi mă trag mai aproape de el. Amuzată de întreaga conversaţie, îmi strecor degetele sub tivul pantalonilor săi şi îi strecor banii pe care i-i datorez, prin marginea gipsului.

Ca şi reacţie, Davis tresare şi scutură piciorul, încercând să şi-l elibereze.

— Dalia, nu cred că e momentul potrivit să vorbim despre asta, vrea el să o redreseze.

— Ba e momentul! Suntem singuri şi nu e un moment mai potrivit să vorbim despre ceea ce mă deranjează! Simt, Jay. Simt că te-ai îndrăgostit de ea!

Impactul cuvintelor ei e atât de mare pentru mine, încât lovesc din nou cu capul în lemn când tresar. După ce m-a jignit și m-a făcut să mă simt în ultimul hal, nu cred așa ceva!

— Auci, se plânge Davis și chicotesc în pumn.

Folosindu-se de ambele picioare, încearcă să mă împingă în străfundul ascunzișului, însă nu mă las. Vreau și sunt a naibii de curioasă să aflu răspunsul lui la ceea ce a spus Dalia.

Îmi pun ambele mâini pe genunchii săi, ca să mă întorc într-o poziție mai confortabilă. Imediat după aceea, el mă prinde de încheieturi și mă ține atât de strâns, încât nu mai pot mișca.

— Încetează! se răstește Davis și am impresia că mie mi se adresează. Ești absurdă, Dalia! Cum să mă îndrăgostesc de eleva mea?

— Așa, frumos. Crezi că n-am văzut cum o privești chiar și atunci când suntem la cantină? Nici măcar mâncarea nu te mai preocupă și nici eu. Stai pe timpul mesei cu gâtul sucit în direcția în care e ea.

Încleștarea mâinilor sale devine mai puternică, dar nu mă plâng. Urmăresc tăcută cum, din instinct, începe să-mi mângâie una dintre încheieturi, folosindu-se de degetul mare.

— E eleva mea, se apără el. Și n-ai văzut cum roiesc băieții în jurul ei? Nu există pauză în care să nu sară unul pe ea. Până și pe cei din ultimul an, pe care îi credeam în toate mințile, i-a prostit.

— Iar tu ești gelos.

Parcă Dalia mi-a citit gândurile. O fi gelos? Pentru că așa sună. Nu puține au fost dățile în care s-a transformat după ce m-a abordat un băiat.

— Dalia, știi ceva? mormăie Davis iritat. Ce ar fi să-ți iei părerile cu tine și să părăsești tu biroul ăsta?

— Adică?

— Adică, ne despărţim. De azi înainte nu-i treaba ta după al cărui fund mă ţin eu sau de cine mă îndrăgostesc, indiferent dacă e vorba de Gloria sau de alta.

— Dar, Jay...

— Ajunge! Nu-mi neglijez eleva doar pentru că ai tu impresii proaste. De azi înainte vreau să mă laşi în pace.

E prima oară când asist la o conversaţie între cei doi şi nu e rău deloc. Tocmai am asistat la despărţirea lor şi nu-mi vine a crede. Nu ştiu dacă e cazul să urlu de fericire şi să mă dau de gol, ori să tac şi să fac un dans al fericirii în sinea mea. Aleg varianta a doua.

După nici măcar un minut, uşa se deschide şi se închide furtunos. Davis îşi împinge scaunul rotativ în spate şi mă priveşte plictisit cum stau în fund şi îmi muşc buzele ca să nu râd.

— De unde ai avut ideea asta ingenioasă să te bagi sub birou?

— De când fosta iubită a instructorului meu e o necioplită şi nu a învăţat să bată la uşă. Davis, eşti îndrăgostit de mine?

— Gloria, nu-ţi face iluzii! Dalia vorbeşte prostii pentru că e nervoasă. Nu sunt şi nu voi fi niciodată îndrăgostit de tine.

Dau din cap că am înţeles şi ies de sub birou.

— Ok, mai vorbim!

Încerc să ocolesc biroul, însă dansul fericirii a fost făcut prea repede. Fusta mi se agaţă de marginea colţuroasă a biroului şi se sfâşie, iar eu fac ochii mari în timp ce Davis icneşte surprins.

Fosta mea fustă cade pe podea şi eu mă fac ca semaforul la faţă. Rușinată, mă întorc spre Davis. Spre deosebire de mine, el e palid.

— Victoria's Secret, mormăi. Neagră şi cu dantelă.

— Văd, mormăie și el.

Mărul lui Adam îi coboară și i se ridică de mai multe ori, iar mie mi-e rușine să-l mai privesc cum își plimbă ochii pe picioarele mele nu foarte lungi, dar bronzate.

— O faci intenționat? mă întreabă la un moment dat.

— Ce?

— Mereu rămâi fără haine pe tine în preajma mea.

Înghit în sec și mă hotărăsc să iau loc pe scaun. Nu e ca și cum aș mai putea pleca acum.

— O sun pe Shannon să-ți aducă ceva.

Davis pune mâna pe telefonul fix și tastează repede un număr. Încă are privirea pe mine și respirația greoaie, iar mie îmi vine să mă fac una cu pământul.

— Shann, ești ocupată? întreabă brusc.

Aud un zumzet în locul răspunsului.

— Am nevoie de o pereche de pantaloni sau de o fustă.

Pufăi.

— Nu, Shann. Gloria a rămas fără fustă pe ea.

Shannon îi comunică ceva care îl face să chicotească scurt. Aș fi râs și eu dacă situația nu ar fi fost atât de penibilă.

— Nu s-a întâmplat nimic de genul ăla. Vino odată și lasă-mă cu întrebările!

Trântește receptorul în furcă și Davis încă pare amuzat. Orice i-ar fi spus Shannon, sigur are legătură și cu mine.

— Ce a zis? întreb curioasă.

— Nu cred că vrei să știi. Îți aduce ceva imediat.

Shannon apare cinci minute mai târziu, umflată de râs și cu o pereche de pantaloni de trening în mână. Îi îmbrac repede și după ce îmi iau rămas bun de la ei, plec și îi las râzând.

Chiar la intrare, Maddy și tipul care l-a pus pe Cole la pământ par să aibă iar o dispută. Rămân după colț cu gândul să aștept să termine.

— Nu ai niciun motiv plauzibil din cauza căruia să pleci

în mijlocul meditației, Madeline! se burzuluiește individul, iritat de năzdrăvănia ei.

— Ba cum să n-am? Am avut probleme femeiești! Chiar trebuie să-ți spun ție când îmi vine menstruația?

— Da! Sunt profesorul tău, trebuie să știu când ai nevoie de ceva.

Chicotesc.

— Ok, am nevoie de tampoane. Îmi aduci? îl ia Maddy peste picior și îl aud pe el pufnind.

— Madeline, eu vorbesc serios!

— E Maddy!

— Madeline! Și mai taci din gură! Data viitoare când ai nevoie de ceva, anunță-mă înainte. Nu poți pleca pe nepusă masă, când vrei tu!

Cum sunt nerăbdătoare de fel, mă afișez în fața lor cu un zâmbet mare cât China. Maddy este îmbujorată și cu maxilarul încleștat, la fel și tipul.

— Voi doi, spun și indic cu arătătorul de la unul la altul, o să fiți împreună.

Maddy se albește la față.

— Ei bine, la cât de mult te cerți tu cu Jay, o să vă luați într-o zi, îmi răspunde țâfnoasă și pufăi.

— De gât sau ce?

Nepoata Davis își mijește ochii la mine și mă apucă finuț de încheietură.

— Haide, Ria. Să mergem! Aici nu mai am ce să fac, zice uitându-se fix la brunet.

El strânge din buze, dar nu pleacă înainte de ultimul avertisment.

— Dacă se mai întâmplă o singură dată, o să am ac de cojocul tău!

Și cu asta se întoarce pe călcâie și dispare după colț. Maddy ridică din umeri și ieșim amândouă din clădire, însă pe scări se oprește.

— Ăia nu sunt pantalonii mamei mele? mă întreabă nedumerită.

— Poveste lungă. Hai odată! Nu am de gând să întârzii la antrenament.

Dar mai bine o făceam. Mă puteam preface că mi-e rău sau că leşin sau poate că era mai bine dacă o făceam pe moarta, decât să particip la tortura lui Davis.

Antrenamentul de prânz se desfăşoară într-un mod îngrozitor din punctul meu de vedere. Doi colegi execută lupta corp la corp, cu atac şi apărare, apoi contraatac. Bătaia nu e chiar punctul meu forte.

Stau lângă Davis – chiar în dreapta lui – şi privesc cu ochii mari. Edward parează atacul lui Brad, îl împinge şi îi aplică înapoi un croşeu de dreapta.

— Foarte bine! zbiară instructorul şi strâmb din nas.

Sunt atât de aproape, încât a fost la un pas să mă surzească.

— Schimbăm. Montgomery!

— Absent! strig şi eu.

Davis îşi arcuieşte o sprânceană spre mine şi rânjesc.

— Serios, habar nu am să mă bat.

— Treci odată şi nu mai comenta!

Oftez şi îi iau locul lui Edward, aşteptând să-mi văd adversarul. De parcă ar vrea să-şi bată joc de mine, Davis mi-l trimite pe Liam – un idiot cu două capete mai înalt şi o masă musculară care mă depăşeşte.

— Domnule Davis, mă lăsaţi până la baie? întreb cu speranţă şi înghit în sec.

Cu o privire care m-ar putea ucide, îmi închide gura. Mă întorc spre Liam şi mă scutur de un fior. Arată atât de periculos, încât parcă presimt că o să-mi iau o bătaie memorabilă.

Fiorosul îşi pocneşte degetele în faţa mea, apoi gâtul şi ia poziţia de luptă.

— Montgomery atacă, mormăie instructorul.

— Unde?

— Direct în faţă, blondino.

Mă fac că îmi poenesc şi eu gâtul şi îl plesnesc pe Liam peste faţă în aşa fel încât bufnesc toţi în râs, inclusiv Davis.

— Ce-am făcut greşit? întreb iritată.

— Antrenamentul se numeşte „Luptă corp la corp", nu „Dă-mi o palmă peste faţă", Montgomery. Ce a fost asta?

— O palmă? rostesc ca pe o întrebare. Nu dumneavoastră aţi spus să îl lovesc peste faţă?

Davis râde iar.

— Am zis în faţă şi nu cu palma, ci cu pumnul. Ai aşa ceva?

Vine până lângă mine şi îmi prinde braţul, ridicându-l. Îmi adună degetele şi îmi strânge mâna într-un pumn – care se pare că îl face să râdă din nou.

— Ăsta nu e pumn, e o jumătate doar.

Colegii râd toţi. Scrâşnesc din dinţi şi îmi trag braţul.

Încerc să-l iau prin surprindere pe Davis cu un pumn adevărat direct în faţă – cum mi-a şi spus – doar că nu-l pot surprinde la asta. Mi-l parează imediat şi bufneşte iar în râs.

— Nu pe mine trebuie să mă ataci. Liam e adversarul tău.

Încerc să-l lovesc şi cu stânga, însă îmi parează iar lovitura. Acum mă poate manevra ca pe o păpuşă din cârpă, şi chiar asta face.

Încă râzând, mă trage de ambele braţe, mă răsuceşte până mă întoarce cu spatele la el, apoi mă îmbrânceşte pur şi simplu.

— Ce mă fac cu tine, blondo? Nu ai vlagă deloc.

— Dacă mănâncă numai verdeaţă ca iepurii, aud glasul lui Edward şi pufnesc.

— Ia treci tu încoace, să vezi ce bătaie îţi dau eu, cu tot cu verdeaţa mea! mă burzuluiesc la el.

Umflat de râs, Davis mă oprește să nu-l atac pe prietenul meu cretin și își șterge câteva lacrimi din colțul ochilor.

— Ușurel, taifun mic! Nu trebuie să bați pe toată lumea acum că știi să ții pumnul strâns.

— Nu mai râde, șoptesc spre el și parcă îl fac și mai tare să râdă.

Prin toată iritarea mea, am uitat un lucru important. E prima oară când îl văd și îl aud pe Davis râzând cu o așa poftă. De fapt, e prima oară când îl aud râzând și punct.

— Ok, blondo, spune după ce se mai calmează. Mai bine te duci la loc, nu prea am ce să fac cu tine.

— Pentru că nu mi-ați dat un adversar pe măsură!

— Scumpo, nu am un adversar de măsura ta, râde iar. Doar dacă aduc un pitic de la circ.

— Foarte amuzant, ce să zic! Vreau să mă bat cu dumneavoastră.

Colegii râd din nou, de data asta mai cu forță, dar Davis stă doar și mă privește curios, având pe buze întipărit un zâmbet frumos.

— Ok, numai să nu mă bagi în spital. Și pentru că ești fată, te las să lovești prima.

Liam se retrage în rând și așteaptă amuzat să începem spectacolul. Davis îi ia locul și se poziționează cu mâinile la spate, gata să-l atac.

Dar nu o fac. Realizez într-un final că m-a alintat cu un apelativ pe care nu l-am auzit să-l folosească vreodată și, în același timp, aflu pe pielea mea că neatenția doare. Davis profită că m-am pierdut în gânduri și cu o mișcare de ninja, mă prinde de braț și mă ridică de la sol, apoi dă cu mine de pământ atât de tare de parcă totul mi se sfărâmă. Respirația mi se taie o clipă și încep să mă vait.

— Mai vrei să te bați cu mine? mă întreabă ironic, aplecându-se asupra mea.

— Nu, șefu', îngaim. Mi-a ajuns pe ziua de azi.

Restul după-amiezii mi-o petrec în curte, alături de Maddy. Stau întinsă pe o bancă și privesc cerul mai senin, în timp ce ea stă la picioarele mele și tot bombăne ceva.

Nu o ascult prea mult pentru că toată pălăvrăgeala ei e obositoare așa că doar mormăi niște răspunsuri monosilabice când la sfârșitul propoziției sale există un semn de întrebare.

— De ce aveai pantalonii mamei astăzi?

Îi arunc o privire scurtă și o găsesc curioasă și nedumerită.

— Mi s-a rupt fusta în biroul lui Davis.

— Adică, ai rămas în fundul gol în fața lui?

Izbucnește în râs, iar eu mă strâmb. Astăzi am avut parte de batjocură pe tot parcursul antrenamentului de prânz cât pentru toată viața. Chiar și Jay a râs de mine, iar el chiar nu râde deloc.

— Nu e amuzant, Maddy, mârâi. Am crăpat de rușine.

— N-ar trebui să fii obișnuită să defilezi în costum de baie? Ești din Florida, un loc cu plajă.

— Sunt, dar în niciun caz nu am avut costum de baie pe mine, ci o lenjerie minusculă și transparentă, prin care se vedea aproape tot. Imaginează-ți numai ce față a făcut Davis. În locul meu, îți băgai capul în pământ ca struțul.

Râsul ei crește în intensitate, odată cu imaginea care probabil i se formează în cap. Mie mi-e și frică să mă mai gândesc la asta.

— Lasă, că așa a avut și Jay ocazia să vadă cum arată o femeie adevărată, comentează ea. Dalia numai femeie cu forme nu e. Nici nu știu de ce mai stă cu ea. Urâtă e, enervantă e. Numai vocea ei reușește să te scoată din sărite.

— S-a despărțit de ea.

Închid ochii când îmi dau seama că am dat prea mult din casă.

— De unde ştii? se miră ea.

— Printr-o întâmplare nefericită, am ajuns sub biroul lui chiar când a intrat ea. Nu-mi cere detalii, nu-ţi dau.

— Ce făceai tu sub biroul lui? se miră şi mai tare, aţintindu-mă cu privirea.

Pufnesc. E atât de curioasă şi de gură-spartă încât nu realizez cum am putut să mă împrietenesc cu ea.

— Nimic din ceea ce te gândeşti tu! sar să-i spun. Cooper a intrat fix când eram cu lângă Davis şi ea să nu înţeleagă altceva, m-am ascuns sub birou. Nimic mai mult.

Maddy înclină din cap, pesemne că nu mă crede, dar nu mai pune întrebări. E rândul meu să o iau la rost.

— Auzi, dar de ce te certai cu tipul ăla azi?

— Cu cine, cu Alex? E profesorul meu de engleză. E un idiot şi jumătate şi am impresia că i s-a pus pata pe mine. Îmi observă toate gesturile şi se ia de mine din orice motiv. „De ce mi-am trecut mâna prin păr?", „De ce plescăi din buze?", „De ce mă uit insistent la el?". E un obsedat.

Chicotesc spre ea, analizându-i trăsăturile. Dă semne că e uşor îndrăgostită de acest Alex, deşi o face pe inabordabila.

Mă întreb dacă şi mie îmi strălucesc ochii la fel când vorbesc sau îl văd pe Davis, pentru că mie chiar mi s-au cam aprins călcâiele.

— Îţi place de el, o spun ca pe o afirmaţie.

— Nu, nu-mi place.

— Exact ce spun, doar că acum eşti în faza de negare. Ţi-e frică să nu afle Davis, că ţi-ar rupe capul.

— Crezi?

E rândul meu să izbucnesc în râs.

Când realizează că tocmai s-a dat de gol, plescăie zgomotos din buze şi spune:

— Du-te naibii, Ria! Şi tu eşti îndrăgostită de unchiul meu. Poţi să negi cât vrei.

Nici nu am de gând să mai neg ceva legat de asta. Am tot negat în sinea mea şi nu am rezolvat nimic. Sentimentele sunt tot acolo şi la fel de sâcâitoare.

— Recunosc, mormăi spăşită. Cred că... s-ar putea să simt... ceva.

Ţipătul ei înalt aproape mă surzeşte.

— Îl iubeşti pe unchiul meu?!

— Ho, nebuno! Am spus că s-ar putea să simt ceva, dar nu atât de mult.

Deocamdată.

— Gloria, tu îţi dai seama ce înseamnă asta? mă întreabă cu entuziasm. Asta e clar mâna destinului.

Ok, a luat-o razna.

— Ce destin, Maddy? Am spus că îmi place, nu că am de gând să mă căsătoresc cu el şi să facem o droaie de copii.

— Nu încă, tuşeşte fals. Să fim serioşi, aşa zicem toţi înainte să ne lovească Cupidon cu săgeata în fund.

Îmi fac de lucru cu o şuviţă de păr, încercând să îmi feresc privirea de a ei. Totuşi, ce am zis sună tentant.

— Ei bine, pe mine nu o să mă lovească şi nici nu o să fiu vreodată cu Davis, bâigui.

— Trebuie să îi spunem lui Jay, zice hotărâtă.

Dă să se ridice de pe bancă, însă o prind de încheietură cu putere, făcând-o să scâncească şi se aşază forţat.

— Încearcă să îţi ţii pliscul închis, Madeline Davis! Ai gura cât Marele Canion şi sunt sigură că nu sunt prima care îţi spune asta.

Clatină din cap cu aer vinovat.

— Tot ce trebuie să înţelegi e că îmi place unchiul tău, dar nu mi-aş da viaţa pentru el. Te rog să ţii asta pentru tine.

Își întredeschide gura și se trage mai în spate, îndepărtându-se puțin de mine.

— Promit, spune și își strânge buzele. Oricum, altceva voiam să vorbim.

Brusc, interesul îmi este stârnit și mă uit fix la ea.

— În primul rând, nu te mai uita așa la mine, mă roagă și se fâstâcește. Și în al doilea rând, weekendul ăsta a fost plictisitor. Am stat ca două pensionare și ne-am uitat la emisiuni culinare de prost gust. Ce ar fi să facem ceva mai constructiv?

— Cum ar fi?

— Eu de unde să știu? întrebă retoric. Tu ești cea cu idei tâmpite.

Mimez șocul.

— Scuză-mă, dar ideile mele sunt strălucite, mă laud singură și îmi dau părul pe spate. În plus, nu îmi pot pune în aplicare ideile fără să nu capăt un șut în fund de la drăguțul tău unchi.

Maddy nu mai spune nimic și cădem amândouă pe gânduri.

— Auzi, dar ideea aia cu aruncatul baloanelor cu apă după trecători era chiar așa tâmpită? o întreb, amintindu-mi de ea.

I-am propus-o lui Maddy în weekend, mai exact sâmbătă după-amiază. Nu i-a prea plăcut.

— Gloria, crezi că scăpam basma curată dacă trânteam baloanele în capul unor instructori?

— Nu, sigur că nu. Dar puteam da vina pe altcineva.

— Atunci, de ce naiba nu mi-ai spus asta înainte să refuz?! se răsteşte la mine. Am pierdut ditamai distracția doar pentru că nu știi să explici regulile.

Ridic din umeri, inocentă. Nu e vina mea că a fost învățată să își asume vina. Cea mai bună metodă să ieși din bucluc, este să arunci vina pe altcineva, fără resentimente. O fac des.

*

Întunericul s-a lăsat de ceva timp și Maddy vegetează în patul ei, cu mintea în altă parte. Profit de neatenția ei și deschid plicul pe care l-am primit de la fratele meu.

Simt cum mi se strânge inima într-un ghem când, lângă teancul de bani, găsesc o scrisoare frumos împachetată.

Ce, a uitat că există și alte mijloace de comunicare? Ce s-a întâmplat cu porumbeii mesageri?

Dragă surioară,

Știu că nu am mai vorbit de mult timp, dar cred că ne este amândurora mai bine așa. Nici eu nu știu de ce, dar știu sigur că lipsa prezenței mele te face mai fericită. Ești puternică, nu ai nevoie de mine. Poate că, la început, plecarea mea te-a rănit și te-a făcut să te simți abandonată, însă starea mea de atunci nu te-ar fi ajutat prea mult. În plus, știu că ești mult mai bine și mai fericită acum, ținând cont că ai ajuns exact unde ți-ai dorit. Sper să profiți de ocazia asta și să ajungi tot mai sus.

Violette m-a ținut la curent cu plecarea ta bruscă din Florida, de aceea ți-am trimis plicul direct la Academie. Am auzit și că îți merge binișor acolo. Instructorul tău mi-a spus asta în urma unui apel telefonic dat din curiozitate. Davis nu era convins că ai într-adevăr un frate, așa cum i-ai spus. Ce să spun, e puțin dus cu capul, dar cred că știe cum să aibă grijă de tine mai mult decât aș putea să o fac eu. Te las doar pe mâna lui.

În rest, totul e bine, nu trebuie să îți faci griji pentru mine sau să te asiguri chiar tu de asta. Nu mai dețin un telefon fiindcă am dat cu el de pământ. Nici scrisori nu o să-ți mai trimit pentru că mă simt ca un intrus chiar și

acum. Nu am niciun drept să vorbesc cu tine. L-am pierdut când am plecat.

Sper să fii cuminte, micuţo, şi să nu mă dezamăgeşti. De fapt, ştiu că nu o vei face. Mereu ai fost cel mai deştept şi mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată.

Îmi pare rău,

Austin.

Gingiile încep să mă doară la cât de tare mi-am strâns dinţii pe tot parcursul scrisorii. Sunt revoltată! Ba nu, sunt foarte nervoasă pe tupeul lui!

Rup scrisoarea sub ochii curioşi ai lui Maddy şi arunc hârtiuţele pe podea. Câteva rânduri nu au cum să şteargă tot ce s-a întâmplat, cu atât mai puţin părerile lui de rău şi slaba lui încurajare.

— Pot să ştiu şi eu ce a fost aia? mă întreabă nepoata Davis, stând în poziţie turcească pe patul ei.

— Ce? aproape mă răstesc.

Îndică cu degetul fosta scrisoare.

— Ah, e un rahat scris pe engleză, nimic important. Mai bine citeam Biblia.

— Ok, am înţeles. Nu vrei să-mi spui. E în regulă, nu e ca şi cum îmi frângi inima că ascunzi lucruri de mine sau ceva. O nimica toată.

Îmi rotesc ochii enervată.

— Ce-ţi mai place să dramatizezi şi să te victimizezi! Nu ştiu ce cauţi la o Academie militară. Locul tău e la un liceu de artă dramatică.

— Mda. Ce facem?

— Mătănii.

Mă întind pe pat şi îmi pun braţele sub cap, gândindu-mă cât de bine mi-ar prinde un MP3 acum. Bineînţeles, nu avem voie cu aşa ceva. Probabil se consideră o armă albă.

Pufnesc la ideea asta. O absurditate mai mare nu puteam

să gândesc, însă orice e posibil când vine vorba de J. F. Kennedy. Aici mâncăm cu linguri şi furculiţe din plastic, ca la închisoare.

Închid ochii şi îmi las mintea să zburde aiurea pentru câteva clipe, înainte să aud scârţâitul vag al uşii de la intrare. Bănuiesc că iar e o vizită de curtoazie în care capăt un şut în fund pentru ceva ce n-am făcut. Ca de obicei, evident.

Dar nu. Nu e Davis cu înfumurarea lui caracteristică. E Shannon, un alt Davis, dar mai de treabă.

Mama lui Maddy se opreşte în pragul uşii de la cameră şi ne priveşte uşor amuzată.

— E vreo înmormântare pe aici? Ce-i cu feţele astea?

— Gloria ascunde lucruri de mine, mormăie Maddy cu ciudă. Cred că era o scrisoare de dragoste de la vreun Romeo.

— Ce scârboasă eşti! exclam eu, strâmbând din nas.

— Mă rog, intervine Shannon. Am foarte mare nevoie de ajutorul vostru.

Disperarea din vocea ei mă face mai atentă şi mă ridic în capul oaselor.

— Mă bag!

— Nici nu ştii ce vreau de la tine, râde ea.

— Dacă mă salvează de o seară plictisitoare, nici nu mă interesează despre ce e vorba. Deci, despre ce e vorba?

Amândouă izbucnesc în râs.

— Trebuie neapărat să mă răzbun pe frate-miu! ţipă femeia, strângându-şi cu furie pumnii. Data trecută mi-a copt-o bine de tot.

O privesc cu sprâncenele arcuite şi expresie confuză. Maddy ţine să-mi explice:

— Mama şi Jay îşi fac farse unul altuia. Prin farse mă refer la genul de glume mortale, care îţi fac inima să sară din piept. Sunt bolnavi amândoi.

Îşi urmăreşte mama ironică, dar Shannon nici nu o ia în

seamă. Toată atenția ei e concentrată pe mine.

— Să înțeleg, murmur și mai năucită, că vrei să îi provocăm lui Davis un atac de cord? La naiba, mă bag până la gât! Ce trebuie să facem?

*

După o oră în care Shannon si Maddy Davis roiesc în jurul meu ca niște albine, mă privesc în oglindă și țip ascuțit.

— Cine dracu' m-a bătut?!

Arăt îngrozitor! Ba nu, arăt ca naiba! Lăsând la o parte hainele jerpelite de pe mine – care mă fac să par o cerșetoare – fața e punctul forte.

Cu foarte mult machiaj de efect, Shannon și fata ei complice mi-au făcut ochiul să arate vânăt și umflat, la fel ca restul chipului meu drăguț și enervant de inocent.

— Asta e adevărată?

Întind brațul să ating ceea ce pare să fie o tăietură enormă chiar pe frunte. Nu mă doare, nu e reală, dar oricine ar putea jura că am făcut cunoștință cu un cuțit foarte ascuțit. Atât de verosimilă și de înspăimântătoare, că îmi întoarce stomacul pe dos.

— Arăt mai bine ca Frankenstein, spun mândră.

— Nu uita, Gloria, mormăie Shannon în urechea mea. Intri, te urci în pat și îl sperii de moarte. Poți să faci asta?

— La naiba că nu! râd eu. Arăt de parcă sunt moartă.

— Cea mai moartă dintre toți, râde Maddy. Dar, mamă, chiar și așa arată incredibil de vie.

— Păi... sunt o moartă-vie? Și stau și în picioare. Mortul nu dispune de performanța asta, îi spun, încă uitându-mă la înfățișarea mea.

Tot ce sper e să nu mă bufnească râsul sau să îmi iau rolul prea în serios și să mor de-a binelea. Deși am o presimțire că o să-mi iau bătaia vieții, nu pot să ratez o asemenea distracție pe seama lui.

— Crezi că poți să o faci pe strigoiul? Tot e trebuie să faci e... să urli.

Aproape mă bufnește râsul când îi văd expresia milostivă. E pusă bine să îl facă pe Jay să tremure de frică. Dar încă mă roade curiozitatea. Vreau să aflu ce i-a făcut, de e așa pornită.

— O să urlu cât mă țin plămânii, stați fără griji.

Râd amândouă, însă mie nu mi se mai pare atât de amuzant. Dacă m-aș vedea pe mine așa lângă patul meu, aș face pe loc un infarct frumușel.

— Maddy, pentru orice eventualitate, să ai la îndemână un telefon cu numărul de la ambulanță. Să îl pui la apelare rapidă. Mă enervează Jay, dar nu suficient cât să-l las să crape în fața mea.

— Da, da, sigur, dă nepoata din cap. Acum ... mai știi ce trebuie să faci?

— Da.

— Păi, ieși odată!

Îmi face semn cu mâna spre ușă și îmi rotesc ochii.

— Voi nu veniți?

— Oh, ba da. N-o să ratez asta, zice Shannon. O să fim chiar în spatele tău.

Părăsesc cabana chiar în momentul în care curentul este întrerupt și tot ce mai luminează poteca sunt felinarele mici. Înghit în sec și mă avânt în întuneric, memorând pașii pe care urmează să îi fac când voi ajunge în culcușul corbului. Tot ce sper e să nu mă întâlnesc cu cineva pe drum sau să dau nas în nas cu fosta, posibil actuala iubită, Dalia. N-am de unde să știu că nu s-au împăcat peste noapte sau ceva de genul.

Traversez terenul fetelor și al băieților cu succes. Tot

ce îmi mai rămâne de făcut este să intru și să zbier. Nimic ciudat, când arăt de parcă tocmai am ieșit din mormânt.

Urc cele două trepte și încerc ușa. Spre fericirea mea, e descuiată și nu întâmpin probleme banale care ar distruge planul bine pus la punct de Shannon.

Se pare că Davis are obișnuința să lase ușa deschisă mereu.

Străbat coridorul întunecos și mă opresc în fața camerei. Shannon și Maddy se strecoară și ele înăuntru și sora Davis îmi face semn să-i dau drumul.

Inspir adânc și trec peste prag. Nu mai e loc de dat înapoi acum și nici n-aș face-o. Aștept momentul ăsta de când l-am cunoscut.

Cum am presimțit, Corbul doarme tolănit în patul lui mare. E întins pe spate, cu un braț pe cealaltă pernă și un picior peste pilotă.

Spre deosebire de mine, el arată ca un îngeraș.

— Nu te mai holba și treci la treabă, îmi mârâie Maddy în ureche. Dacă te grăbești îl poți atinge chiar.

Lovitură sub centură. Îmi ling buzele pofticioasă, întorcându-mă cu spatele la ea. Să-l ating? Da, vreau!

Mă apropii de pat cu pași mărunți. Shannon îmi face semn să mă simt ca la mine acasă și ocup partea liberă de pat, lăsându-mi capul pe brațul de pe pernă.

Brusc, aș vrea ca Maddy și mama ei să dispară.

— Haide odată! se răsteşte şatena în şoaptă.

Tonul ei îi tulbură lui Davis somnul și se rostogolește spre mine. Brațul de sub cap se îndoaie de la cot și mă aduce mai aproape de pieptul gol și parfumat, în timp ce, cu celălalt îmi înfășoară talia.

— O să... îți rup părul, blondo.

Atât mi-a fost. De ce nu mi-a trecut prin cap să îmi fac și un testament înainte să mă arunc de bunăvoie în gura lupului? Mi-aș fi lăsat nimicul lui Maddy.

Strânsoarea lui Davis devine mai puternică, apoi își schimbă poziția, vârându-și nasul în linia dintre sâni. Panica mi se risipește ușor când îmi dau seama că nu s-a trezit deloc.

Maddy și Shannon râd din nou. Pentru ele e ceva distractiv, pentru mine aproape dureros. Brațele Corbului mai că îmi strivesc coastele.

Și realizez într-un final că Davis mă viscează. Bine, nu în postura pe care mi-aș fi dorit-o, dar tot e ceva. Să vrea să îmi rupă părul e la ordinea zilei.

Sora Davis ia hotărârea să se apropie și aruncă o privire peste mine la poziția pe care fratele ei a abordat-o, apoi plescăie.

— Trebuie să îl trezești. La cum s-a băgat acolo, nu cred că o să mai miște până dimineață.

La cum s-a băgat acolo, între sânii mei, făcut grămadă sub brațele pe care mi le-am înfășurat în jurul lui ca pe o protecție, fără măcar să-mi dau seama. De când a devenit atât de natural să îl îmbrățișez?

— Fă ceva, spune iar. Sunt obosită, și Maddy la fel. Ție cred că ți-a fugit tot somnul.

Încerc să ignor apropoul deloc subtil și dau scurt din cap. Îmi ridic brațul de pe spatele lui și îl bat ușor peste umăr.

Prima oară nu reacționează. Doar se foiește puțin și mă strânge mai tare.

A doua oară însă, Davis mormăie ceva indescifrabil și își ridică fața somnoros, aruncându-mi o privire scurtă printre gene. Întregul corp i se încordează atât de puternic încât bănuiesc că are dureri. Brațele mă eliberează brusc și cât trag o gură de aer, Corbul se rostogolește pe saltea și se aruncă din pat pe partea cealaltă.

Aterizează pe podea cu un sunet înfundat odată cu

izbucnirile în râs ale membrelor Davis – care savurează momentul din plin.

La dracu', am uitat să urlu! Îmi umplu plămânii cu aer și țip cât de tare și de înalt pot, imitând la perfecție un strigăt dintr-un film de groază. Un alt sunet se aude, urmat de o scuturare ușoară a patului și Davis înjură cu glas tare.

Sunt sigură că a dat cu capul.

— Doamne, dă-mi răbdare că o omor! strigă de sub pat.

Râsul hienelor se intensifică și Shannon se lasă pe podea, strângându-și abdomenul cu mâinile.

— Gloria!

— Nu eu! Shannon, nu Gloria. Gloria cuminte. Gloria făcut doar ce Shannon cerut.

Ciufulit și foarte nervos, Davis își scoate capul la iveală și mă omoară de vreo trei ori cu privirea. Reacționez instinctiv și mă ascund sub pilotă.

— A fost ideea lui Shannon, jur! Pe ea trebuie să o omori!

— Dacă a fost ideea lui Shannon, de ce arăți ca mireasa moartă?

Nu văd ce se întâmplă, dar pot să ghicesc. Davis pare să se ridice într-un final de pe podea și se așază înapoi pe pat. Bănuiesc asta pentru că salteaua se lasă sub greutatea lui pe aceeași parte.

— Arrivederci! strigă cele două în cor.

Când aud ușa trântindu-se, constat că am fost trădată. M-au lăsat singură în bârlogul unui urs foarte furios.

— Beleao, ieși de sub plapumă, înainte să o murdărești cu prostiile pe care le ai pe față!

— Nu, nu e o idee deloc bună. Stau bine aici, mulțumesc.

Deși mă rog să mă evapor, nu o fac. Davis smulge pilota de pe mine și mă privește acuzator, având o licărire criminală în ochi.

— Înainte să mă omori, adu-ți aminte ce frumos ne

îmbrățișam acum trei minute. Parcă eram Romeo și Julieta.

— Da, dar în varianta asta, Julieta moare cu adevărat, de mâinile lui Romeo!

Corbul se aruncă spre mine, dar sunt mai rapidă. Mă dau jos pe partea cealaltă și mă lipesc de perete, îngrozită.

— Nu vrei să facem noi o nouă variantă în care Julieta iese teafără și nevătămată din mâinile lui Romeo? întreb cu voce mică și mă împing mai mult în perete, cu speranța că voi face o gaură cât să pot ieși prin ea.

— Da, hai să încercăm.

Din doi pași, Corbul ocolește patul și ajunge în fața mea. Mă înșfacă înainte să îi pot aluneca printre degete și mă aruncă pe saltea ca din pod.

Ochii mei se măresc de groază când se apleacă peste mine și mă lovește peste coapse.

— Au!

Nu pare să-l înduplece smiorcăiala mea, așa că mă mai aleg cu încă o palmă.

— Stai, Jay!

— Cum mi-ai zis?!

Lovește iar.

— Am zis „au”!

Mă lovește iar și strâng din dinți. Dacă până acum m-am prefăcut, nu mai este cazul. O să am câteva vânătăi mâine dimineață. Unele adevărate.

— Repetă!

— Au? întreb.

— Nu. Spune-mi din nou cum mi-ai spus adineauri. Jay era?

— Nici pomeneală, pufnesc. Am spus „domnule Davis”.

Corbul îmi mai dă o palmă peste coapse și de data asta reacționez. Îl lovesc înapoi cu piciorul în piept.

— Oh, deci ripostezi!

Râd când mă prinde de gleznă și mă trage mai aproape.

Își trece câte un picior pe de o parte și de alta a mea și îmi prinde mâinile deasupra capului, cu o alură amuzată.

Când se apleacă, bătăile inimii mele o iau razna. Niciodată nu mi-a fost atât de cald sau atât de sete, corpul meu are reacții ciudate și nu-mi place. Simt că îmi pierd controlul tot mai mult asupra minții, cu cât Davis își aduce fața mai aproape de a mea.

Curând începe să răsufle peste buzele mele și circuitele mi se ard. *Mai aproape, mai aproape.* Conștiința mea strigă în gura mare, se roagă să primească mai mult, nu doar cicălirea asta a lui care mă calcă rău pe nervi.

La naiba, vreau să mă sărute! Fiecare celulă din corpul meu cere asta. În schimb, mintea îmi intră în repaus.

Ochii lui urcă de la buze și se opresc cu privirea în ochii mei. Deja sunt amețită și parfumul care îmi invadează toate simțurile nu mă ajută deloc.

Mai că îi simt gustul pe limbă.

— Nici nu ai idee ce te așteaptă mâine dimineață.

Vorbește foarte aproape de buzele mele și am instinctul de a pronunța fiecare cuvânt în parte, odată cu el. Îmi strâng pleoapele pentru o clipă ca să opresc amețeala. Nu e normal ce mi se întâmplă. Nu e corect ce face el!

— O să...

Mă întind spre gura lui, controlată de dorință, dar Davis se trage înapoi chiar înainte de punctul culminant.

— Nici să nu-ți treacă prin gând! exclamă, clătinând din cap.

— Mi-a trecut deja, șovăi printre dinți, încă amețită. De ce faci asta?! adaug pe ton mai puternic.

Davis se retrage de tot și se sprijină de același perete de care m-am sprijinit eu, cu o sprânceană arcuită.

— Ce fac?

— De parcă nu ai ști! Intenționat ai făcut-o, ca să mă amăgești!

Pufnește.

— Adică, tu crezi că îți fac avansuri? Ce e în neregulă cu tine, Gloria? Mintea ta merge pe dos.

Mă ridic revoltată în capul oaselor, mârâind:

— Ai făcut-o intenționat! Te joci cu chestiile astea și nu e corect, Davis! Dacă vrei să te răzbuni pe mine, răzbună-te prin alte metode.

— O să mă răzbun, stai liniștită. Cât despre asta, nu am căutat să te amăgesc sau să dau apă la moară la orice simți tu sau... mă rog. Îmi dovedești încă o dată că înțelegi lucrurile greșit. Nu am vrut să te sărut, dacă asta crezi. Nici să te fac să-ți dorești asta.

— Ba da, ai vrut!

Își dă ochii peste cap, ironizându-mă. Nervoasă, mă ridic în picioare și fac un pas scurt spre el.

— Încetează! mi-o ia înainte. Între noi nu o să se întâmple nimic de genul ăsta și îmi pare rău dacă ți-am dat altceva de înțeles. Și încetează să îmi mai vorbești atât de personal!

Îmi strâng buzele pentru o clipă ca să îmi rețin valul de înjurături usturătoare, apoi spun ironic:

— Mă scuzați, domnule. Nu am vrut să vă rănesc sentimentele.

Mai fac o jumătate de pas spre el și mă răsucesc pe călcâie, părăsind cabana ca o furtună.

Mă și mir cum de nu s-a spart vreun geam la cât de tare am trântit ușa.

Ajung înapoi la cabana mea în două minute. Maddy stă în vârful patului, mormăind ceva indescifrabil. Înțeleg într-un final că vorbește singură și aș întreba-o de ce, însă îmi aduc aminte că e un Davis înainte să deschid gura. Nebunia e o caracteristică de-a lor.

— Gata joaca? mă întreabă cu amuzament în glas.

Doar ca și Shannon sunt vinovate pentru situația în care sunt!

— Acum ți-aș lua capul frumos de pe umeri și aș da cu el de toți pereții, dacă nu ai fi nepoata Corbului și dacă nu m-ar paște scaunul electric pentru crimă premeditată.

— Ai gânduri sadice, nu-i a bună. Cine te-a supărat?

Strâng din dinți, dar fără reușită. Tot nu mă pot abține să nu spun ceea ce îmi trece prin cap.

— Începe cu „Jay" și se termină cu „idiot".

— Se pare că ai ceva cu tot neamul Davis, bolborosește nemulțumită. Să trec în ofensivă? Ai de gând să mă omori sau ceva?

Prefer să nu-i raspund, pentru că nu am un răspuns care să o facă să se simtă în siguranță. Momentan, îmi trec prin cap doar gânduri criminale.

— Aș putea să știu și eu de ce ești supărată?

— Nu, i-o tai direct. În loc să-mi pui întrebări tâmpite, mai bine te-ai îmbrăca. Vom face o mică plimbărică de recreere pe undeva prin afara Academiei.

— Adica, vrei să fugim?! exclamă surprinsă.

Îmi mângâi meditativ bărbia și răspund:

— Cel puțin, ești mai deșteaptă ca unchiul tău. Haide, sus! Eu fur cheile de la mașină, tu faci rost de sofer și ne vedem în cinci minute în fața porților. Asta daca nu cumva mă prinde Corbul și mă împăiază.

Bat de două ori din palme ca să trecem la acțiune și Maddy sare din pat la comandă. Trebuie să recunosc că, pentru o clipă am crezut că nu o să accepte invitația mea.

— O singură întrebare mai am, înainte să fac greșeala vieții mele, spune Maddy spășită. Cum o să furi cheile chiar din cabana lui Jay?

— Cu grijă și cu multă sârguință.

Deși nu pare să aibă încredere în abilitățile mele de

ninja doar pentru faptul că sunt blondă din naștere, se lasă convinsă în cele din urmă.

Mă demachiez la foc rapid, îmbrac o rochie drăguță și geaca, apoi ies pe ușă imediat ce îmi scot brățara cu GPS și îi mulțumesc cerului că este curentul întrerupt.

Privesc în jurul meu ca să mă asigur că nu e nicio lanternă prin preajmă și o șterg rapid spre porți. Din nou. Asta îmi dă un puternic sentiment de Déjà Vu.

Dau să mă strecor afară de pe terenul fetelor, însă întâmpin din prima probleme. *A dracu' geacă, acum ți-ai găsit să te agăți?* Mă smulg o dată, de două ori și a treia oară gardul îmi dă drumul cu un sunet sfâșietor de material rupt. Cad direct pe burtă.

Asta doare!

Mă ridic și, fără să mă scutur, o rup la fugă spre terenul băieților. Nu e mare distanță între ele, însă trebuie să fug din drum înainte să mă vadă vreun amator de plimbări nocturne.

Deși fac în sinea mea dansul victoriei, mă lovesc brusc de un gard cu porțile închise.

Nu-mi vine să cred cât de multe s-au schimbat în doar cinci minute. Și acum ce naiba fac?

Cercetez rapid obstacolul din fața mea, constatând că nu este unul prea mic. Gardul are cam trei metri înălțime. Asta înseamnă mulți centimetri în plus față de înălțimea mea.

Ridic din umeri. Dacă tot suntem ninja în seara asta, să fim ninja până la capăt!

Mă prind de gard cu mâinile, strecurându-mi degetele prin găurile lui, apoi îl escaladez stângace. M-am mai cocoțat eu prin copaci, dar nu e la fel de ușor. Tălpile tenișilor mei alunecă grozav și mai că sunt aproape să cad de la doi metri înălțime.

Privesc în jos o clipă, apoi continui să urc pe gard, încercând să fac cât mai puțin zgomot.

La coborât pe partea cealaltă este mai ușor, ținând cont că nu mă mai chinui și sar direct. Zăpada îmi amortizează căderea și înăbușește zgomotul.

Oftând, mă ridic și mă îndrept spre cabana lui Davis pentru a doua oară în seara asta. Sper să nu devină o obișnuință.

Continui să merg pe aleea dintre cabane, căutând cabana lui. Știu cum o să intru, dar nu știu cum o să ies. De preferabil ar fi ... vie. Sper ca ușa să fie și de data asta descuiată.

Un zgomot ciudat care vine din spate îmi atrage atenția și mă răsucesc speriată. Depistez o lanternă aprinsă la vreo cinci metri depărtare de mine. În sinea mea mă bucur că este atât de întuneric încât nu vezi nici la un metru în față, însă trebuie să mă ascund. Nu-mi pot permite să fiu prinsă, când sunt atât de aproape de țintă.

Mă ascund după un copac aflat prin apropiere și astept, încercând să-mi calmez inima.

Inimă, taci dracului, că dăm de belele amândouă!

Îmi țin chiar și respirația când instructorul care bântuie ca o fantomă ajunge în dreptul meu. În legătură cu bătăile inimii nu pot face nimic, dar mă gândesc că este imposibil să le audă.

Acesta privește în jurul său o clipă, înainte să o ia la pas rapid spre ieșirea de pe teren.

Pleacă odată, idiotule!

Abia după ce aud porțile închizându-se îmi fac curaj să ies și constat că în tot timpul acesta am stat în dreptul cabanei doisprezece.

Inteligentă fată!

Decid să încetez să mă mai laud în sinea mea și pornesc hotărâtă spre cabana lui. Urc rapid cele două trepte, încercând să fac cât mai puțin zgomot și îmi încerc norocul. Învârt mânerul rotativ al ușii.

Mulțumesc, Doamne!

Ușa se deschide cu un scârțâit înfundat și mă strecor înăuntru ca vântul, închizând-o la fel de încet în urma mea.

Un parfum cunoscut îmi invadează nasul, dezmierdându-mi simțurile. Nimeni nu miroase mai bine ca animalul ăsta!

Cotrobăi prin jur, pe măsuța de lângă ușă, pe cuier, prin orice colț al holului scurt și îngust, însă nimic.

Dacă aș fi o cheie, unde m-aș ascunde? Clar am luat-o razna! Nu am cum să fiu o cheie, dar infractoare sigur sunt.

Pășesc ușor spre singura cameră a cabanei. Cum ușa este întredeschisă, îmi permit să arunc o privire înăuntru.

Din greșeală, ochesc și inelul cu chei de pe noptiera de lângă pat. Îmi abțin țipătul de fericire și intru în cameră, strecurându-mă doar prin porțiunea pe care mi-o oferă ușa întredeschisă, fără să o clintesc vreun pic.

Cum sunt o fată inteligentă, îmi las tenișii la ieșire și încep să pășesc ca o felină pe vârful picioarelor, îndreptându-mă țintă spre obiectiv.

Nu pot să mă abțin și arunc o privire asupra patului. Davis dorme ca un îngeraș cu coarne, la bustul gol și, Slavă Domnului, nu sforăie.

— Anna.

Tresar. Numele ăsta ... Clatin din cap și gândurile fug. Îmi strâng buzele ca să tac. Normal, aș răbufni într-o criză de gelozie, ținând cont că în sfârșit mi-am recunoscut că sunt îndrăgostită nebunește de el și tipul visează la o altă femeie. Parcă nu era suficient de greu și fără asta!

Bombăn în sinea mea niște lucruri neortodoxe la adresa lui și mă smulg aproape violent din loc. Înșfac cheile, ca să mă car de aici. Nu vreau să mai stau și să mai aud cum se vaită după alta. Și totuși ... în mintea mea ... răsună obsedant „Anna”...

Conform planului, Maddy mă așteaptă în fața porților. Lângă ea se află o fată înaltă și roșcată – pe care sincer, nu am mai văzut-o – dar și cei doi colegi ai mei.

Înțeleg în sfârșit că Edward și Nate nu se dau în lături de la o posibilă aventură care ne-ar putea aduce o suspendare de toată frumusețea.

— Ce bine că ai ajuns, șușotește Maddy. Credeam că te-a prins unchiul.

Plescăi din buze.

— Nu toate blondele sunt proaste. În plus, Davis doarme ca trenul în gară. Nici tancul nu-l trezește.

— Eu sunt Christina.

Roșcata face un pas spre mine și îmi întinde mâna să facem cunoștință, însă nu și-a ales un moment bun ca să se bage în seamă cu mine. Sunt nervoasă, geloasă și doar gândul că trebuie să mă strecor și în garaj, mă provoacă să fac crize. Nu-mi închipui cum o să ieșim neobservați de paznicul porților, ținând cont că urmează să părăsim Academia cu mașina.

Scoaterea autovehiculului din garajul subteran a fost un adevărat succes, ținând cont că nu mai e nimeni treaz la ora asta.

Bineînțeles, în afară de paznicul – care presimt că o să ne cauzeze probleme.

Oprim chiar în fața lui și acesta se apleacă spre Christina – șoferul de serviciu pentru seara asta.

— Aș putea să știu și eu unde vreți să mergeți la ora asta fără să fiți însoțiți de un instructor?

Încurcată de situație, roșcata se întoarce dezorientată spre mine și îmi aruncă o privire care cerșește ajutor.

— Domnul Davis ne-a trimis să-i facem niște cumpărături personale, îi raspund eu. E vreo problemă?

— Daca aveți biletele de ieșire, nu, mi-o trântește sec. Bănuiesc că dețineți așa ceva, atâta timp cât susțineți că v-a trimis Davis.

Strâmb din nas.

— Ei bine, domnul Davis a spus că nu avem nevoie. A zis doar că trebuie să spunem că ne-a dat el permisiunea și atât. Dacă nu mă credeți, puteți să îl sunați.

Își arcuiește sceptic o sprânceană și scoate telefonul din buzunar. Când face un pas în spate, îi șoptesc Christinei:

— Calc-o tare.

— Dar porțile sunt închise.

— Apasă accelerația aia dacă nu vrei să te trec zidul forțat.

Încurajată de atitudinea mea, dă ușor din cap și face întocmai. Apasă accelerația până la podea și nici nu vreau să mă gândesc la daunele cauzate de trecerea brutală a mașinii prin porțile nu prea solide. Zgomotul produs de acestea, se aude puternic și mă strâmb. Sunt destul de sigură că am trezit toată Academia, dar nu mai rămânem să aflăm. Este logic că vom fi în mari probleme ... nimeni nu o să fie prea fericit când o să vadă asta.

Nici măcar Davis. Mai ales el!

— Parcă mai vii de acasă, îi spun Christinei și zâmbesc mulțumită.

Sunt în drum spre Charleston, alături de prietenii mei. Roșcata care s-a dovedit a fi mai nebună decât mine turuie întruna încă de când am ieșit pe porțile campusului – sau, mai bine zis, *prin*.

— Drace, o să avem belele mari! țipă ea, entuziasmată de aventură.

Dacă până acum nu s-a bucurat mai deloc de mica noastră escapadă, acum este dornică la fel de mult ca mine să ne petrecem seara într-un club.

— Oare cum o să intrăm? întreabă Edward. Avem șaisprezece ani, la dracu'!

— Voi nu arătați de șaisprezece, spun eu spre băieți. Iar Christina e destul de înaltă cât să pară că are vârsta legală!

— Dar tu? mă întreabă Nate cu o expresie tâmpă.

— Pe mine mă ajută sânii, dragă!

— Corect! spun toţi la unison.

Nate se apleacă spre mine, lingându-şi buza superioară cu vârful limbii.

— Sfinte Sisoe, fato! De unde ai căpătat perechea asta? întreabă, făcând referire la bustul meu generos.

— Nu contează de unde i-am căpătat, ci faptul că nu sunt pentru cei ca tine. Acum, nu te mai holba!

Îi lipesc o palmă uşoară şi bate spre retragere.

Drumul spre Charleston decurge destul de bine. Distracţia pentru noi a început încă de la plecarea din *închisoare* şi o să continue fix la clubul în faţa căruia Christina a oprit.

„Jackie's Dance" nu sună prea promiţător, însă Nate ne-a convins că e cel mai bun club din oraş.

Eu şi Maddy coborâm din maşină ca nişte dive, aşa cum arătăm în rochiile mele strâmte şi sumare de Florida, şi intrăm fiecare la braţul băieţilor noştri.

Surprinzător, prietenii mei nu întâmpină probleme la intrare, aşa cum m-am aşteptat. Baieţii, Maddy şi Christina intră lejeri şi mai urmez eu.

Observ încruntătura pe chipul unuia dintre paznici când acesta începe să mă studieze. Ştiu că nu arăt mai în vârstă şi că am faţă de copil, însă după ce îi fac cu ochiul bărbatului, trec liniştită.

— Pe cât de mari, pe atât de idioţi! mormăi eu, înşfăcând braţul lui Nate.

Gălăgia infernală şi aglomeraţia deja îmi stârnesc interesul şi dorinţa de a rupe ringul de dans în seara asta. După ce o să ne îmbătăm criţă, cât să nu ne mai ţinem pe picioare, urmează să dormim toţi la Edward acasă.

Ăsta e doar planul A. Planul B nici nu mi-l amintesc.

Îmi croiesc drum spre bar, trăgând-o şi pe Maddy după mine.

— Două Cosmo, te rog! urlu la barman, dăruindu-i cel mai seducător zâmbet al meu.

La un asemenea zâmbet, nu ne mai cere cardurile de identitate. Barmanul ne pregătește băuturile și le pune pe tejghea, întorcându-mi zâmbetul.

— Dacă tot o să fim moarte mâine când ne întoarcem, măcar să o facem lată acum! îi zic și cocnim paharele.

Înghit toată băutura și tușesc ușor, după care mai cer unul. Când băieții se întorc la noi, deja pierd numărătoarea paharelor pe care le-am băut.

— Unde naiba ați fost? întreabă Maddy, ușor turmentată.

— Mai lasă-i! mormăi la fel de tulburată. Se distrează și ei cu niște fetițe!

— Voi sunteți fetițe! spune Nate amuzat. Ele au peste douăzeci!

Îmi ridic sprâncenele în semn apreciativ.

— Oh, deci nu v-ați încumeta cu fetițele ca noi, hă? întreb iritată. Află că nici noi nu suntem interesate!

Înșfac brațul lui Maddy și pe cel al Christinei, apoi le trag spre ringul de dans, urmărindu-l cu interes pe Edward cum își înjură prietenul.

Paharele curg și nimeni nu a reușit să mă dezlipească de pe ringul de dans. Au trecut câteva ore de când mă aflu aici și am rămas singură. Edward, Nate, Maddy și Christina au dispărut ca prin minune, cu pretextul că merg acasă la Edward să-și anunțe părinții de venirea noastră, iar eu am refuzat cu vehemență să plec.

Dansez lasciv pe lângă un băiat de o oră și jumătate. Am încercat de mai multe ori să schimb partenerul, însă a devenit ca un scai sâcâitor care se ține după fusta mea până și când merg la bar să-mi mai comand o băutură.

La început mă deranja, însă acum nu. Sunt prea beată ca să mă mai deranjeze mâinile lui pe șoldurile mele sau cuvintele și alintăturile lui scârboase pe care mi le scuipă la ureche.

Întreg clubul se învârte cu mine și am nevoie ca prietenii mei să se întoarcă și să mă scoată afară, asta înainte să mă fac de râs.

Încerc să iau distanță de băiatul al cărui nume nici acum nu-l știu, dar care tot încearcă să mă sărute. Îl împing cu brațele mele de gelatină și mă clatin pe cizmele mele cu toc, ca să ies din îmbrățișarea lui puternică. Brusc simt cum două brațe mari mă cuprind de la spate și mă răsucesc, ca mai apoi să fiu ridicată și aruncată pe un umăr ca un sac.

Poziția aceasta cu capul în jos nu e o poziție prea ideală pentru cineva care a băut prea mult. Simt cum sunt clătinată de mersul bărbatului pe al cărui umăr stau, în timp ce înaintăm spre ieșire. Tot ce văd este un fund apetisant și pantalonii de camuflaj.

Chiar mă întrebam cât îi va lua escortei mele să mă găsească. Se pare că nu prea mult.

Deși nu-i văd fața, știu cine e după parfumul înțepător al gecii pe care atârn. Îi simt mâinile mari pe jumătate din posteriorul meu și pe picioarele goale.

Chiar aș țipa la el să-și mute membrele dacă nu aș fi prea concentrată să nu vomit.

Când simt frigul, îmi dau seama că suntem deja afară.

— Mulțumesc că m-ai anunțat, Rick! îi spune Davis paznicului căruia îi făcusem cu ochiul și apoi îi strânge mâna.

Când instructorul meu se răsucește înapoi cât să-l vad și eu pe paznic, îmi ridic capul și îi arunc o privire plină de venin.

— Trădătorule! țip furioasă. O să-ți rup mâinile și o să te bat cu ele în cap, gorilă păroasă ce ești!

Încerc să sar din spatele lui Davis ca să-i dau o mamă de bătaie namilei de la intrare, însă nici pomeneală să scap.

Într-un final, după mult legănat, sunt pusă înapoi pe picioare și lipită de portiera unei mașini cunoscute. Urăsc SUV-urile negre ale Academiei!

— Găsiți-i voi pe ceilalți! strigă Davis spre ceilalți instructori.

În sfârșit, întâlnesc și fața nervoasă a instructorului meu. Ajung să mă lipesc cu totul de portieră doar ca să evit contactul cu corpul lui, dar nu am șanse să mai fug. Își propteşte câte un braț de o parte și de alta a capului meu, aplecându-se spre mine astfel încât fețele noastre să fie la același nivel.

— Îți promit că de data asta o să regreți, blondino! mârâie amenințător spre mine.

Înghit în sec când văd încruntătura de pe fața lui și dinții ce deja îmi par ascuțiți. O secundă îmi ia să înlătur frica și să-mi reiau atitudinea dură.

— Nu, zău?! Și ce ai de gând să îmi faci? întreb răutăcioasă.

Alcoolul vorbeşte, nu eu.

— O să mă săruți până o să rămân fără aer? întreb din nou, zâmbind strengărește.

— Miroși a băutură! mormăie și ia distanță.

Mă înșfacă de braț și mă trage spre el cât să deschidă portiera și să mă arunce pe scaunul pasagerului într-un mod cam brutal. Tresar puternic când o trântește la loc.

Îl urmăresc cu privirea cum ocolește mașina și ocupă locul șoferului. Abia acum am dat de belele.

Suntem în mașină deja de o oră și tot ce aud e cum Davis le comunică celor din campus că m-au găsit. În rest, nimic pentru mine.

Nici măcar nu mă mai privește.

— Sunt curioasă! spun eu într-un final. Cum m-ați găsit?

— Dacă ai fi fost o fată mai inteligentă, nu ieșeai prin porți, ci prin gaura din zid.

Mă uit la mainile mele și oftez. Cum am putut să uit de asta?

— Și m-a ajutat și Rick! continuă el.

— Și Rick de unde știa cine sunt?

— Nu știe! I-am arătat o poza de-a ta și te-a recunoscut!

Clipesc surprinsă și îmi arcuiesc o sprânceană.

— O poză? De unde ai tu o poză cu mine?

— Din dosarul tău de înscriere! Acum, dacă nu mai ai întrebări stupide, aș dori să taci! îmi spune cu asprime.

Îmi rotesc ochii și mă proptesc în scaunul meu, îmbufnată. La început, seara părea promițătoare și, în niciun caz, nu m-aș fi așteptat să se termine astfel.

— Avem ceva serios de discutat, Gloria! Toată treaba cu încăpățânarea și opunerea la ordine nu te ajută deloc!

— Putem vorbi mâine? Acum sunt beată.

Îmi sprijin fruntea de geam și închid ochii, lăsându-mă să fiu escortată înapoi la Academie și înapoi la pedepse.

Davis oprește mașina undeva pe la mijlocul drumului, la rugămințile mele.

Ies pe portieră ca vântul, simțind că nenumăratele pahare de Cosmo vor să iasă afară. Aerul înțepător mă face să mă simt mai bine și greața începe să se retragă ușor, așa că doar stau și mă sprijin de mașină, inspirând și expirând adânc de parcă sunt pe cale să nasc.

Privesc în gol spre pădurea întunecată din fața mea, concentrându-mă doar la respirat, când simt palma mare a lui Davis pe fruntea mea. Nu-mi place felul lui de a mă privi dezaprobator, așa că îmi feresc privirea din ochii lui și caut să mi-o axez pe altceva.

Mă aplec în față și îmi proptesc fruntea în pieptul lui, lăsându-mi brațele să atârne pe lângă mine fără vlagă.

— Nu mai beau niciodată, mormăi în geaca lui.

— Asta spun toți până la următoarea băută.

— Sunt realistă, domnule instructor. Nici dacă aș mai

vrea să beau, nu o să mai scap de tine. Prima dată am avut noroc.

Simt cum încep să mă scurg pe el și genunchii îmi sunt pe cale să-mi cedeze. Senzația că sunt pe cale să mă prăbușesc devine tot mai pregnantă și mă pregătesc psihic pentru contactul dureros cu solul. Căzătura însă întârzie. Simt cum Davis își încolăcește brațele în jurul meu și mă susține ca o legătură, de brâu și spate.

Brațele sale încep să-mi ofere căldura de care am nevoie într-un moment ca acesta. Brusc, îmi aduc aminte de dățile în care îmi doream ca cineva să fie lângă mine, atunci când mă simțeam rău.

Mama obișnuia să-mi mângâie părul până adormeam, dar asta a fost cu mult timp în urmă. *Anna* ... îmi alung însă repede șoapta dulce din minte. Sunt destul de sigură că, dacă i-aș cere asta lui Davis când ajungem la Academie, o să-mi râdă în față.

Decid să tac și doar mă las susținută de brațele lui – care mă înfășoară aproape cu totul.

*

Stau din nou în rând, ca la spânzurătoare. Davis nu ne-a lăsat să plecăm la culcare. Ne ține în curtea din spate și țipă întruna la noi să stăm drepți, deși este imposibil să faci asta când ești beat.

Arunc o privire fugară în dreapta mea să o observ pe Maddy și pe Christina, cum sunt certate de instructorii lor.

Sunt apucată brusc de bărbie și ajung să-i întâlnesc privirea lui Davis.

— Îți vine și ție rândul, domnișoară! mârâie nervos spre mine.

Asta-i culmea!

— A cui a fost ideea de a pleca din campus? ne întreabă el.

Ridic mâna, pledând vinovată de faptă.

— Oare de ce nu sunt uimit? Cine putea fi capul răutăților în afară de tine?

— Asta-i ridicol, pufnesc eu. Și Edward, și Nate puteau la fel de ușor să gândească! Și Maddy la fel!

—Mai ai tupeu să comentezi?! se răstește la mine.

Îmi mușc limba când îi văd privirea aruncând fulgere spre mine.

— Și voi, spune la fel de acru către cei doi băieți, ca niște idioți ce sunteți, v-ați lăsat conduși de o femeie.

— De ce nu? mormăi doar pentru mine.

— Ce ai spus, Montgomery? mă întreabă Davis.

— V-am aprobat.

Mă privește neîncrezător, apoi zâmbește mișelește, făcându-mă să mă cutremur. Cu siguranță i s-a aprins becul malefic din cap și o să ne chinuiască.

— Sper că nu vă este somn.

— De ce? întreb cu teamă.

— Pentru că o să vă obosesc eu cu douăzeci de ture de teren.

Îmi las mandibula să cadă de șoc. Cred că își bate joc de noi!

Mă înfurii atât de tare încât simt că o să explodez în orice secundă.

— Nu poți aștepta până mâine? mă răţoiesc la el, făcând un pas în față.

Îmi imită gestul furios și pășește amenințător spre mine. Mă împleticesc doi pași înapoi. Pledoaria mea se oprește când îl văd atât de nervos. Dacă mai comentez ceva, sunt destul de convinsă că o să mă doară și mai rău.

— Sper că știi să alergi în stare de ebrietate, domnișoară.

Mă simt nevoită să rectific. Acum am dat de belea!

La naiba cu el! În momentul de față îl urăsc pe Davis din tot sufletul. Îmi vine să vomit numai când îl văd stând pe marginea terenului și cum rânjește ca un idiot.

Mai proastă alegere asupra încălțămintei nu am avut niciodată. Este aproape imposibil să alergi în niște tenişi luați la nimereală care te strâng și în rochie scurtă și strâmtă, pe când vântul bate cu o putere de mai că mă suflă de pe picioare.

Dacă el crede că o să mă potolesc după o asemenea pedeapsă, se înșală. Poate că nu a văzut scorpii în viața lui și de la atâta locuit în pădure și de la atâta instrucție, săracul s-a cam tâmpit.

Sunt furioasă. E a cincea tură de teren și sunt în urma băieților cu mult, iar picioarele mele continuă să se plângă de dureri.

La dracu' cu Davis!

Cu riscul de a fi certată din nou, mă opresc lângă el și încep să mă descalț sub atenta lui observație.

— Ce tot faci? mă întreabă iritat.

Arunc încălțările cât colo – să nu le mai văd – și îi arăt instructorului meu o privire care poate ucide cu adevărat.

— Ce te interesează pe tine? scuip către el.

Înainte să apuce să-mi răspundă, o iau din nou la pas alergător în picioarele goale. La cât de tare mă dor tălpile, nu mai țin cont de nimic.

Îmi ridic rochia până la baza fundului și o rup la fugă, să-i ajung pe băieți din urmă.

— Oficial, îl urăsc pe Davis, mormăi eu când ajung în dreptul lui Edward. Mâine o să-mi cer transferul în altă grupă.

— Nu poți face asta.

— Atunci, mă transfer la altă școală.

— Nici asta nu poți face. Nu fără acordul lui.

Plescăi enervată spre el.

— Dacă Davis nu-ți acceptă transferul, nu ai cum să pleci, continuă el.

— Atunci, o să-l enervez atât de tare, până când o să mă exmatriculeze. Oricum ar fi, plec dracului de aici și departe de el!

TRATAMENT SPECIAL: ANNA

CAPITOLUL VI

Trebuie să recunosc că planul meu e idiot, însă e singura modalitate cu ajutorul căreia pot scăpa de Davis odată pentru totdeauna.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, trebuia să o fac de la început. Astfel, aş fi scăpat de lucrurile care m-au adus în situaţia asta.

Se presupune că e antrenamentul de dimineaţă – la care am de gând să particip doar cu prezenţa. Să-l calc pe bătături puţin e un început bun ... cred. Dar bănuiesc că voi afla curând.

Davis îşi face apariţia cu aceeaşi atitudine de viking pus pe harţă. Spre deosebire de colegii mei, locul meu nu e în rând, ci pe banca de lângă perete – exact aici unde am de gând să înţepenesc.

Înţeleg din prima clipă că încă nu m-a observat, căci se opreşte în faţa colegilor mei cu aceeaşi postură de statuie.

— Din câte îmi amintesc, aveam şi o blondă guralivă şi dementă printre noi, mormăie el. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Am auzit că a dat ortul popii, comentez eu, privind pe pereţi.

Îşi întoarce capul spre mine şi mă studiază cu atenţie.

— Domnişoară Montgomery, de ce nu eşti îmbrăcată în echipamentul de antrenamente? mă ia la rost.

Mă uit scurt la mine şi mustăcesc. Nu m-am obosit să îmi iau echipamentul, ci am rămas în pijamalele mele de un roz bombon şi cu multe inimioare.

Bănuiesc că asta nu ţine neapărat de răzbunare, ci mai mult de lene.

— Şi cu ce mama naibii eşti îmbrăcată?

— Domnule Davis, sinceră să fiu, vă credeam cât de cât inteligent, dar se pare că m-am grăbit să trag concluzii. Nu sunteţi nici pe departe. Adică, pentru un om cu un IQ normal, e clar ca bună ziua ca astea sunt nişte pijamale. Ideea e că, ori aveţi un IQ sub zero, ori pur şi simplu, vă trebuiesc nişte ochelari. De scafandru, dacă se poate.

După micuţul meu discurs despre inteligenţa lui superficială , îi arunc şi un zâmbet ironic de încheiere.

Însă, oricât de mult aş vrea să-l las fără replică, Davis nu e idiot, precum aş vrea. Are mereu replicile la el.

— Domnişoară Montgomery, nu sunt sigur că ai vorbit despre mine. Am impresia că, de fapt, te-ai descris perfect.

Pufnesc.

— Mereu în ofensivă, domnule Davis. Asta atestă că nu sunteţi cu niciun gram mai deştept decât mine. Ce coincidenţă! exclam tare şi ridic braţele în aer. Gândim la fel.

În sfârşit, Corbul se întoarce cu tot corpul spre mine şi râde sarcastic. Se pare că l-am prins cam binedispus, iar asta e rău. Sunt slabe şanse să-l enervez când e aşa voios.

— Dacă mă iau după zâmbetul acela, aş crede că aţi avut o noapte incendiară, comentez. Domnişoara Chucky Cooper v-a vizitat la o oră indecentă, purtând doar şlapi şi jupon?

— Ai o minte tare perversă, Gloria. Să-l chem pe Jeremy, să îţi potolească hormonii?

Iniţial, aş fi luat halterele din colţul sălii şi l-aş fi bătut cu ele dacă nu ştiam prea bine că Davis doar încearcă să mă calce pe nervi. E un joc de-al lui şi cu siguranţă nu mă dau în lături.

— Am o idee mai bună, replic. Mai bine mi-i potoleşti tu. Am auzit că te pricepi.

Îi fac ştrengăreşte cu ochiul şi observ cum faţa lui prinde o nuanţă frumoasă de roşu, însă nu-mi dau seama dacă s-a ruşinat sau dacă am reuşit să-l enervez.

— Aş putea, dar nu cum te aştepţi tu. De când n-ai mai alergat tu atât de tare încât să-ţi iasă limba afară până la cot?

— De aseară, mârâi.

— Aseară intrai în comă alcoolică dacă nu te găseam la timp, bombăne ceva mai încet să aud doar eu. Ar trebui să-mi mulţumeşti că astăzi stai pe banca aia ca o nesimţită şi nu legată de un pat din clinică.

— Eşti un înger picat din Iad.

Pun mâna în dreptul inimii şi mă uit inocent la el. Davis clipeşte surprins şi mă întreb ce îl apucă.

Apoi înţeleg. Faţa mea de căţeluş plouat îl cam înmoaie.

— Ridică-te şi aliniază-te lângă colegii tăi! îmi ordonă şi acum este rândul meu să clipesc surprinsă.

Se pare că nu se înmoaie aşa uşor. Iar am gândit prea repede.

— Să presupunem, prin absurd, că nu vreau. Ce se va întâmpla?

— O să alergi în fundul gol şi roşu.

Înţeleg din cap că am primit avertizarea, apoi mă ridic leneşă de pe bancă. Am grijă să păşesc uşor şi agale spre el fără să întrerup contactul vizual. Parcă jucăm "Cine clipeşte primul, pierde".

Ajung într-un final, la câţiva centimetri distanţă şi sunt nevoită să-mi las capul pe spate ca să-l pot privi în ochi. Nimic nu urăsc mai mult ca diferenţa de înălţime dintre noi.

— De data asta nu mai presupunem. Nu vreau! Poţi să-mi învineţeşti fundul, nu doar să-l înroşeşti că eu nu mai execut niciun ordin care vine din partea ta. Ghici de ce?

— De ce?

— Că nu vreau!

— Ai de gând să mă enervezi?

Faţa sa nu exprimă nicio emoţie. Aş spune chiar că e pregătit să înfrunte totul, în cazul în care aş ţine-o aşa toată ziua.

Strâmb ușor din nas.

— Nu ești bună la asta, Gloria. Și îți sugerez să-ți ții jocurile pentru tine, că nu mă impresionezi deloc. Acum, treci în rând înainte să te tund la zero.

Îi dau câteva secunde impresia că mă gândesc la cuvintele lui, apoi mă răsucesc brusc pe călcâie și părăsesc sala de sport.

Nici el nu m-a impresionat.

Străbat coridorul fără grabă, ca să ajung la scările elevilor. Aș fi putut să cobor pe cele ale profesorilor, dar așa nu i-aș mai fi dat lui Davis șansa să vină după mine pentru mai multe explicații.

Sunt total convinsă că acum e în dubii și foarte curios de motivul schimbării mele de comportament.

Însă Corbul nu e în spatele meu, așa cum aș fi sperat.

Mă îndrept spre ieșire cu gândul să mă retrag la cabana mea. De data asta aproape alerg pe coridor, sperând că Morris e ocupat cu altceva, nu cu camerele de supraveghere.

Cotesc și sunt pregătită să mă avânt în ploaie, dar nu apuc. Corbul mă târăște înapoi la adăpost, apoi spre biroul lui fără să-mi arunce vreo privire sau vreo replică.

Încep să cred că așa îi place lui să rezolve problemele.

—Ia un loc! mi-o trânteşte cu asprime.

Mă îmbrânceşte spre scaunul pe care l-a tras în mijlocul încăperii și mă așez forțat. Își propteşte mâinile de o parte și de alta a trupului meu, sprijinindu-le de spătar, apoi îmi desparte genunchii cu piciorul său și astfel se asigură că nu mai am cum să mă mișc.

Abia acum constat cât de nervos e de fapt.

— Zi-mi adevărul! zbiară atât de tare încât îmi sare inima din piept. Și să nu cumva să mă întrebi care adevăr că te pocnesc de nu te vezi!

Nu-mi dau seama care e treaba lui, dar e cert că n-am de gând să deschid gura și să-i spun ceva, indiferent ce. Am senzația că mă va pocni oricum.

— Gloria, adevărul! insistă şi mai nervos. Nu mai încerca să mă tragi pe sfoară pentru că eşti praf la minţit.

— Despre ce tot vorbeşti?!

Mişcarea lui bruscă mă face să tresar, apoi înghit în sec când văd palma ridicată asupra mea, gata să mă lovească.

Acum am senzaţia că nu mai suntem pe aceeaşi lungime de undă, ci m-a pierdut pe undeva. E furios din cauza adevărului de care tot pomeneşte, nu pentru comportamentul meu delăsător.

Îl urmăresc cu ochii măriţi şi pun pariu că mi se citeşte groază în ei. Aştept în orice clipă să mă plesnească cu adevărat şi nu ştiu de ce cred asta, dar acum sunt convinsă că e în stare să o facă.

Indiferent de consecinţe.

— Ce mai aştepţi? îl întreb cu glas scăzut. Ştiu că vrei să o faci şi ştiu că eşti în stare, dar totuşi te reţine ceva.

— Ai mare noroc că...

Lasă fraza în aer, dar nu o înţeleg. Palma se transformă în pumn şi într-un final cedează. Îşi lasă braţul să cadă pe lângă corp şi oftează.

— Nu-mi dau seama cum o mână de fată reuşeşte să mă scoată din sărite atât de tare. Măsori doar un metru, dar mă faci să turbez, femeie! Zici că eşti posedată!

— Mulţumesc, spun ironic şi îmi trec mâinile peste pantalonii pufoşi de pijama. Ce să spun, am o herghelie de draci în mine care m-au făcut să te plac. Teoretic, nu-i vina mea.

— Şi practic? vrea el să ştie.

Zâmbesc.

— Practic, nu am cum să fiu posedată. Sunt o catolică desăvârşită.

Îmi fac cruce, apoi îmi sărut vârful degetelor ca să-mi demonstrez vorbele, dar şi să-l iau peste picior.

Să-l enervezi pe Davis e mai uşor decât aş fi crezut.

— Trebuie să fie o explicaţie logică sau ilogică pentru nebunia asta a ta. Cu toate că nu pari să fii plecată cu duşumeaua în adevăratul sens al cuvântului, chiar te comporţi ca o senilă.

— Mulţumesc, din nou. De unde atâtea complimente astăzi?

Davis pufneşte şi ia distanţă, începând să se plimbe prin încăpere. Cu un zâmbet mic întipărit pe buze, îl urmăresc cum se învârte în jurul cozii, în timp ce pare să se gândească la ceva. Poate la nemurirea sufletului.

— Dacă vrei o explicaţie, am eu una, mormăi la un moment dat. Şi ţi-am spus-o deja.

— Care?

— Te plac! În concluzie, decizia e a ta dacă mă crezi pe cuvânt sau continui să mă consideri dementă. Pentru mine e tot una.

Bolborosind în bărbie, Corbul se hotărăşte să se aşeze pe scaunul lui din piele neagră. Uşor frustrat de situaţie, îşi trece palmele peste urma de barbă, apoi mă priveşte fix şi întreabă:

— De ce te comporţi aşa? Pe zi ce trece o iei razna tot mai mult şi chiar nu văd motivul. Poate îmi spui tu.

— Şi asta e simplu.

Încerc să înghit nodul care mi se opreşte în gât şi nu mă lasă să respir normal. Nu mi-e uşor să renunţ, după ce m-am zbătut atâta vreme să ajung aici, însă lucrurile nu stau cum m-am aşteptat.

— Vreau să plec acasă, adaug.

— Nu se poate, mi-o taie sec.

— Nu mă mai prezint la cursuri atunci, spun iritată.

— Nu se poate, zice iar.

Mârâi frustrată.

— Dacă îţi devastez biroul, mă laşi să plec?

— Nu.

— Dar dacă o bat pe Chucky până îi sună apa în cap?

— Nu.

— Dacă mă duc la Morris şi îi spun că m-ai cerut de nevastă, mă laşi?

— Tot nu.

Deschid gura să-i spun şi despre vandalizarea şcolii, însă nu apuc, că mi-o şi trânteşte direct:

— Nu!

— Nici nu ştii ce am vrut să spun, râd eu.

— Nici nu trebuie. Cu siguranţă era o altă prostie pentru care am acelaşi răspuns. Nu te las să pleci şi punct. Aici nu vii şi pleci când ai tu chef şi, ţinând cont de comportamentul tău iresponsabil şi copilăresc, am vaga impresie că o să îmbătrâneşti în Academia asta, încercând să absolvi. Dacă tu te joci cu mine, o s-o fac şi eu.

Dau din cap dezorientată, neştiind ce să mai spun. Pentru aşa ceva nu m-am pregătit. Mă aşteptam să îmi semneze cu zâmbetul până la urechi transferul sau exmatricularea, apoi să mă trimită direct la dracu' cu tot cu zestre. Ba chiar aş fi crezut că îmi va face personal bagajele şi m-ar fi scos pe porţi.

Mă rog, fostele porţi.

Scurta bătaie în uşă ne întrerupe conversaţia care devenea tot mai interesantă. Davis invită persoana înăuntru, însă nu apare nimeni.

Îmi mijesc ochii spre uşă şi cum bătăile încetează brusc, îmi dau seama că cineva încearcă să-mi scape pielea.

— Ce spuneaţi, domnule Davis? încerc eu să reiau discuţia.

Nici nu apucă să deschidă gura, că acel cineva bate din nou.

— Intră odată!

Şi nimic. Chicotesc uşor, înţelegând într-un final că Maddy e cea care are chef de joacă.

Când bate a treia oară, Corbul se ridică brusc de pe scaun și deschide ușa. Nu sunt deloc surprinsă că a șters-o.

— Aveți și fantome la Academie, domnule? râd eu, făcându-mă mai comodă pe scaun.

Mormăind niște injurii în bărbie, trântește ușa și se oprește în loc, așteptând cel mai probabil să bată din nou.

Și o face. Idioata de Maddy rămâne cu pumnul în aer când unchiul său deschide brusc ușa și o prinde cu mâța-n sac. Nu pot să mă abțin și îmi dau ochii peste cap.

— Mads, era la mintea cocoșului că o să stea la pândă! Nici atât nu te duce capul?

Nepoata Davis intră forțat în birou, trasă forțat.

— Auzi? Un „mulțumesc" n-ar strica! Am crezut că ai probleme și am venit să te scap de Hitler.

Bufnesc în râs când acesta o lovește cu palma peste ceafă, în semn de pedeapsă.

— Data viitoare când vrei să mă salvezi, asigură-te că ești îmbrăcată în armură și ai o sabie cu laser. Știi tu, ca alea din Războiul stelelor.

Ca și mine, Maddy este îmbrâncită pe un alt scaun și Davis se pregătește pentru o ocară în masă.

Am crezut că am scăpat basma curată.

— Acum că sunteți amândouă aici, e timpul să vorbim despre pagubele pe care le-ați făcut în patetica voastră evadare. Deci...

— Victime colaterale, domnule, chicotesc eu. Poarta stătea în calea fericirii noastre.

— Nu mai spune! mă ironizează el. Ce poartă neserioasă! Să-i fie rușine că a avut tupeul să se opună vreun pic în fața voastră, dar asta nu înseamnă că trebuia să o omorâți! Voi aveți măcar idee cât costă reparația?

Ridic din umeri. Nu știu și nici nu vreau să aflu. Presimt că o să fac un atac de cord.

— După tonul cu care întrebi, bănuiesc că e vorba despre

o cifră mare şi multe zerouri. Prea multe pentru buzunarul meu, răspund spăşită. Dar sper să se întâmple o minune şi să reparaţi poarta pe banii din fondul Academiei.

— De ce am face asta? vrea Davis să ştie, privindu-mă iritat.

— Pentru că sunt simpatică? Uite ce e, Davis. O să o spun doar o singură dată: eu m-am cărat de aici. Te pup.

Sar de pe scaun şi mă arunc asupra clanţei, rugându-mă în gând să am măcar şansa să văd coridorul. Sunt conştientă că nu o să apuc să o şterg – aşa cum sper – ceea ce se şi întâmplă.

Corbul mă agaţă de bluza de pijama şi mă trage înapoi în scaun, ca pe o lepră.

— Drăguţă încercare, belea mică, dar să nu uităm că nu ai unde să fugi. Acum, stai cuminte înainte să îţi prind fundul de scaun, folosind cuie adevărate.

Încuviinţez şi iau poziţia de copil cuminte, deşi ştiu că nu mi se potriveşte. De când am ajuns aici m-am transformat în cea mai mare durere în fund pentru săracul corb, dar nici că-mi pare rău. O merită cu vârf şi îndesat şi nu mă voi opri până nu o să-i iasă fum pe urechi. La propriu.

— Eu nu-mi fac griji, vorbeşte Maddy într-un final. Tocmai mi-am primit alocaţia şi parcă şi văd cum zboară banii pe poarta voastră idioată!

— Alocaţie? pufnesc. Cu ce se mănâncă aia? Toată alocaţia mea se duce pe prezervative şi lenjerie sexy. Ah, să nu uităm de lubrifiant.

Zâmbesc inocent spre Davis – ai cărui ochi aproape îi ies din orbite. E şocat, îmi pot da seama de asta.

— Ştiam eu! exclamă Maddy tare şi mă face atentă. Ştiam de la bun început că voi doi vă faceţi de cap pe unde apucaţi şi să nu încercaţi să mă minţiţi! Ştiu că aţi făcut sex.

Ienetul lui Davis îmi stârneşte o altă serie de râsete.

— Ce-ai făcut?!

— No, haide! Era imposibil să nu știu că unchiul meu i-o trage prietenei mele. Cât despre ascară, îmi pare rău că am tras cu ochiul pe fereastră, dar... nu-mi pare rău. Am prins doar momentul în care erați aproape să vă sfâșiați hainele de pe voi, ca niște animale sălbatice.

Maxilarul meu e undeva pe la călcâie, la fel și al lui Davis. Amândoi o privim oripilați cum ridică jucăuș și pervers din sprâncene.

Maddy e ca un satelit cu urechile ascuțite.

— Stai, stai, stai! țipă Corbul uluit.

— Jay, nu trebuie să zici „stai" de trei ori.

— Tu vrei să spui că... de fapt, nici nu știu ce vrei să spui, dar ai înțeles complet greșit! Nu mă poți pune cu Gloria în aceeași ecuație! Nu s-a întâmplat nimic din ce crezi!

Plescăi nemulțumită din buze și mormăi mai mult pentru mine:

— Pentru că Gloria suferă de râie.

— Taci tu, îmi spune Maddy. De fapt, nu v-am pus eu nicăieri. Voi v-ați băgat în pat, dar nu cu hainele pe voi. Și nu înțeleg de ce vă dați peste deget acum. E clar că vă iubiți.

Bufnetul scurt al Corbului îmi lasă un gust amar în gură. Idiotul ironizează tot ce scoate Maddy pe gură și nu cred că mai era nevoie. Știam că nu mă iubește și fără asta.

— Ești absurdă! Nu știu despre ce vorbești și nici nu îmi pasă, dar nu te aștepta la prea multe și nici nu trebuie să recunosc ceva în fața ta. E strict treaba mea ce fac și cu cine.

— Mai du-te dracu'! sar eu. Mă placi?

Răspunsul nu mi-l dă verbal, ci prin gesturi. Își strânge buzele și înțeleg. Nici nu știu de ce am mai întrebat.

Clatin din cap.

— Ţi-am dat o grămadă de şanse, Gloria, şi ai făcut-o mereu pe proasta! Să nu-mi spui mai târziu că nu ţi-am lăsat ocazia să clarifici treburile.

Iar vorbeşte codat şi eu nu înţeleg nimic.Văd în ochii lui confuzie ca şi când ar încerca să îşi amintească ceva, ca şi când ar vrea să mă scaneze pe interior, ca şi când ...

— Davis, m-ai pierdut, îl anunţ. Şi sincer, nici nu mă mai interesează despre ce naiba vorbeşti. Ştii de ce? O să plec de aici fie că îmi dai voie sau nu.

— Biata de tine, spune Maddy printre dinţi. Nu o face pe eroina cu mine, că te bat până mă vezi triplu. Tu nu pui piciorul în afara Academiei, iar tu, adăugă şi se întoarce spre Davis, mai termină cu înţepatul. Îţi place de ea şi e cert că eşti idiot. Ba chiar cred că eşti îndrăgostit nebuneşte de ea.

Maddy habar nu are ce face şi aici nu mă refer doar la faptul că îl calcă pe nervi pe unchiul său. Toate teoriile ei îmi lasă un crater în stomac şi mă face să visez cu ochii deschişi la cai verzi.

Davis nu e îndrăgostit de mine. Lui Davis îi place doar să se joace.

— Maddy, ce ar fi să-ţi vezi de...

Îmi strâng buzele. Să fiu a naibii! Mă uit de la Davis la ea şi văd nedumerirea lui de pe chip.

Maddy are maxilarul încleştat. Pare cât pe ce să o pună de o bătaie!

— Treaba ta, adaug mai liniştită.

— Nu mă prosteşti, Barbie! se răţoieşte Corbul. Ce ai vrut să spui mai exact?

Îmi rod interiorul obrazului, stresată. Cred că ar trebui să tac. Sau mai bine, să mă gândesc pe unde să scot cămaşa.

— Voiam să spun o prostie. O înjurătură, dar m-am abţinut. Primesc ceva în schimb? O bomboană, ceva?

Felul în care îşi rostogoleşte ochii îmi zice că m-a crezut

și îmi permit să răsuflu ușurată. Corbul cade o clipă pe gânduri.

— Am treabă, acum am nevoie să mă căutați pe afară. O să discutăm altă dată despre porți. La revedere.

Ne indică ușa cu degetul și prindem ideea, căci amândouă ne înghesuim să ieșim în același timp prin cadrul mult prea strâmt.

Să fiu a naibii, a fost cea mai lungă discuție!

*

Trântesc ușa de la cabană cam tare și strâmb din nas când Maddy mă privește răutăcioasă. Mi-a mai spus de câteva ori să nu mă mai răzbun pe lucruri atunci când sunt nervoasă, însă nu am înțeles, cum nici ea nu înțelege că am nevoie să mă exteriorizez cumva. Ar fi preferat să sparg capul cuiva?

Pornim împreună spre ieșirea de pe teren ca să luăm ultima masă din ziua aceasta complet banală.

După discuția cu Davis nu am făcut nimic interesant. Maddy a dormit vreo câteva ore, pe când eu mi-am încercat norocul la desen. O pisică ce de fapt semăna cu un cal.

Nimic suspect în faptul că îmi amintea oarecum de Cooper.

Împing porțile cu aceeași furie cu care am bruscat ușa de la baie, de am crezut că o să o rup. Nu reușesc să mă calmez, deși am încercat să fac și yoga în adevăratul sens al cuvântului. În afară că am stat ca o proastă pe un covoraș și am mormăit întruna nu s-a întâmplat nimic.

Evident, nimic special doar că am arătat ca o paiață. Punct pentru mine.

— Zi ceva! se răstește nepoata Davis.

— Ceva! mă răstesc şi eu.

— Altceva.

— Chiar vrei să-ţi răspund şi la asta? Nu sunt papagal şi e cert că nu am chef să vorbesc. În seara asta am de gând să tac.

Râde ironic.

— Aş plăti să văd asta. Pare şi văd pe afişul lipit pe uşa şcolii. „Gloria Montgomery a ajuns la performanţa de a tăcea o seară întreagă! Halucinant!".

Ca să-i demonstrez că vorbesc serios, mă prefac că închid fermoarul gurii, o închid cu lacătul, apoi arunc cheiţa imaginară peste umăr.

— Facem un pariu? mă întreabă brusc şi se opreşte din mers.

Ştiu ce are de gând să facă, aşa că îmi ridic mândră bărbia şi continui să înaintez, lăsând-o să bolboroscască câteva înjurături în urma mea.

Trebuie să recunosc totuşi că are spirit competitiv şi nu m-aş da în lături de la o provocare ca asta dacă treaba nu ar fi prea serioasă. Maddy încă nu ştie adevărata sursa a nervilor mei. Nu ştie că ea e vinovată de starea proastă în care mă aflu doar pentru că a avut curajul să pronunţe cu voce tare o afirmaţie nefondată.

Davis nu e îndrăgostit de mine, dar mă face să sper.

— Nu pot să cred că m-ai lăsat să vorbesc singură! exclamă când ajunge în dreptul meu.

Îi fac cu ochiul şi o apuc de mână, trăgând-o după mine spre cantină. Stomacul deja mi se revoltă şi aş mânca chiar şi pardoseala, doar ca să-l fac să înceteze.

Uşile cantinei sunt larg deschise şi lumina dinăuntru aruncă raze slabe afară. Urc cele două trepte şi mă avânt înainte, fără să mă asigur că nu voi răsturna pe cineva.

Şi evident că seara mea o să se transforme într-una şi mai proastă.

Mă ciocnesc violent de spatele lui Anabelle și aproape că o dărâm de pe picioare. Slăbănoaga cu ciuf brunet se clatină nesigură și se agață în ultimul moment de fata cu care părea să poarte o discuție înainte de apariția mea.

Imediat ce își recapătă echilibrul pe scobitorile pe care le numește picioare, se răsucește ca o tornadă spre mine și mă ucide de vreo trei ori cu privirea, apoi întreabă răspicat:

— De ce naiba te-ai născut?! Lumea ar fi fost mai fericită dacă părinții tăi nu s-ar fi cunoscut.

Pactul cu mine însămi e pe cale să se rupă, căci o groază de replici și înjurături alese îmi stau pe vârful limbii – care mă mănâncă, de altminteri. Nu era de ajuns ca Maddy a atins o coardă sensibilă, căci Anabelle s-a gândit să-mi atingă cel mai sensibil punct al meu.

Inspir și expir adânc de câteva ori doar ca să-mi potolesc setea de a o pocni în plină figură, însă Maddy mi-o ia înainte. Vine cu viteză din spatele meu și se împinge cu tot corpul în ea, în semn de avertisment.

— Taci, înainte să driblez cu capul tău, târfă expirată! urlă nepoata.

În toată cantină se așterne liniștea, iar ceilalți urmăresc cu interes totul. Mi-e imposibil să nu mă întreb acum de ce mă aflu mereu în centrul scandalului.

Poate că Davis are dreptate și chiar sunt o belea umblătoare.

— Te rog, sare Anabelle cu gura. Crezi că, dacă ești fata instructoarei îmi este greu să te pocnesc?

— Încearcă doar și o să afli cum e să mănânci cu picioarele.

Rânjind ca o idioată, radiografia se preface că face cale întoarsă, însă pierd fix cel mai important moment. Acela când Anabelle își semnează sentința la o bătaie soră cu moartea, plesnind-o cu putere pe nepoata Davis chiar peste față.

Un cor de aclamații de uimire răsună cu ecou în cantina arhiplină. În schimb, eu îmi acopăr gura cu palma, șocată până în măduva oaselor.

Mă dezmorțesc rapid și fac un pas în față, gata să sar în ajutor, dar totul se întâmplă prea rapid. Maddy se aruncă pur și simplu asupra lui Anabelle și dă cu ea de pământ, apoi o încalecă pentru o serie de pumni zdraveni urmați de câte o înjurătură ca la carte. Anabelle nici măcar nu are șansa să mai riposteze, căci nervoasa șatenă mătură, la propriu, podeaua cu ea.

Deși nu e momentul potrivit pentru asta, un gând amuzant îmi trece prin minte și zâmbesc fără voință.

Asta nu e Academia Militară J. F. Kennedy, ci Academia bătăilor marca Davis.

Spectacolul nu durează prea mult însă. Instructorul lui Maddy – pe care nici măcar nu știu cum îl cheamă – apare de nicăieri și o înșfacă pe aceasta ca să o dea jos de pe adversară. Sau victimă. La cum arată Anabelle acum, aș spune mai degrabă că e direct cadavru. Nu pare să mai respire.

O întreagă zarvă generală răbufnește și mai mulți instructori apar lângă noi, inclusiv al meu. Acesta mă prinde neobișnuit de blând de braț și mă trage lângă el ca să nu mai opresc circulația.

Un bărbat – care bănuiesc că e profesor – o adună pe brunetă de pe podea și iese în fugă din cantină. Cel mai probabil o să facă o vizită la clinică, căci lucrurile nu stau chiar bine pentru ea.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui Davis mă scoate din transă și îmi ridic privirea spre el. Expresia feței sale mă uimește și ajung să mă holbez uluită. E foarte îngrijorat, dar nu pentru starea lui Maddy, ci pentru consecințele pe care va urma să le suporte aceasta.

— Anabelle a început, mormăi un răspuns. Maddy mi-a sărit în apărare.

— Și asta ce vrea să însemne?

Expresia feței sale se schimbă atât de brusc încât mă năucește. Acum nu mai e îngrijorat, ci mă învinuiește indirect, folosindu-se doar de privire.

Înghit inevitabil în sec. Consecințele alea s-ar putea să le încasez eu.

— Anabelle m-a jignit și Maddy a crezut de cuviință că am nevoie de ajutorul ei. Să știi, nu eu am pus-o să sară la bătaie!

— Nici nu a fost nevoie, mi-o retează. E de ajuns ca Maddy să se considere prietena ta ca să se simtă nevoită să intre în problemele tale. Aș fi mirat dacă nu aș ști ce dezastru ești tu, însă te-aș ruga să nu o târăști pe nepoata mea în groapa ta cu necazuri. Asta dacă vrei să-ți fie bine.

Clipesc surprinsă, încercând să înțeleg adevăratul sens al cuvintelor lui.

— Adică, îmi interzici să mai fiu prietenă cu Maddy?

— Nu-ți interzic. Îți sugerez să rupi chiar tu legătura cu ea, altfel vei avea de suferit și nu glumesc. Stai departe de familia mea!

Îmi înghit lacrimile și dau din cap în semn aprobator.

— Cum ziceți dumnevoastră, domnule instructor.

Cum foamea mi-a dispărut subit, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc la cabană. Apăs întrerupătorul și camera se luminează puternic, făcându-mă să îmi mijesc ochii.

Sunt singură și bănuiesc că Maddy tocmai dă explicațiile pe care trebuia să le dau eu în fața lui Davis. Mi-e imposibil să nu mă simt vinovată de problema în care se află și înțeleg că Davis are dreptate. Sunt un dezastru.

Mă aplec deasupra chiuvetei de la baie și îmi arunc cu apă pe față, apoi mă privesc lung în oglindă. Aș prefera să pot spune că mereu am fost așa, însă nu ar fi adevărat. Am

luat-o razna din prima clipă în care l-am văzut pe corb, chiar în faţa autobuzului care m-a adus aici în loc să mă rătăcească pe drum.

Şi aş plânge, dar n-am mai făcut-o de ceva timp şi aproape am uitat cum e să te exteriorizezi în alt mod, în afară de cel în care vrei să spargi ceva.

Mi-a atras de atâtea ori atenţia că mă avânt pe un drum greşit şi că nu voi gusta mai mult decât mi s-a oferit deja, dar n-am crezut că îmi voi face singură rău. Să spor ar trebui să fie o ilegalitate pentru mine, căci mereu ţintesc prea sus.

Mă întorc în cameră cu mult mai obosită, deşi n-am făcut nimic. Mă descalţ de bocanci şi îi abandonez la marginea patului, apoi mă vâr sub pilotă şi îmi ordon singură să adorm înainte să mă chinuie prea mult gândurile.

Davis a fost clar, în sfârşit. Mi-a cerut să stau departe de toţi cei care poartă numele lui şi asta vreau să fac. Nu e ca şi cum nu m-a ameninţat direct că o să-mi pară rău dacă fac contrar şi îl cred în stare să mă distrugă.

Deja o face, psihologic vorbind.

Oftez când aud uşa deschizându-se şi îmi dau seama că Maddy tocmai a ajuns. După felul în care păşeşte şi după chicotul său, trag concluzia că oferitul explicaţiilor a fost o activitate distractivă pentru ea.

Ori asta – care nu e deloc sănătos – ori tocmai şi-a văzut capodopera şi o încântă. Nici asta nu sună prea bine.

— Dacă am avea o sticlă de şampanie, sărbătoream, spune voioasă. Sunt convinsă că Anabelle nu-şi va mai scoate capul afară din cabană pentru câteva săptămâni, la cum arată. I-am dat ceea ce a cerut de mult timp.

Cuvintele corbului îmi vin în minte şi se tot repetă. Trebuie să creez o diversiune, să fac în aşa fel încât Maddy să nu mai vorbească cu mine. Dacă i-aş cere eu să stea departe, m-ar lua peste picior.

— Gloria, mă auzi sau vorbesc singură?

— Te-am auzit, răspund sec.

Cred că este timpul să îmi intru în rol. Mă ridic de pe pat, știind că privirea ei este fixată pe mine.

— Încetează să mă mai aperi! Nu am nevoie de ajutorul tău! Nu am nevoie de nimeni să mă apere de ceva! Vreau să fiu doar eu cu mine și să nu mai fi tu prin preajma mea și să îmi chiţăi în urechi.

Încruntarea își face loc pe fața ei și mă încordez. Îmi pare rău că îi fac asta, nu sunt o nerecunoscătoare, însă situaţia în care mă aflu nu mă ajută deloc.

— Poftim? Gloria...

— Nicio Gloria, domnișoară Davis! Nu cred că ar mai trebuie să îţi folosești vocea chemându-mă sau vorbind cu mine! Eu nu sunt de teapa familiei Davis și nu o să fiu niciodată, așa că te rog frumos să mă lași naibii în pace, și tu, și tot neamul tău! Alteţă, închei și fac o reverenţă batjocoritoare în faţa ei, înainte să mă întorc în pat.

Nici nu e nevoie să-i văd chipul ca să-mi dau seama cât de tare am rănit-o, însă tocmai am avut plăcerea să spun ceea ce credeam de mult timp.

Toată familia Davis se consideră pe o treaptă mai înaltă a scării sociale și nu e prima oară când corbul mă face să mă simt de parcă eu nici nu exist în grafic. Poate că nici nu o fac, căci e cert că nu ajung la nasul lor.

Spre surprinderea mea, am o deosebită plăcere să las un membru Davis fără replică. Maddy nu își mai găsește curajul să mai rostească vreun cuvânt și o cred. Așa cum ea mi-a provocat o gaură în stomac, așa i-am întors și eu favoarea.

*

A trecut o lună, o lună de când Maddy mă ignoră complet și tot atât timp de când eu nu am mai scos o vorbă. Este mai bine pentru toată lumea așa.

Nepoata Davis se trezeşte de fiecare dată înainte să sune goarnele. Ştiu asta, pentru că niciodată nu am găsit-o la cabană când m-am trezit eu şi nu e de mirare. Evita orice contact direct cu mine, deşi trebuie să recunosc că e greu, ţinând cont că împărţim acelaşi spaţiu.

Cât despre vorbit, nu e ca şi cum aş mai avea prieteni cu care să port o conversaţie. Până şi instructorul meu mă ignoră, la fel cum îl ignor şi eu, cu speranţa că orice sentiment pe care îl am va dispărea cu timpul.

Între timp, am încercat de multe ori să primesc acceptul de transfer, chiar dacă asta constă în trântirea hârtiei în faţa lui Davis. Şi acum o port după mine, visând la momentul în care o să-mi semneze actul ce mă va trimite acasă.

Şi tot nu înţeleg de ce continuă să mă ţină aici. A fost foarte clar când mi-a ordonat să stau departe de el şi de familia lui, dar, cu toate astea, tot nu mă lasă să plec definitiv. Doar mă îndepărtează suficient cât să simt că o iau razna de tot.

Acum privesc spre tablă, însă nu văd nimic din ce e scris pe ea cu cretă albă. Profesorul de biologie turuie continuu lecţia din care nu prind nici măcar o boabă.

Şi totuşi, cum aş putea să mă concentrez când mintea mea e în altă parte?

Bătăile în uşă mă scot din reverie, însă. Aceasta se deschide şi însuşi cel care îmi ocupă mintea, intră în laborator. Îl salută pe profesor cu o înclinare a capului, apoi scanează cu privirea încăperea. Ochii lui negri se opresc pe mine şi mă cheamă la el cu un semn din mână.

Îmi închid caietul în care şi-aşa n-am scris nimic, apoi mă ridic de pe scaun cu o încetineală care mă enervează şi pe mine. În ultimul timp n-am fost bună de nimic şi nu e nimic surprinzător că păşesc robotic afară din laborator.

Davis închide uşor uşa în urma noastră şi se poziţionează în faţa mea. Când mă loveşte cu degetul sub bărbie, îmi

ridic privirea spre el și aștept tăcută să îmi spună motivul pentru care mi-a întrerupt ora *favorită*.

— Când ai de gând să te aduni și să-ți revii în fire? mă întreabă oarecum retoric.

Știe că nu o să primească vreun răspuns.

— Mai mulți profesori mi s-au plâns că ești cu mințile în altă parte, nu la orele lor. Asta e rău pentru notele tale.

De fapt, nu îmi pasă de ele. Vreau doar să plec acasă.

— Gloria, vorbește-mi!

Nu mai rezist contactului vizual care mă amețește și îmi aplec capul, privindu-mi acum vârfurile bocancilor.

— De ajuns! exclamă. Mergem chiar acum în biroul psihologului, că tare mi-e teamă că suferi de vreo depresie.

Nu mă opun când îmi indică să merg înainte. Nu știu ce crede el că va rezolva cu vizita asta, însă am de gând să-l las să spere.

Coborâm încet scările care ne duc la parter și strâng tot mai tare caietul la piept. Prezența lui în spatele meu îmi domină fiecare celulă și presimt că o să-mi pierd și puținul autocontrol pe care îl mai am și o să fac ceva necugetat.

Un gând fugitiv îmi traversează mintea la contactul vizual cu fereastra, dar cu o palmă imaginară îmi revin în fire. Ce naiba? N-am de gând să mă sinucid! Chestia asta e pentru oamenii slabi de înger.

Inspir adânc când Davis deschide larg ușa cabinetului psihologic și așteaptă să intru, însă ezit. Adevărul e că mi-e frică să nu mi se spună că sufăr de depresie sau mai știu eu ce boală psihică de care n-am auzit niciodată.

— Haide, Gloria! O să intru cu tine, dacă asta vrei.

Nu vreau, dar tot intră imediat după mine. O femeie în jur de treizeci și ceva de ani, stă așezată pe fotoliu și îmi zâmbește. Mă așteptam la o astfel de primire. Am văzut suficient de multe filme să știu că trebuie să o facă pe prietenoșii ca să lăsăm garda jos, dar nu mă impresionează

deloc felul în care mă aşteaptă cu braţele deschise.

Ba chiar mă enervează atitudinea ei falsă.

— Domnişoară Montgomery, mă bucur să te cunosc, în sfârşit.

Ciudat salut, ţinând cont că suntem unde suntem. Dar mai ciudat e că pare să mă aştepte de mult timp.

Îmi dau seama că vrea să-i răspund sau să o întâmpin la fel de bucuroasă, însă nu am de gând să fac vreun gest. Jay mă înghionteşte uşor cu cotul, dar nu îi dau atenţie. Practic, am fost târâtă aici, deşi nu am depus nici cel mai mic efort să mă opun.

— Am auzit multe lucruri despre tine, adaugă femeia cu aceeaşi voioşie.

Bănuiesc că numai lucruri rele. Nu ţin minte să fi făcut un lucru bun de curând.

— Ia loc, te rog.

Mă invită să mă aşez pe fotoliul din faţa ei, ceea ce şi fac. Îmi pun mâinile în poală şi aştept să înceapă circul. Am chiar şi un spectator, căci Davis se poziţionează în spatele meu şi se sprijină de spetează, gata să asiste la şedinţa care nu va da niciun rezultat, oricum. E doar o mare pierdere de timp.

— Am înţeles de la instructorul tău că ai o problemă în ceea ce priveşte comunicarea. Pot să ştiu motivul pentru care nu vrei să mai vorbeşti?

E complet idioată. Cum aş putea să-i spun motivul când eu nu vorbesc? Eventual, prin codul morse sau ceva.

O privesc impasibilă şi clatină din cap. S-a prins, în sfârşit, că n-am de gând să cooperez.

— Îţi place aici, domnişoară Montgomery? Nu-i nevoie să-mi răspunzi verbal, poţi să clatini din cap.

Trebuie să recunosc că, ţinând cont de fondul de care dispune Academia, putea să angajeze un psiholog mai bun. Tipa e tâmpită rău!

— Ok, să încercăm altfel, mormăie ușor iritată. Am aflat din surse sigure că vrei să pleci acasă, doar că nu ți se dă voie. E adevărat?

Da, dar n-am de gând să o anunț și pe ea.

— Gloria, domnișoara psiholog te-a întrebat ceva, insistă și Corbul.

Dacă nu îmi spunea el, sigur aveam să ies proastă din cabinet. Tresar puternic când mâna lui îmi mângâie scurt părul în semn de încurajare și mă aplec în față ca să evit altă atingere din partea lui.

Când îmi ridic privirea asupra sa ca să-l avertizez, observ expresia nedumerită de pe chipul care mi-a devenit prea drag și clipesc surprinsă. Acum ce? Îl deranjează că încerc să stau departe de el?

— Vorbește cu ea, îmi cere cu glas scăzut. O să îți facă bine.

De parcă știe el ce îmi face mie bine! Îmi întorc capul, ca să nu-l mai văd. Simt o greață subită cum îmi strânge stomacul și buzele mele fac o grimasă care atrage atenția psihologului.

— Ai o problemă cu domnul Davis?

Am mai multe, dar nu e treaba ta! Mă concentrez pe fereastră, ca să înțeleagă că nu am de gând să răspund la nimic din ce mă întreabă.

Psiholoaga se ridică brusc de pe fotoliu și îl trage pe Jay în colțul îndepărtat al încăperii. Îmi ciulesc urechile ca să ascult șușoteala lor și înghit în sec.

— În ritmul ăsta, nu o să spună nimic, îl anunță femeia. Trebuie să încercăm o metodă mai... neconvențională.

— Adică?

— Hipnoza. Asta o va ajuta să îmi spună care e motivul clacării și așa o voi putea ajuta mai mult.

E la mintea cocoșului că e cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată. Nu doar că idioata asta o să mă

adoarmă cu un ceas cu pendul, ci îmi va intra pur și simplu în gânduri și asta e periculos.

— Nici pomeneală să faci experimente pe ea! Trebuie să folosești o metodă care nu necesită intrarea forțată în mintea ei.

— Davis, nu o să vorbească prea curând, dacă o ține tot așa. E foarte... încăpățânată.

Zâmbesc ușor, fără să vreau. În sfârșit a spus ceva corect despre mine. Nu am de gând să mă las manipulată de ea.

Și totuși, deși răspunsul lui Davis ar fi trebuit să mă liniștească, simt cum începe să mă doară în piept. Aerul mi se blochează în gât și sunt pe cale să mă sufoc. Mă prind cu mâinile de tapițeria fotoliului și lovesc involuntar, cu piciorul măsuța de cafea din fața mea.

Nu sunt expertă în diagnostice, dar înțeleg că tocmai sufăr un atac de panică.

— Ține-o! țipă psihologul.

Corbul apare brusc în fața mea și mă prinde de ambele brațe, ceea ce mă panichează și mai rău. Cu siguranță nu sunt un animal scăpat de sub control.

Încerc să-l îndepărtez de mine, împingându-l cu palmele, dar mă prinde mai puternic. Încep o lungă serie de tuse în încercarea de a trage cât mai mult aer în plămâni, dar gâtul începe să mi se contracte dureros și să-mi blocheze orice șansă de a-mi reveni de una singură.

— Gloria, ascultă-mă! Respiră în ritm cu mine. Haide, fetițo! Unu...

Câteva lacrimi îmi curg pe obraji și privirea mi se încețoșează.

— Doi... Haide, blondino! Respiră!

Inhalez forțat aer, dar tot mi se blochează în nodul enorm care mă înecă.

— Trei...

Davis inspiră odată cu mine și situația ar fi chiar

amuzantă, dacă nu mi-ar fi prea teamă să mor. Parcă urmează să nasc.

— Patru...

Metoda lui complet absurdă nu funcționează nici dacă număra până la o sută. Simt cum încep să transpir, mă încălzesc brusc, iar asta mă sufocă și mai rău.

Încerc iar să îmi umplu plămânii cu oxigen, însă mai rău îmi fac. Încep să mă zbat în strânsoarea lui, încercând să îi dau de înțeles că nu mă simt în siguranță și că nimic nu o să funcționeze. Sunt pe cale să mor, știu asta! O simt până în măduva oaselor.

Brațele lui se înfășoară în jurul meu și mai că mă zdrobește de pieptul lui tare – la care mă strânge cu putere.

— Tușește! strigă panicat.

Mă forțez să tușesc, însă nu scot nimic în afară de niște sunete dubioase.

— La dracu'! Du-te la clinică și cheamă doctorul! Acum!

Aud ușa trântindu-se, pesemne că idioata care m-a adus în situația asta, a făcut ceea ce i s-a cerut.

Îmi fixez privirea pe chipul lui și prind din frânturi îngrijorarea suspectă care i se citește în ochii înspăimântați. Dacă mi-e menit să mor, măcar mor în brațele celui pe care îl iubesc.

Camera începe să se învârtă cu mine și îmi mișc capul în toate direcțiile, crezând că așa pot face totul să se oprească și să nu mă mai simt așa amețită.

— Gloria! Încearcă să tușești, la dracu'!

Deja vocea lui se aude că un murmur în capul meu, un murmur care se repetă la infinit. Îmi strâng pleoapele, ca să opresc învârtirea ochilor. N-am de gând să leșin așa ușor!

Corpul îmi intră inevitabil în spasme și încep să tremur incontrolabil. Acum pot paria că arăt ca un nebun scăpat de la balamuc și că, într-adevăr, am nevoie de un psihiatru.

— Unu...

Davis începe să numere iar și încerc să respir după ritmul impus de el. Când fruntea lui se sprijină de-a mea, trag aer în piept cu o așa putere încât simt cum mi se perforează plămânii.

— Așa, păpușă. Doi...

Gâtul mă ustură îngrozitor și tușesc atât de tare că simt de parcă cineva mi l-a tăiat cu cuțitul.

— Trei...

Ușa se deschide brusc și doctorul intră însoțit îndeaproape de psiholog. Cel dintâi se repede spre mine și îl îndepărtează cam brutal pe Davis, făcându-mi panica să se mărească.

Încerc să-l lovesc cu picioarele când acesta vrea să mă atingă și țip cât mă țin plămânii. E înspăimântător să cred că vrea să mă omoare și, undeva, adânc în subconștientul meu, știu că nu e așa. E doar senzația pe care atacul mi-o inserează în minte.

Ajutat de Davis, cât și de psiholog, doctorul reușește să mă imobilizeze suficient cât să nu mai pot face nicio mișcare. Seringa apare de nicăieri și mă înțeapă direct în braț.

O stare de moleșeală și somnolență mă cuprinde treptat și rămân ca o legumă în fotoliu. Sunt curând eliberată, apoi ridicată pe brațe și scoasă din cabinet. Deși încerc să îmi țin ochii deschiși, serul mă învinge și în scurt timp mi se rupe filmul.

Când mă trezesc, e deja noapte. Clipesc des ca să-mi reglez vederea și privesc spre ceasul de pe noptieră. Mă încrunt. Nu țin minte să fi avut vreodată un ceas negru. Al meu e verde!

Mă întorc pe spate și oftez când creierii îmi zvâcnesc dureros. O mișcare ciudată care vine din dreapta patului

mare, mă reface atentă şi îl privesc sceptică pe Davis. Stă sprijinit de pervazul ferestrei şi pufăie liniştit dintr-o ţigară.

Aş ţipa de uimire, dacă nu aş avea gâtul atât de uscat. De când fumează Davis? E un aspect care mi-a scăpat printre degete.

Ridicându-mă în capul oaselor, îmi trec o mână prin părul ciufulit, ca să-l dau peste umăr. Corbul suflă fumul din plămâni, îşi aruncă chiştocul, apoi închide geamul şi se întoarce spre mine, aşteptând cine ştie ce.

L-aş întreba de când fumează, dar ultima lună m-a ajutat să uit cum se mai vorbeşte.

— Nicio întrebare pentru mine? vrea el să ştie.

Amuzamentul din glasul său mă face să înghit în sec. Nu-l mai înţeleg deloc. M-a alungat şi acum face glume cu mine?

Fără să-i spun ceva, feresc pilota de pe mine şi mă uit suspicioasă la glezna de care trebuia să stea prinsă brăţara cu GPS. Evident că nu mai e acolo!

— E la cabana ta, mă informează fără vreo emoţie în glas.

Motivul pentru care mi-a scos-o îl ştiu, dar nu înţeleg ce caut eu în cabana lui. Clatin uşor din cap şi decid să mă car.

Mă dau jos din pat, dar apuc să mă încalţ doar cu un bocanc. Corbul mă prinde de încheieturi şi mă priveşte cu o sprânceană arcuită.

— Nu pleci nicăieri, mă anunţă. În noaptea asta trebuie să te supraveghez, ţinând cont de ultimul eveniment. Aşa că... vei rămâne aici.

Şi tu unde dormi?

Fireşte, întrebarea mi-o pun în gând. Se înşală amarnic, dacă are impresia că o să-l ascult vreo clipă. Bombănind în sinea mea, celălalt bocanc îl iau în mână şi pornesc cu hotărâre spre uşă.

Apuc clanța și deschid ușa în momentul în care Davis mă prinde de betelia pantalonilor și mă trage înapoi. Ciudat mod de a mă opri.

— Unde te duci, mimozo? Cred că am fost suficient de clar când ți-am spus că vei rămâne aici, sub ochii mei. Ai tendința să leșini pe unde apuci.

Te-aș leșina pe tine dintr-un pumn. Teoretic. Mă întorc cu fața la el și îl studiez cu același dezinteres. Davis se menține serios, deși e cert că îl amuză situația.

Încercând să-l iau prin surprindere, mă reped brusc spre ușă, dar sunt înșfăcată iar. Corbul mă smulge din loc și mă urcă în picioare pe salteaua moale a patului. Zâmbetul îi iese la iveală și înțeleg că are chef de joacă.

Îmi împing buza inferioară în față și abordez cea mai banală metodă de impresionat. Fața de copil nevinovat pare să-l nedumerească pe Corb și îmi privește cu atenție buza care începe să-mi tremure.

Cred că mi-am ratat cariera. Actriță trebuia să mă fac!

— Termină!

Dar nici n-am început!

Își ridică brațul și încearcă să-mi împingă buza înapoi, pesemne să încetez. Înțeleg că asta are un efect asupra lui. Îl înmoaie, mai exact.

— Uau, ce-i acolo?! țip dintr-odată, indicându-i un punct inexistent de pe perete.

Pufnesc când acesta se întoarce. N-aș fi crezut că îl pot păcăli cu asta! Profit de neatenția lui și sar peste tăblia de la capătul patului. Dau să deschid ușa, dar tot ce reușesc e să dau un cap sănătos de materialul solid și mă împleticesc doi pași în spate.

De parcă nu eram suficient de amețită!

— Slăbuță încercare, drăguță, râde Davis. Crezi că nu mă așteptam la asta?

Deci nu e chiar atât de tont! Cu mâinile în șolduri, mă

uit la el și numai spre ciuda mea îmi flutură cheile în față. Întind mâna cu palma în sus și aștept să mi le dea.

— Da, sigur! mă ironizează. N-am trei ani.

— Ai doi și jumătate.

— Oh, am început să vorbim! Facem progrese.

— Du-te dracu'!

— Acasă? Mă duc de Crăciun, mulțumesc de întrebare. Acum, dacă ai terminat cu joaca, te-aș ruga să te pui la somn. E târziu.

Încuviințez din cap și mă apropii de pat. Smulg pilota și o pernă, apoi le arunc pe podea.

— Ți-aș spune "somn ușor", dar nu-mi ești prea drag și parchetul e cam tare. Oricum, să nu crezi că te ajut pe tine. Ideea e să cad pe moale, în caz de vreun accident nefericit.

Râzând ironic, Corbul se apleacă și le adună de pe parchetul încălzit, apoi îmi replică:

— În visele tale. Treci în pat!

— Perversule!

Bucuria că o să doarmă lângă mine dispare subit când acesta se așază pe fotoliul de lângă șifonier, pregătit să tragă un pui de somn.

— Rectific, bombăn. Nici doi ani și jumătate n-ai. Abia te-ai născut.

— Shh, Gloria. Dorm.

Se așază mai bine și își aruncă picioarele pe brațul fotoliului. Știe și el că e în zadar să încapă, dar măcar încearcă.

Clatin din cap și mă vâr înapoi sub pilotă, întorcându-mă cu spatele la el. Tăcerea mea n-a durat așa mult, cum îmi doream.

— Mâine să vorbești cu Maddy, îmi zice el. Se pare că plânge după tine.

Nu-i răspund nimic, ci doar privesc în gol. Mie nu mi s-a părut să sufere cineva după mine, mai ales cea care mă

ocolea de parcă sufeream de Salmonella.

Aproape aţipesc, dar redeschid ochii când simt mişcare în spatele meu. Salteaua se lasă tare sub greutatea lui Davis şi acesta se întinde lângă mine, ocupând mai bine de jumătate de pat.

— Namilă, vreau să dorm. Ce cauţi aici?

— Încerc să evit un incident. Îţi ţin paravan, în caz că ai de gând să te arunci pe podea.

— Incident nefericit era dacă rupeai fotoliul. Nu vezi că nici mobilierul nu te suportă?

— Taci, mi-o taie direct. Vreau să dorm.

— Noapte incendiară, Davis. Să mă visezi în jartiere.

Chicotesc înfundat când îmi imaginez faţa pe care o face. N-am curaj să mă întorc, dar răspunsul lui mă dă pe spate.

— Am făcut-o deja.

Ridic capul de pe pernă, ameţită de răspuns.

— Ce?!

— Am zis noapte bună.

— Dar...

— Dormi, n-auzi?!

Decid să o las baltă şi îmi afund capul înapoi în pernă. Închid ochii şi inspir adânc, pregătindu-mă sufleteşte de o noapte albă.

Oficial, n-am închis un ochi. Era de aşteptat, ţinând cont că, după nici cinci minute de când Davis a adormit, s-a încolăcit că o liană în jurul meu. Mă mir cum de am mai putut respira.

Mă foiesc neliniştită şi încerc să-l împing cât să-mi pot scoate nasul din pieptul tare şi parfumat. Simt că mi-l zdrobeşte.

— Dacă spui asta cuiva, te omor! mă ameninţă. Chiar o s-o fac, după ce o să te torturez prin toate modurile posibile.

Pentru prima oară, o să-ți smulg unghie cu unghie, apoi o să-ți scot ochii și...

— Ce sadic ești, Corbule! exclam dezgustată. Nu cred că o să fie nevoie.

— Îmi spui?

Reușesc într-un final să ies din strânsoarea lui și mă uit în ochii săi.

— Ce?

— Adevărul. Mi-l spui sau mai vrei să alergăm în jurul cozii? Totul se va schimba dacă îmi spui, crede-mă.

Înghit în sec.

— Ți-am spus deja. De câte ori vrei să-ți repet că te plac? Ești cam egoist, nu crezi?

Încuviințează scurt din cap, cu buzele strânse într-o linie dreaptă și se ridică brusc din pat. Mereu când vine vorba despre acest adevăr, începe să se enerveze și chiar nu înțeleg care e problema lui.Uneori am impresia că este vorba de mai mult decât pricep eu. Uneori pare că exact acest adevăr îi declanșează comportamentele contradictorii în ceea ce mă privește. *Ce vrei să știi,, Jay?* Dar întrebarea mi se diluează în minte și nu o pot articula cu voce tare deoarece, undeva în subconștient, nu vreau să aflu răspunsul.

— Ne vedem la antrenament.

Îmi dau seama că e o invitație să ies afară și nu ezit deloc.

Mă întorc la cabana mea și mă opresc abia în pragul ușii. O urmăresc curioasă pe Maddy cum își îmbracă echipamentul. Goarnele n-au sunat încă și știu că vrea să o șteargă. Din nou.

— Ți-aș spune că mi-am făcut griji pentru tine și te-aș întreba unde ai umblat toată noaptea, dar nu mai suntem prietene și nu mai am acest drept, bolboroseşte. Mă bucur că ești întreagă, totuși.

Amuzată, îmi strâng brațele la piept și mă sprijin de cadrul ușii, lăsând-o să continue.

— Evident, odată ce nu mai suntem prietene, ar trebui să mă doară în cot dacă ești bine sau nu, dar mă bucur cu adevărat că... știi tu, mă bucur că... Am uitat ce am vrut să zic, dar ai înțeles tu ideea.

— Ce-ți mai place să dramatizezi!

— Am auzit și ce ți s-a întâmplat ieri și chiar îmi pare rău, cu toate că nu mai suntem prietene. Aș fi vrut să te ajut cumva, dar cei care nu sunt prieteni nu se ajută între ei, nu? Nu?! Zi tu, nu e așa?!

Chicotesc ușor și intru în cameră, apropiindu-mă de șifonier. Îmi scot echipamentul și îl arunc pe pat, ascultând turuiala continuă a lui Maddy.

— Normal că e așa. Noi două nu mai suntem prietene, deși nu știu de ce. Am crezut că și tu ești prietenă cu mine, nu doar eu cu tine. În mare, mi-am făcut griji când ai început să nu mai vorbești, dar văd că s-a remediat situația. Bănuiesc că e vorba despre o prietenă nouă. Nu?! Zi odată, femeie! Ai altă prietenă?

Mă prinde violent de ambele brațe și mă zdruncină cu putere, în timp ce ochii ei mă ard de-a dreptul. Disperarea i-a ieșit la iveală într-un final.

— Calmează-te, la dracu'! zbier. Nu am altă prietenă!

— Slavă Domnului! Am crezut că trebuie să o bat și pe ea ca pe Anabelle. De ce n-ai mai vrut să vorbești cu mine?

Tac. Nu pot să-i spun că unchiul ei mi-a interzis să mai vorbesc cu ea, ci îi las ocazia lui să clarifice treburile.

— Doar o chestie de moment, mormăi. Din cauza lui Anabelle, blufez.

Fericită de răspuns, îmi dă drumul la bluză, apoi o aranjează cu gesturi leneșe.

— Mă bucur, îmi zâmbește larg. Asta înseamnă că nu mai trebuie să plec de la cabană cu noaptea în cap.

— Nu, nu mai trebuie.

Cursurile trec mult mai ușor decât au trecut în ultima lună. Gândul că mi-am recuperat prietena și graiul mă ajută să privesc timpul din altă perspectivă. Trece mult, mult mai repede când știu că mă așteaptă ceva în afara orelor.

Ies alături de Maddy pe ușile clădirii principale, ținându-ne de braț. Aș spune că nici nu am fost vreodată despărțite, căci totul a revenit la normal. Supărarea ei e de domeniul trecutului.

— Deci... da, mormăie Maddy.

— Deci, vrei să știi de unde am venit azi-dimineață, nu? râd eu.

— Te rog, te rog, spune-mi! explodează, împreunându-și mâinile sub bărbie.

Râd iar. E așa amuzantă când e curioasă.

— Dacă insiști, îți spun. Nu trebuie să mă bați la cap, îmi flutur mâna.

Îmi aruncă o privire urâtă.

— Unchiul tău a crezut de cuviință că sunt un animal scăpat de sub control care trebuie supravegheat non-stop, așa că m-a sechestrat în cabana lui. Restul nu are relevanță.

— Ați făcut sex? își mărește ochii și zâmbește cu toți dinții.

Vise.

— Nimic de genul ăla, spun cu glas scăzut. Doar m-a sufocat toată noaptea, nimic în plus. Aproape m-a zdrobit.

— Deci, ai distrus două fete care aveau speranțe.

— Adică? întreb nedumerită.

— Pe mine și pe mama. Amândouă așteptăm cu sufletul la gură pasul acela decisiv care să vă lege odată pentru totdeauna. Dar văd că Hitler e complet orb și idiot. Trage de timp degeaba.

O privesc suspicioasă, dar nu întreb nimic. Am impresia că Maddy ştie ceva mai mult.

Vorbind de lup, Davis trece prin faţa noastră. Tocmai şi-a scos gipsul şi îşi testează „noul" picior. Amuzată, îmi duc degetele la gură şi fluier tare. Îşi întoarce capul spre mine şi îl salut cu o fluturare scurtă a mâinii, încercând să nu râd. Davis îşi mijeşte ochii şi mă salută înapoi, fluturându-şi un deget în semn de ameninţare.

Îi fac ştrengăreşte cu ochiul şi se izbeşte puternic de o elevă care vine din faţă. Aceasta se clatină de două ori înainte să cadă pe spate, cu toate că Davis încearcă să o prindă.

Profitând de neatenţia lui, mă aplec şi prind mai multă zăpadă în pumn. O formez într-un bulgăre, îmi închid un ochi, ţintesc şi arunc. Gogoaşa de zăpadă se izbeşte fix de ceafa lui.

Cu încetinitorul, se întoarce şi îşi pironeşte ochii pe mine. Zâmbetul îmi dispare subit şi aud din spatele meu un „Oh, ai pus-o." care mă alarmează mai mult decât venirea lui încoace.

— Ria, cred că e mai bine să fugi, mă sfătuieşte Maddy.

Şi asta fac. Îmi fac în cap o traiectorie prin care am şanse să scap şi pornesc spre teren. Dacă reuşesc să sar gardul care desparte terenul principal de cel al fetelor, am o mică şansă să ajung întreagă la cabana mea.

Şi pornesc în fugă, aruncând o privire peste umăr. Davis porneşte după mine, iar asta mă sperie. E prima oară când nu aşteaptă să vină antrenamentul ca să mă caftească.

Picioarele mele refuză cu vehemenţă să prindă mai mulţi kilometri la oră şi Davis câştigă tot mai mult teren. Ocolesc la mustaţă intrarea şi o iau pe linie dreaptă prin centrul terenului principal.

Prin gând îmi trec toate felurile prin care mă poate tortura dacă mă prinde şi există o probabilitate înspăimântătoare că o va face.

E bun la bătaie, e bun la alergat. Individul e bun la toate, de fapt.

— Am cu ac de cojocul tău, Mini-Barbie!

— Hei! țip ofuscată că iar mă batjocorește. Eu nu m-am luat de tine, baschetbalistule!

Davis accelerează și nu durează prea mult până mă înșfacă. Nici n-am ajuns la jumătatea terenului. Prinderea lui e atât de bruscă, încât mă rostogolesc și mă opresc cu fața în sus.

— Baschetbalist, ăh? pufnește. Am să te driblez ca pe o minge și am să te arunc la coș, împiclițato!

— Tu ai început cu Mini-Barbie.

— Și te consideri mai mare?

Mârâi, dar nu mă bagă în seamă. Mă ridică în picioare, apoi mă aruncă pe un umăr ca pe un sac de cartofi și pornește spre un colț al terenului.

Atârn iar, la propriu cu capul în jos cum mi-a și promis-o.

— Uite, înțeleg că nu sunt foarte înaltă, dar nu trebuie să te iei de mine mereu.

— Foarte? mă ia peste picior iar. Ai un metru și un zâmbet, Gloria. La tine nici nu se poate numi „înălțime", pentru că e o jignire la adresa oamenilor care trec de un metru și jumătate.

— Am un metru și cincizeci și șase de centimetri, tembelule! mă apăr eu și dau din picioare.

— Nu te mai zbate!

Din contră, o fac de parcă sunt un pește pe uscat. Îmi trece prin cap proasta idee să sar din spatele lui, deși sunt la o înălțime de doi metri față de pământ. Dar încetez orice mișcare și tentativă de sinucidere când dinții lui se înfig în fesa stângă și iesc.

— Tu tocmai m-ai mușcat de fund?

— Și așa te comporți de parcă am crescut împreună și suntem prieteni, îmi replică el. Dacă tu îți permiți orice cu mine, îmi permit și eu. Ai uitat?

După o scurtă plimbare cu capul în jos, Davis mă trânteşte într-un morman de zăpadă aflat lângă gardul cu plasă. Practic, mă aruncă acolo şi mă îngroapă de parcă ar fi un câine, iar eu osul pe care încearcă să-l ascundă.

— Data viitoare când ai de gând să mai faci vreo prostie, asigură-te că poţi alerga mai repede decât mine şi că, în caz că tot te voi prinde, o să fii mai bună la bătaie. Asta dacă nu vrei să ţi-o ici ca în serialele cu interlopi.

— Am înţeles, domnule Sergent! îl salut milităreşte şi chicotesc.

— Tot nu te potoleşti?

— M-ai îngropat până la gât! O să mă răzbun, să ştii.

Davis doar îşi rostogoleşte ochii, ironizându-mă, apoi pleacă.

Ora nouă seara, mă prinde sub duş, fredonând o melodie pe care nu o ştiu prea bine. Bombăn aiurea când versurile lipsesc în capul meu, în timp ce îmi aplic balsamul pentru păr. Aştept cinci minute, continuând să cânt, apoi mă clătesc rapid şi ies din cabină înfăşurată într-un prosop pufos.

Pe coridorul îngust şi scurt, mă întâlnesc cu Maddy – care aşteaptă rezemată de perete să termin.

— Ce? o întreb.

— Stai aşa, nu te mişca. Am o idee!

Se răsuceşte pe călcâie şi pleacă. Rămân confuză, ţinând cu o mână de prosopul care vrea să alunece de pe mine, privind lung uşa.

În curând, clanţa se lasă jos şi Davis intră ca la el acasă, strigându-mi numele. Întregul sânge mi se scurge din obraji şi devin mai palidă decât un mort, în timp ce el îmi aruncă o căutătură scurtă şi bufneşte în râs.

— Ok, încep să mă obişnuiesc cu asta şi e rău, zice amuzat. Iar au fugit hainele de pe tine, blondino?

— Ce cauţi aici?

Zâmbetul îi dispare şi pare nedumerit acum.

— Tu m-ai chemat.

— De ce te-aş chema când sunt doar într-un prosop?

— Tu să-mi spui asta! Maddy mi-a zis să...

Se opreşte din vorbit şi se încruntă. Probabil înţelegem în acelaşi timp cine e ţapul ispăşitor, pentru că pronunţăm amândoi acelaşi nume.

— Nepoată-ta o caută cu lanterna! pufnesc şi intru în cameră, cu gândul să mă îmbrac.

— Cred că metafora e „cu lumânarea", nu cu lanterna.

— Tot aia!

Smulg la nimereală nişte haine din şifonier şi aştept ca Davis să părăsească încăperea, însă se întoarce doar cu spatele.

— Dacă tot am bătut drumul până aici, îmbracă-te cu ceva sport. Nu te scutesc de un antrenament în plus.

— La ora asta?

Trag dintr-o mişcare pantalonii pe mine.

— Nu e după tine.

Trag şi bluza pe cap şi mă strâmb la spatele lui.

— Normal că nu e. Nu eu sunt un corb nesuferit căruia îi place să bată la cap o blondă inocentă şi drăguţă, aşa ca mine.

Îmi vâr în picioare şosetele, apoi bocancii, iar Davis se întoarce cu faţa la mine şi izbucneşte iar în râs.

— Am faţă de bufon? întreb în doi peri.

— Nu, dar arăţi de parcă a vomitat un curcubeu pe tine.

Davis mă târăşte până în sala de sport. E mare, spaţioasă, dotată cu diferite aparaturi de forţă, bicicletă medicinală şi haltere, pe lângă un morman de saltele şi spaliere prinse în pereţi.

Imensele neoane care atârnă de tavan, luminează puternic întreaga încăpere răcoroasă şi păşesc cam

neîncrezătoare. Când am vizitat-o în trecut, nu am avut timp să o inspectez.

Nu-mi dau seama de ce m-a adus aici, nu există nimic care să mă caracterizeze. Poate doar bicicleta şi doar pentru că e fixată în loc şi nu e nicio probabilitate să-mi sparg capul.

— Dă-ţi hanoracul jos, mormăie Davis, trecând pe lângă mine.

Fac întocmai. Mă dezbrac de hanorac şi îl arunc pe banca din lemn lucios. El îşi dă ochii peste cap.

— Tu nu ai niciun maiou sau tricou în şifonier?

Îmi privesc bustiera, întrebându-mă cu ce am greşit. Când fac sport, vreau să mă simt confortabil.

— Dar tu nu poţi să nu te mai ici de mine? M-ai văzut şi mai dezbrăcată decât acum.

Plescăi şi prind la timp coarda pe care mi-o aruncă. O privesc chiorâş.

— O să sar coarda? Din toate chestiile de pe lumea asta, tu mă pui să sar coarda ca la grădiniţă?

— Nu e ca şi cum eşti mai înaltă ca un copil de grădiniţă.

Râde din nou.

— Eşti cam distrat de la un timp, domnule Davis. Şi înălţimea mea devine un motiv din cauza căruia te „spargi" de râs.

— Gloria, ai doar un metru şi jumătate. Încă mă întreb cum ai supravieţuit până acum fără să fii călcată în picioare. Cred că e din cauza faptului că ai părul blond şi ieşi în evidenţă.

Îmi dau ochii peste cap. Asta merită el, să-l ironizez aşa cum râde şi el de mine.

— Ai noroc că eşti simpatic, altfel făceam din tine sac de box.

Încă hlizindu-se ca o şcolăriţă, se aşază pe bancă şi îmi face semn din mână să încep. Pentru început sar cu

lene coarda, iar el numără cu ton jos. Privirea lui urcă de la picioare spre față și o sclipire ciudată îi apare în ochi, sclipire pe care nu știu cum aș putea să o interpretez.

Amuzament? Ceva mai mult care nu are legătură cu înălțimea mea?

— Treișpe', paișpe'...

— Douăzeci.

— Taci! Nouășpe'...

— Treizeci și încă doi. Patruș' patru. Cinci și nouă și vezi că plouă.

— Te pocnesc! mă amenință. Douăzeci și trei...

Chicotesc, mă strâmb și fac orice ca să uite la ce număr a rămas, însă mă bosumflu imediat când o ia de la capăt.

— Unu, ți-am zis să taci... trei, dacă nu, te bat... cinci sau o iau de la capăt, șase...

— M-am îndrăgostit de tine.

Șocul prin care trece el e pistol cu apă pe lângă blestemele pe care mi le spun singură în gând. A naibii gură, iar vorbește fără mine și din toate porcăriile pe care le putea spune ca să mă trădeze, a spus-o chiar pe cea mai mare! Cel mai negru secret al meu mi-a alunecat pe buze și l-am spus cu voce tare, iar el l-a auzit și acum e mut.

Ochii negri ca smoala mă privesc mărițî și gura i se întredeschide, încercând să spună ceva ce nu vine. Mă opresc și eu din sărit.

— Poftim?

— Oh, la dracu'! exclam și arunc coarda pe podea. Am zis că m-am îndrăgostit de tine! Dă-mă în judecată!

Davis se ridică brusc de pe bancă și face un pas spre mine, ajungând la câțiva centimetri distanță.

— Gloria, ești doar o adolescentă, îmi spune năucitor de calm. Nu știi de cine ești îndrăgostită. Ceea ce simți tu e doar în imaginația ta, pentru că sunt mai în vârstă și... interzis.

— Adică, tu spui că mi se pare că sunt îndrăgostită?

— Exact. Nu e prima oară când aud asta de la o elevă şi s-a dovedit a fi doar o înşelătorie, pentru că două zile mai târziu toate erau îndrăgostite de altcineva. E un sentiment des întâlnit în cazul fetelor de vârsta ta.

Tot ce îmi spune are logică doar pentru el, pentru că tot ceea ce simt ştiu că e adevărat. Altfel nu aş simţi imenşii monştrii din stomac, nu aş simţi cum mi se topesc picioarele şi, în niciun caz, nu aş simţi cum îmi fierbe sângele acum.

— Sunt doar o tentaţie pentru tine.

— Nu-i adevărat, i-o retez. Ştiu ce simt!

— Nu, habar nu ai ce simţi!

Mârâi iritată de încăpăţânarea lui de a accepta că nu sunt ca celelalte şi îi smulg braţul de lângă corp. Îi poziţionez mâna în dreptul inimii şi întreb:

— Ce simţi?

— Bate. Tare.

— Idiotule!

Îmi iau hanoracul care a căzut pe podea şi ies din sală, trântind uşa după mine.

*

Edward mi-l prezintă în sfârşit pe adevăratul Terminator. Nici acum nu îmi pot da seama cum am putut să-i pic în plasă şi să-l numesc pe Davis aşa la începutul anului. Încă aştept să mă răzbun pe el, fiindcă din cauza lui m-am făcut de tot râsul.

Dar nu acum, când se va aştepta mai puţin.

— Vrei să nu te mai gândeşti la cai verzi şi să te aşezi odată pe scaun? mă întreabă Edward puţin iritat de atitudinea mea.

Și chiar așa este. De când i-am mărturisit sentimentele mele lui Davis, iar el nici măcar nu m-a crezut, sunt cu capul în nori și mai aeriană ca niciodată. Nici nu știu cum am ajuns în sala de cinema – singurul loc în care nu avem voie să intrăm.

Dar totuși, iată-mă aici, stând pe un scaun și visând la cai verzi, cum a spus și Edward. Maddy e chiar lângă mine, ronțăind popcorn-ul pe care habar nu am de unde l-a luat, și chiar în spate e Nate și plescăiala lui continuă. Soarbe din sucul acela cu pai de îmi stârnește toți nervii.

— Dacă ne prinde cineva aici, nu doar că o să fiu moartă. Davis o să mă omoare a doua oară, apoi îmi ciopleşte crucea, bombăn plictisită și mă răsucesc spre Nate. O să-ți bag sucul ăla în fund dacă mai faci atâta gălăgie!

— Ce ai, blondo? pufnește. Urlă hormonii în tine? Să-l chem pe Jeremy?

Edward icnește, Maddy sare cu gura, iar eu doar îmi arcuiesc o sprânceană, păstrându-mi mina impasibilă. Nate nu doar arată ca un prost, ci este unul.

— Ria nu a fost niciodată cu Jeremy! îmi sare Eddy în apărare, privindu-și prietenul cu ciudă. N-a fost nici măcar cu Cole.

— Ce vrei să zici cu asta? întreb nedumerită.

Amândoi mă privesc ciudat, doar Maddy e distrată.

— Cole e o mașinărie de făcut sex. Le-a bifat pe toate din ultimul an și când mă refer la toate, mă refer și la cele mai urâte.

— Toate?! icnesc surprinsă.

— Tu trebuia să fi prima boboacă pe lista lui de aventuri.

Mă încrunt la Edward, încercând să înțeleg ce vrea să mai însemne asta. Cole nu mi-a dat niciodată de înțeles că ar vrea să se întâmple mai multe între noi, dar e de-ajuns să o gândească și să mă apuce scârba.

Totuși, nu i-am mai văzut fața de ceva timp.

— Nu mă mai apropii de bărbați.

Buzele mele fac o grimasă, exprimând toată greața care mi-a cuprins stomacul.

— Știu pe cineva de care ești interesată, se sparge Maddy și îmi mărese ochii.

— Cine?! vrea Nate să afle.

— Cine? întreabă și Edward curios.

— Chiar nu te poți abține?!

Maddy își mușcă buzele stresată.

— Frate, lumea are dreptate! Chiar am gura cât Marele Canion.

Un lucru înțeleg din toată treaba asta. Davis și Maddy își comunică lucruri reciproc, nu numai nepoata Davis are gura spartă. Pariez că Jay i-a spus șatenei ce i-am comunicat eu lui în sala de sport și tot ce sper este să nu mă mai toarne și altcuiva. Madeline Davis chiar are gura cât Marele Canion.

Mârâi iritată, dar mă panichez odată cu toți când clanța ușii se lasă în jos cu zgomot. Nate e primul care se ascunde în spatele scaunului meu, iar următoarea sunt eu. Ca în filme, sar peste spătar și mă ascund lângă el.

Eddy și Maddy se ascund chiar în spate. Ușa se deschide larg și văd printre scaune o siluetă în umbră. După postura neomenesc de dreapta și înălțime, e nimeni altul decât Corbul.

Îl aud cum pocnește din gură și intră, închizând ușa după el. Se apropie de primul rând de scaune – după care eu și Nate stăm ascunși – și face ceva ce mai că mă face să râd. Se așază pe scaunul din fața mea, ia punga de popcorn, pe care Maddy a avut proasta inspirație să o uite și, mestecând încet și cu grijă, începe să urmărească filmul care derulează pe proiector.

Îi văd doar profilul și maxilarul care se încordează la fiecare mestecătură. Are un zâmbet discret pe buze și pun pariu că știe de noi. E unul dintre cei mai deștepți și șireti oameni pe care îi cunosc.

— Păcat că nu ieşiţi, e marfă filmul.

Nate bufneşte scurt, dar zgomotos.

— Blondino, scoate-ţi capul la iveală, mormăie Davis iar.

Îmi muşc limba şi strâng pleoapele, apoi spun:

— Nu e nicio blondă aici.

— Nu, zău? Dacă nu ieşiţi, vă încui aici.

Sunt prima care iese din ascunzătoare şi, luându-mi latura arogantă, mă aplec peste spătarul scaunului de lângă el.

— Ai minţit, spun. E naşpa filmul.

Davis îşi ridică faţa spre mine şi îşi arcuieşte periculos o sprânceană.

— Ce mai faceţi, domnule Davis? încerc să îl îmbuncz. Toate bune şi frumoase? Nevasta? Copiii ce mai fac? Sănătoşi? Bine. Mă bucur că am vorbit, dar eu tocmai aşteptam tramvaiul.

— Şi vine? îmi face el jocul.

— Are întârziere. O iau pe jos.

Încalec spătarul din nou şi ies înaintea lui. Îmi scutur pantalonii, mă răsucesc pe călcâie şi dau să plec, însă glasul lui dres mă opreşte după doar un pas.

— Clinteşte-te încă un centimetru şi am să-ţi fac o stea în frunte cu pistolul de lipit. De data asta nu te mai agăţ în cui, ci te prind direct de tavan.

Îmi dau ochii peste cap şi mă aşez lângă el. Nu am şanse să fug, nu mai are gips şi nici n-aş apuca să pun mâna pe clanţă.

Următorul care iese la iveală e Nate, apoi Maddy şi Eddy.

— Am o pedeapsă frumuşică pentru voi, domni şi domnişoare. Trei ture de teren sună bine, nu?

— Sună ca dracu', comentez eu.

— Patru ture pentru tine, blondino.

— Ce?

— Cinci ture.

— Nu, stai!

— Şase!

— Dav...

— Şapte. Continuă tot aşa şi vei alerga vreo cincizeci de ani de acum înainte.

— Rahat.

— Opt.

— Încetează!

— Nouă ture pentru Gloria. Hai, continuă! O să fii atât de obosită, încât nu o să mai vorbeşti în veci. Vrei zece?

Am bună inspiraţie şi doar clatin din cap.

Cele trei ture de teren se termină în fracţiune de secundă şi rămân de una singură cu Davis. Acesta mă priveşte răbdător să încep să alerg iar, dar deja răsuflu ca o tornadă. Mi-e foame, sunt obosită şi nu-mi place deloc felul în care se uită la mine.

Să stau singură cu Davis devine ciudat, mai ales după scena din sala de sport. Subiectele de discuţie sunt limitate şi nu mai am curajul să deschid acelaşi subiect care ne-a trimis aici, în situaţia asta de tot râsul.

Şi acum înţeleg că mai bine îmi ţineam sentimentele pentru mine. Nu doar că am stricat totul, ci acum Davis mă priveşte de parcă aş fi o intrusă.

— Mai stai mult să te uiţi la mine sau porneşti?

Înghit în sec şi pornesc tura a patra. În timp ce alerg, mă gândesc intens la ce e de făcut şi o idee nu prea ingenioasă îmi rămâne în minte, deşi încerc să o alung.

Schimbarea grupei nu e o soluţie, tot nu o să scap de Davis.

Respiraţia mi se îngreunează la a cincea tură şi îmi simt plămânii cum vor să explodeze. Mă dor picioarele, dar

continui și termin și tura a șasea, însă la a șaptea mă opresc în mijloc și mă las să cad pe spate. Alimentația aproape absentă își spune cuvântul.

Pașii greoi ai lui Davis se aud și se oprește înaintea mea privindu-mă de sus – aburi ieșind din gura lui, ceea ce-mi dă de înțeles că gradele sunt sub minus.

— Ți-a fugit pământul de sub picioare, blondo?

Strâng din dinți doar ca să nu dau drumul valului de înjurături colorate care îmi stă pe limbă, însă nu pot să mă abțin mai mult de zece secunde.

— Du-te dracu'! De când ți-am spus că m-am îndrăgostit de tine, te comporți ca un nesimțit cu mine, de parcă ți-aș fi spus că am lepră. Mă doare în fund cine ești tu, că ești Sergent sau un aurolac, cu bani sau fără! Mă doare în fund și că ești instructorul meu și ești superior față de mine, însă dacă te mai comporți așa, îți dau două de o să vezi stele verzi, nesimțit arogant!

Davis rămâne mut în fața discursului violent pe care i l-am spus. Nu e ca și cum mai are ce să zică. Pentru prima oară în viață, știu că am dreptate și pentru prima oară, mă răzvrătesc așa cum trebuie.

În cazul lui Jeremy, am tăcut doar pentru că nu mă pot aștepta la mai mult de la el, însă de la Davis da. Davis e deștept, e moralist, e un om în toată firea și în toate facultățile mintale cât să știe că acum am dreptate, iar el nu.

Mă prinde de braț, încercând să mă ajute, însă mă smulg brutal și îi arunc o căutătură urâtă. Nu sunt de fel agresivă, însă trebuie să încep să fiu.

Mă ridic de jos și îmi scutur pantalonii de zăpadă, păstrând o oarecare distanță între mine și el. Doar parfumul familiar îmi face rău.

— Gloria...

— Sunt domnișoara Montgomery pentru tine! i-o retez și plec țâfnoasă.

Dar nu mă îndepărtez prea mult de locul în care a înţepenit şi mă întorc înapoi. Nu-mi place să-i cer ceva tocmai lui, însă ţinând cont că mi-e şi supraveghetor, e singurul care m-ar asculta.

— Mi-e foame.

— A trecut de mult ora mesei.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu. Mă gândesc că ai cheia de la cantină. Am auzit că toţi instructorii au o copie a tuturor cheilor.

Zâmbetul care apare ca printr-o minune pe buzele lui, mă face să mă zgâiesc lung.

— Tu mereu afli lucrurile pe care nu trebuie să le ştii?

Ridic din umeri.

— Şi după ce m-ai făcut un nesimţit arogant, bănuiesc că vrei să te duc la cantină, nu?

Încuviinţez din cap.

— De ce aş face asta?

— Pentru că mi-e foame şi chiar tu ai susţinut cu gura ta când eram sub birou, că sunt eleva ta şi trebuie să ai grijă de mine.

— Bun argument. Văd că la asta ai ţinere de minte, dar la ceva bun şi care nu-ţi foloseşte ţie, nu.

Spre fericirea mea, ne aflăm deja la uşa cantinei şi aştept ca Davis să o descuie. Mă lasă să intru prima în bezna sălii de mese, dar mă dau imediat un pas în spate şi mă lovesc de el.

— Rahat!

Niciodată nu mi-a fost mai frică de ceva cum mi-este de întuneric. Parcă atunci se declanşează mintea plină cu anomalii şi îmi aduc aminte de toate filmele de groază pe care le-am văzut.

Mă agăţ de Davis cu disperare, dorind să-l simt aproape şi să ştiu că nu sunt singură. Prind în ambele mâini hanoracul moale şi îl strâng tare, lipindu-mă de el. Tot ce

se mai aude în liniștea sinistră e respirația mea furtunoasă și aș jura, bătăile inimii lui.

— E în regulă, mormăie atât de calm încât îmi provoacă un fior.

Simte că mi-e frică. De fapt, e imposibil să nu simtă când cu tremur ca o vargă. Îmi mângâie părul și doar simpla lui apropiere mă mai ajută să înfrunt întunericul cu mai mult curaj.

După două secunde întregi, dispare și după o altă clipă, neoanele mari se aprind, luminând întreaga încăpere.

Davis e în capătul celălalt, lângă întrerupătoare și felul ciudat în care mă privește, mă face să mă încrunt ușor. Dar nimic nu mă putea pregăti pentru ce avea să urmeaze.

— Mă scoți din minți! tună cu voce groasă, făcându-mă să tresar puternic. De ce dracului ești așa frumoasă și de ce toți vorbesc despre tine? Tu, cu ochii ăia ai tăi albaștri și nevinovați mă faceți să îmi pierd cumpătul, să-mi doresc să uit de tot și să te sărut până nu mai ai aer, dar nu pot, iar asta mă face să turbez! Mă faci să cred că îmi pierd mințile pentru că îmi doresc să am vreo legătură cu o puștoaică de cinșpe' ani, pentru că îmi doresc să mă culc cu tine!

Ochii mei sunt cât două cepe de șoc. Davis inspiră adânc și expiră zgomotos și se mai apropie puțin de mine.

— Tu nu înțelegi nimic, nu înțelegi ce îmi faci! Mi-ai intrat sub piele și nu pot să te mai scot! Am ajuns și să te visez, să nu mai pot scăpa de tine, să vreau în fiecare clipă să te văd! Și să fiu al dracului dacă nu vreau să te miros toată, că ai aromă de lămâie. Până și asta mă înnebunește! Vreau să te gust, vreau să fac dragoste cu tine, vreau... la naiba!

Pufnește și își mută privirea de pe mine, mângâindu-și urma de barbă. E furios, dar cu toate că mă acuză pe mine, de fapt e nervos pe el însuși.

— Mă înnebunești, Gloria! răcnește iar. Vreau să îți rup hainele alea care și așa nu stau deloc pe tine în preajma mea, să te întind pe o masă și să...

Lasă fraza în aer și privește lung spre o masă, trecându-și mâna prin părul ciufulit.

— Din cauza ta îmi pierd mințile! Doamne, te vreau așa tare încât nu-mi mai pasă de nimic. Nu-mi mai pasă de Morris, nu-mi mai pasă de faptul că ești minoră sau de serviciul meu, pentru că în fiecare moment din fiecare zi imi doresc sa te gust și... niciodată nu mi s-a mai întâmplat să îmi doresc o femeie atât de mult. Niciodată nu mi s-a întâmplat să-mi placă de o elevă, darămite să simt că explodez când una e lângă mine, să-mi doresc să dispară toată lumea de aici și să rămânem doar noi doi. Iar tu... când mi-ai zis că te-ai îndrăgostit de mine, mi-am dorit să dispar și eu. Crezi că eu nu știu că nu sunt bun pentru tine?! urlă tot mai tare.

— Jay...

— Nu-mi mai zice așa! Mă omori, tu nu înțelegi că până și asta mă face să înnebunesc? Felul ăla în care îmi pronunți numele e ca un afrodisiac și de fiecare dată când deschizi gura și îmi vorbești mă gândesc numai la cum ar fi să te sărut. Te vreau!

Ca o fantomă, ajunge lângă mine în fracțiune de secundă și, prinzându-mă de păr, îmi trage brutal capul pe spate.

— Acum, continuă într-un mârâit.

Îmi aud ca prin vis numele rostit de vocea lui, însă gura nu i se mișcă. Clipesc surprinsă și îmi dau două palme mintale, revenind cu picioarele pe pământ.

Davis e lângă întrerupătoare și mă privește confuz. Îmi trec mâna peste frunte, pufăind. Nu-mi vine să cred că visez cu ochii deschiși! Davis nu mi-a spus nimic din ce am auzit, nici măcar nu s-a apropiat de mine. Subconștientul mi-a arătat ceea ce voiam să văd și mi-a zis ceea ce voiam să aud din gura lui.

— La ce te gândești? mă întreabă nedumerit.

— La mâncare.

CAPITOLUL VII

Ajung la cabană imediat după cină și o găsesc pe Maddy dormind neîntoarsă. Mă dezbrac și eu și mă vâr sub pilota, pregătită de un somn dulce.

Nu-mi dau seama cât timp trece, dar e încă noapte când aud mișcare în cameră. Deschid ochii și văd o umbră cum trece prin centru și se oprește lângă patul lui Maddy. O voce groasă și scăzută îi spune ceva și aceasta se ridică imediat în capul oaselor, apoi sare din pat.

Judecând după înălțime și după slabele raze de lumină care vin de afară și se abat pe el, îmi dau seama că e Alex și acesta o înșfacă pe nepoata Davis de mână, conducând-o spre ieșire.

Dimineață mă trezesc chiar când Maddy se întoarce la cabană și încearcă să intre tiptil, pe vârfuri.

— Te-am prins! țip și sar în capul oaselor. Unde ai fost, nebuno? Și care e treaba ta cu Alex? Să nu îndrăznești să mă minți, că v-am văzut azi-noapte când ați plecat.

Oftând, își proptește palmele în șolduri.

— Ok, eu și Alex suntem împreună, dar să nu dea naiba să-i spui lui Jay, că sunt ca și moartă! Numai să audă că am iubit, că mă jupoaie. Să nu mai zic că, dacă aude și despre cine e vorba, sunt soră cu dracu'. Mă termină!

— Stai fără grijă, eu și Davis nu vorbim despre lucruri de-astea.

— Dar despre ce vorbiți? mă întreabă zâmbitoare, ridicând pervers din sprâncene.

Ridic din umeri.

— Oricum nimeni nu mai știe de noi, așa că vreau să rămână secret, mormăie ea. Acum, ai aflat de balul de Halloween care se apropie?

Dau din cap afirmativ.

— Am văzut o rochie printre hainele tale, care îmi place mult. Crezi că ai putea să mi-o împrumuți pentru atunci?

— Vreau să te milogești, râd eu. Vreau să te aud cum spui: Te rog, Gloria. Dacă nu-mi dai rochia, mă voi sinucide.

Maddy chicotește scurt și se îndreaptă spre partea mea de șifonier. Deschide larg ușa și își mângâie bărbia înainte să scoată rochia roșie pe care a pus ochii.

Dă iama la oglindă și, punându-și-o în față, se analizează prelung.

— Parcă e croită pentru mine, murmură.

— Da, am cumpărat-o special, pentru că am visat cu o zi înainte că mă voi întâlni cu Madeline Davis și îmi va cotrobăi printre haine. Ori asta, ori m-am transformat în Mama Omida și am citit pe fundul ceștii de cafea.

— Surioară, sarcasmul tău taie până la os.

— Ce să zic? mormăi, privindu-mi unghiile. L-am ascuțit cu polizorul. Apropo, poți păstra rochia de tot. Mie îmi stă ca naiba în roșu.

Țopăind, se întoarce lângă patul ei. Maddy se entuziasmează prea ușor. Nu-mi aduc aminte când am fost ultima oară entuziasmată de ceva. Când am aflat că am fost primită la Academie am fost bucuroasă, dar în niciun caz atât de tare încât să arăt ca Maddy în momentul de față.

Fiecare cu entuziasmul lui.

— Ai partener la bal? mă întreabă.

— Maddy, mai este aproape jumătate de lună până atunci. Si oricum, ce fel de mâncare e aia?

Cuta dintre sprâncenele ei se adâncește.

— N-ai mai fost la vreun bal până acum?

Clatin din cap în semn negativ și ochii ei negri se măresc ușor. Sunt geloasă pe ei. E o trăsătură Davis să ai ochii negri și sunt primii pe care i-am văzut până acum.

Din câte știam, nu există ochi negri, ci doar căprui în nuanță închisă.

— Am auzit că vrea Cole să te invite.

Numele pronunţat de ea mă face să strâmb din nas. Nici dacă ar fi ultimul bal, nu aş accepta să fie el partenerul meu. Oricine, dar nu el şi nici Jeremy.

Şi oricum, ce-i cu toată graba asta?

— Prea târziu! Am de gând să-l invit pe Eddy, blufez.

— Se duce cu Brenda, o boboacă din grupa mamei.

— Atunci, pe Nate.

— Se duce cu Hannah.

— Atunci, îl chem pe...

— E luat! mi-o retează direct.

— Nici n-am zis pe cine vreau să chem, dar e ocupat. Vrei să invit pe cineva anume?

Maddy zâmbeşte doar cu un colţ al gurii, clătinându-se pe călcâie ca un copil mic.

— Păi, mă gândeam că nu o să moară nimeni dacă îl inviţi pe Jay.

Îi rosteşte atât de încet numele, încât am impresia că nu am auzit bine. Însă da, am auzit şi da, Maddy e mai mult decât nebună dacă are impresia că îi voi asculta sfatul.

— Dintre toţi băieţii din Academia asta şi din toţi profesorii şi instructorii, l-ai ales tocmai pe cel care nu mă înghite nici dacă bea apă după mine?

— Drăguţă impresie ţi-ai mai făcut, intervine Davis, intrând pe uşă în cel mai prost moment.

Îmi salt bărbia sus, privindu-l cu aroganţă şi nu-i răspund.

— Mai este până la bal, nu vă mai faceţi atâtea planuri, continuă el.

— Gloria voia să te întrebe dacă mergi cu ea la bal, i-o trânteşte Maddy cu seriozitate.

Ochii lui alunecă pe mine şi, jenată, îmi schimb poziţia pe pat. Mă răsucesc şi mă întind pe burtă, punându-mi ambele mâini sub bărbie.

— Jay, ţin să te anunţ că nu are partener şi nu e frumos deloc să te prezinţi la un bal fără unul. Deci, îi faci o favoare?

— Cu ce ocazie? vrea el să ştie. Pun pariu că băieţii stau la coadă să o invite. Nu cred că va duce lipsă de parteneri.

O căldură inexplicabilă îmi traversează corpul şi simt cum mă enervez. Aluzia lui nu e deloc finuţă.

— Aşa-i, am un harem întreg de bărbaţi dornici să-mi fie parteneri la un bal la care nici nu o să merg, pufăi ironică.

Amândoi se uită la mine indecişi.

— Cum adică, nu mergi? întreabă Maddy.

— De ce nu mergi? mă întreabă şi celălalt Davis.

— Se pare că am nevoie de un partener ca să nu mă fac de ruşine şi ghici ce? N-am. În plus, nu ştiu să dansez şi nici sărutată sub globul cu luminiţe nu voi fi, deci nu văd rostul pentru care să mă mişc de aici. Şi oricum, rulează la televizor filmul cu Dracula în seara aceea.

Maddy chicoteşte scurt la remarca mea cu sărutul, dar Davis e uimit. Probabil tot nu pricepe cum *eu* plâng după un sărut romantic.

— Mai bine rămân aici şi dorm, adaug concentrată la degetele mele.

— Nu se poate! exclamă nepoata Davis, ofuscată. Jay, trebuie să faci ceva! E primul ei bal, nu se poate să nu meargă.

Terorizat de ţipetele ei, îşi lasă capul pe spate şi mârâie enervat.

— Termină! Mai este timp până la bal şi presimt că o să vină agăţată de două braţe, nu de unul.

După ce îmi mai aruncă o privire, iese pe unde a intrat şi acum mă pot concentra pe ea.

— O să te strâng de gât dacă mai spui vreo porcărie de genul! De ce ar merge Davis cu mine la bal? Nu mă suportă şi nici elev nu-i.

— Dar te place.

Amuțesc pentru câteva clipe lungi, apoi întreb ușor emoționată:

— Ți-a spus el asta?

— Nu, dar asta e părerea mea.

— Du-te naibii, Maddy! Făceam infarct degeaba.

Mă ridic într-un final din pat și mă întind ca o pisică la soare. E weekend, iar asta înseamnă că nu avem în program antrenamente sau cursuri. Două zile întregi în care putem face ce vrem.

Cum ar fi micul dejun, deocamdată.

În cantină, Edward ne face cu mâna de la masa pe care a ocupat-o deja. Maddy îi răspunde cu același gest, iar ochii mei se opresc pe fața consternată a lui Alex. Asta nu i-a plăcut deloc! Atenția pe care nepoata Davis i-a oferit-o unui alt băiat i-a stârnit gelozia care acum îi străbate chipul cu mici strâmbături.

— Mai fă asta o dată și presimt ce ceartă o să ai cu iubitul tău secret.

— Hăă?

Maddy se întorce spre direcția în care stă Alex cu aceeași față și își trece o mână prin păr, lingându-și discret buzele.

— Nu, nu funcționează, o înștiințez eu. Tot o să îți țină o morală de zile mari.

Zâmbesc forțat și îl salut și eu pe Edward –care se agită ca peștele pe uscat.

— Tocmai te-ai ales și tu cu o ceartă, mormăie Maddy lângă mine, făcându-mi semn spre masa lui Davis.

Acesta mă privește amenințător cu ochii mijiți. Imit gestul nepoatei lui și îmi feresc o șuviță după ureche. Davis își arcuiește o sprânceană.

— O să mă prefac că nu e nimic ciudat că tocmai noi avem doi vulturi care ne pândesc. Astăzi o să mă prefac că nu văd și nu mă vede nimeni.

Dau din cap hotărâtă și mă îndrept spre bufet. Iau o tavă din morman și știu deja ce să îmi iau. Un suc și un măr, nimic mai mult și mai sățios.

— Domnișoară Montgomery?

Îmi ridic ochii asupra doamnei din spatele bufetului. Aceasta ține o farfurie întinsă spre mine, o farfurie plină ochi cu macaroane cu brânză.

— Nu cred că înțeleg, spun buimacă.

— Domnul Davis ne-a rugat frumos să îți pregătim ceva aparte. Mâncare lacto-vegetariană.

Davis le-a rugat frumos? Da, sigur. Iar eu sunt preoteasă dacă s-a întâmplat asta.

Și totuși, nu refuz ce mi se dă. Iau fericită farfuria din mâna ei și o așez pe tavă cu grijă, de parcă am primit un cadou fragil.

— A venit Moș Crăciun?

Maddy râde lângă mine și mă îmbrânceşte din drum. Ne punem la masă lângă Edward, Nate și Christina și mă apuc direct de înfulecat.

— Cu cine mergeți la bal? ne întreabă Christina.

Mă abțin să nu pufnesc. La fel ca Maddy, crede că, dacă ne facem planuri de pe acum o să se și întâmple. Niciodată nu iese așa cum îți plănuiești.

— Eu merg cu mine, răspund cu gura plină. O să fiu cea mai bună parteneră pe care aș putea să o am vreodată.

Nate chicotește scurt, în timp ce restul mă privesc serioși și năuciți. Doar unul a prins gluma.

— Ha! Ha! se maimuțărește Maddy. Gloria cred că o să meargă cu J...

— Taci dracu'! urlu la ea. Sau vrei să spun și eu de A...

— Gata, tac.

— Cine-i J? întreabă Edward nedumerit.

— Un jeleu, răspunde Nate în locul meu, râzând de unul singur.

Eddy își dă ochii peste cap.

— Totuși, o să fac un act de caritate și o să te invit eu, mă anunță el. Deci, ce zici?

— Zic să stai pe fundul tău.

Vocea lui Cole vine din spate și mă face să tresar. Mă uit urât la el. Până la urmă ce caută aici? O lună întreagă s-a făcut că nu mă cunoaște.

— Bună, iubito, îmi zâmbește el.

— Ușurel, armăsarule! sare Maddy în picioare și se burzuluiește la el. „Iubita" asta e luată.

Arată cu un gest teatral spre mine și gura mi se întredeschide. Ce mai înseamnă și asta?

— „Iubita" de mine poate să vorbească și singură, mârâi iritată. Cole, valea!

— Prima oară vreau să vorbim. Și potolește-ți prietena. Nu-mi place fața ei.

Se uită urât la Maddy, susținându-și afirmația. Nu trebuie să știu prea multe ca să îmi dau seama că nu o suportă doar pentru că e un Davis. Cole nu pare să suporte vreun membru din familia asta.

— Mă doare fix niciunde că nu-ți place fața mea, îi răspunde nepoata, țâfnoasă. Nici tu nu ești prea drăguț, față de cal.

Cole decide să nu mai dea apă la moară și mă prinde de umeri, trăgându-mă după el. Mă zbat pueril să mă eliberez și simt tot mai tare privirea lui Davis cum mă arde peste tot.

— Deja m-ai înlocuit, păpușă? vrea el să știe, privindu-mă acuzator.

— De ce îmi spuneți toți „păpușă"? N-am operații estetice.

Ne îndreptăm ușor spre capătul sălii, acolo unde stau colegii lui. Toată lumea se uită la mine urât și prin treacăt găsesc și fața oripilată a lui Jeremy. Încă îmi doresc o confruntare directă cu el.

— Hai să îţi spun direct motivul pentru care ţi-am întrerupt micul dejun. Gloria, m-am săturat să alerg după tine.

— Dar ai alergat vreodată, de ai obosit?

— Tu îţi baţi joc de mine?! se răsteşte dintr-odată. În ultima lună ce crezi că am făcut? Nici nu am degete să număr dăţile în care am încercat să vorbesc cu tine şi ai trecut pe lângă mine de parcă nici nu existam.

Asta am făcut?! Trebuie să recunosc, nu prea ţin minte ce am făcut în luna trecută. Atât de pierdută am fost.

— Am avut ceva... treabă. M-a preocupat altceva.

— Da, plescăie el. Depresia. Asta te-a preocupat.

Clipesc surprinsă spre el.

— Asta de unde o mai ştii?

Mă smulg de sub braţul lui şi pun distanţă între noi de un pas. Nu-mi place felul în care a spus-o, de parcă el ştie tot ce fac şi ce mă ţine ocupată.

— Nu te ambala, nu te urmăresc ca un obsedat. Ţin la tine ca la o soră. În fine, tot ce voiam să îţi spun e că, la început am crezut că suntem compatibili şi chiar mi-e ciudă pe asta, dar...

Buzele mi se curbează într-un „o" când înţeleg că am gândit prea repede. Iar.

— Vreau să fim prieteni şi să am grijă de tine, aşa cum trebuie, continuă el. După cum se pare, atragi necazurile şi invidia oamenilor ca un magnet. Nu cred că în afară de prietena ta nebună, există o persoană în încăperea asta care să te suporte cu adevărat.

Dureros de adevărat.

— Deci, tu spui că vrei să ai grijă de mine? întreb încă confuză. Ca bunul samaritean?

Cole chicoteşte.

— No haide, blondo, vreau să fim prieteni. Capăt o îmbrăţişare sau rămânem aici, în mijlocul sălii, uitându-ne unul la altul? Arătăm ciudat.

Îi zâmbesc larg și îl strâng puternic în brațe, la fel cum o face și el. Cred că e bine să ai și un prieten bun.

Un glas dres mă face să mă îndepărtez de Cole și să mârâi în sinea mea. Mă întorc spre Davis și îi arunc o privire urâtă, însă îl lasă rece. Apucându-mă cu forță de un braț, mă târăște spre ieșirea din cantină. Nu pot să cred că face asta de față cu toată lumea.

Îmi dă drumul când ajungem afară și îmi masez locul strâns și acum roșu.

— Încetează să mai sari pe bărbați! tună nervos.

Gura mi se întredeschide de uimire. Iar îmi trântește indirect că sunt târfă.

— Domnule Davis, cu tot respectul pe care nu îl posed, nu cred că să îmbrățișezi un bărbat e un lucru rău. Până la urmă a fost doar o îmbrățișare. Eram complet îmbrăcați. Îmi pare bine că am vorbit, domnule.

Dau să plec, însă mă simt înșfăcată iar și sâsâi printre dinți. Iar o să am o vânătaie din cauza lui.

Mă întoarce cu fața spre el și mă omoară din priviri.

— Gloria, vorbesc serios. Nu-ți sunt de ajuns bârfele în legătură cu tine și Jeremy? Chiar trebuie să o faci de față cu toată lumea?

— Îmi pare rău. Data viitoare o să o fac într-un loc ascuns. Poate în cabană, ridic din umeri. Complet dezbrăcați și sub pilotă.

— Termină! urlă și tresar puternic. Doamne, mă scoți din minți!

Îmi dă drumul și își freacă fața cu mâinile, dovedind cât de stresat e.

— Nu o să vă transformați într-un vârcolac, nu?

Se repede spre mine și îmi prinde capul în mâini, obligându-mă să-l privesc în ochii care-i licăresc de furie. Respirația-i furtunoasă i se izbește de fruntea mea și înghit în sec de două ori.

Aş jura că asta e gelozie pură, dar nu pot. Nu sunt sigură pe nimic din partea lui.

— Nici să nu îţi treacă prin gând să faci aşa ceva! îmi zbiară în faţă. Am înţeles că treaba cu Jeremy a fost o greşeală, dar n-o repeta şi nu mă obliga să iau măsuri drastice în ceea ce te priveşte. Îţi jur că te încui în cabană dacă mai calci strâmb!

— N-am făcut nimic cu Jeremy! ţip şi eu.

— Nu te cred! Am aflat pe pielea mea că te aprinzi cam repede şi nu pot să cred că nu ai avut nicio legătură cu el.

Lovitură sub centură.

— Nu e corect ce faci! Nu ţi-am recunoscut că m-am îndrăgostit de tine ca să foloseşti asta împotriva mea. Dacă m-am aprins după tine, nu înseamnă că mă aprind după toţi.

— Nu te cred, repetă el. Eşti o mincinoasă. Minţi de când ai călcat în Academie! Încetează să mai minţi atât şi spune-mi adevărul ăla odată, să terminăm cu asta!

— Ţi-am spus adevărul! Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Jeremy!

— Gloria! mârâie turbat de furie.

— Jur!

Îmi trag nasul zgomotos şi degetele lui mari îmi îndepărtează cele două lacrimi, înainte să facă un pas înapoi.

— Bine, spune puţin mai calm. Dacă tu vrei să continuăm cu asta, n-ai decât să taci, dar o să vină momentul acela când o să-ţi pară al naibii de rău.

Davis face cale întoarsă şi, în loc să intre înapoi în cantină, porneşte cu paşi mari şi hotărâţi spre clădirea principală. Îl urmăresc cu privirea până dispare, apoi expir tot aerul pe care îl ţin în plămâni.

— Bravo, Gloria, eşti o proastă, bombăn şi mă îndrept spre cabana mea.

Nu am de gând să mai ies de aici prea curând.

Târfă, şopteşte vocea lui Davis în capul meu. *Adevăr*; continuă aceeaşi voce.

Timp de două ore privesc lung tavanul camerei, lăsându-mi mintea să rătăcească liberă. Maddy tot plescăie din buze de pe patul ei, punând ţara la cale. După cum arată, sigur născocește un plan care va distruge o altă pereche de porţi.

Chiar aşa. Cine le-a plătit pe cele vechi?

— Mads, plescăi ca o babă care sparge seminţe şi nu îmi mai pot auzi gândurile. Crezi că poţi să iei o mică pauză?

— Aş lua cea mai lungă pauză dacă am face şi noi ceva palpitant, ca în seara aceea.

Normal că se gândeşte la seara în care am distrus o maşină şi intrarea în Academie.

— Ce vrei să mai distrugem de data asta?

Îmi privesc lung unghiile, chinuindu-mă să port această conversaţie cu ea doar ca să nu arăt ca o ciudată depresivă care se zgâieşte la pereţi.

— Păi, mă gândeam ca de data asta să dăm foc la toată Academia, nimic periculos care ne va costa o viaţă întreagă la închisoare.

— Doar atât? mormăi eu. Nu se merită să mă ridic din pat doar pentru chestia asta plictisitoare. Eu mă gândeam că vei ţinti şi tu mai sus, cum ar fi să furăm o rachetă de la NASA şi să mergem pe Marte, la o cafea cu extraterestrii. Pun pariu că oricare dintre ei va fi mai frumos decât urâtul şi înfumuratul şi măgarul de unchi al tău.

Zâmbesc la încheiere şi ochii lui Maddy mă urmăresc îngroziţi.

— Ce ţi-a mai făcut de data asta? Trebuie să fi făcut ceva foarte rău de te-a supărat aşa.

— O nimica toată. Doar m-a făcut târfă indirect şi a

bătut apropo cum că mi-o trag cu toată rasa masculină din acest minunat și extravagant campus. Evident, nu-i adevărat. Nu mi-aș da nici bocancii jos pentru niciunul.

Clipesc rar și îmi menţin dispoziţia calmă ca să nu scap de sub control și să sparg ceva.

— Aceeași poveste cu Jeremy? mă întreabă cu glas scăzut. E un dobitoc, Gloria. Nici nu ar trebui să-i dai importanţă.

— Spune-i asta Corbului. E valabilă pentru el.

— Îmi pare rău că treci prin asta.

Maddy pare sinceră, așa că doar îi zâmbesc. Degeaba mă crede ea, dacă nu mă crede *el*.

Se face liniște pentru câteva momente, dar totul ia sfârșit când boxa din colţul camerei începe să huruie înainte ca vocea secretarei să vorbească.

— *Gloria Montgomery și Madeline Davis, să se prezinte imediat în biroul domnului instructor Jayden Davis!*

Ne uităm nedumerite una la alta, neînțelegând ce se întâmplă mai exact.

— Jur că nu am făcut nimic! exclamăm la unison.

— Mda, să mergem.

Ne ridicăm amândouă de pe paturi și în mai puțin de două minute părăsim cabana.

— De ce ne-ar chema Hitler la ora asta la el în birou?

Ridic din umeri. Nu am nicio idee ce vrea să ne abereze când ajungem acolo, dar mă pregătesc moral pentru orice va urma.

În faţa clădirii principale, doi băieţi ies și ne ferim din calea lor înainte să ne lovească. Sunt prea angajaţi în discuţie ca să ne observe.

— Ai văzut? râde unul către celălalt. Am impresia că o să turbeze de data asta. Abia aștept să văd de ce e capabil.

Aș băga mâna în foc că vorbesc despre Davis și asta mă face și mai curioasă. Ce s-a întâmplat atât de grav încât acesta să își iasă din minţi?

Mă uit temătoare la Maddy, dar nu ezităm să intrăm pe ușile duble și să înaintăm pe coridor spre biroul corbului. Mai mulți elevi trec pe lângă noi, discutând fiecare aprinși de noul eveniment.

Deja nu mai am răbdare și aproape fug. Am răsuflarea întretăiată și sentimentul că mă paște ceva rău, ceea ce se și întâmplă.

Când mă opresc în pragul ușii larg deschise, uit și cum mă cheamă. Dezastru. Asta descrie cel mai bine ceea ce înainte era biroul lui Davis. Totul e distrus, spart, împrăștiat și colorat. Nici măcar pereții n-au scăpat. Sunt desenați cu spray colorant, întruchipând cele mai odioase semne și înjurături, toate adresate lui Jay.

— Ce nai...

— Oh, Doamne!

Davis își ridică ochii asupra noastră și nu ne arată deloc o privire măgulitoare. Un nod mi se blochează în gât și încerc să îl înghit, dar nu funcționează.

Acum chiar mi-e frică și de cea mai mică reacție a lui.

— Intrați în minunatul meu birou! tună puternic, folosind o ironie tăioasă. Luați un loc, ceva. Să vă curăț podeaua, prințeselor?

— Unchiule, ce s-a întâmplat? vrea Maddy să știe.

E mai fricoasă ca mine, căci rămâne ascunsă în spatele meu și privește doar peste umăr. Și o cred. Ea cunoaște cel mai bine reacțiile lui și la cât de tare se teme, aș spune că suntem ca și moarte, chiar dacă n-am făcut nimic.

—Intrați odată și tăceți dracului!

Tonul lui foarte ridicat și expresia animalică nu lasă loc de comentarii și intrăm forțat, călcând peste hârtiile împrăștiate pe podea.

Rămân totuși aproape de ușa pe care Maddy o închide încet. E singurul lucru care a mai rămas în picioare.

— V-ați distrat când ați făcut asta? ne întreabă printre

dinți, uitându-se fix la mine. Spune, blondo. Te simți împlinită acum? Îți place ce ai făcut?

— N-am făcut eu asta, spun cu voce mică.

Mi-e teamă că o va lua razna dacă vorbesc mai tare. Davis e într-o situație delicată acum și îl înțeleg. Lucrurile lui zac pe podea, la fel ca respectul pe care l-a clădit atâta timp.

Cine a făcut asta a știut unde să lovească.

— Zău?! Cum să faci tu așa ceva, doar tu ești o sfântă! Ești cea mai cuminte și mai bună elevă din lume, cum dracu' să faci o asemenea măgărie?! Săraca de tine. Ce blasfemie!

— Jay, murmur ușor și fac un pas mic în direcția lui.

— Nici să nu îndrăznești, mi-o taie dur. Dacă te apropii, jur că nu te mai las să scapi basma curată și mi-e că te omor. Și pe tine, și pe idioata cealaltă!

O privește pe Maddy cu o urmă de dezamăgire pe chip. Și e absurd că îi trece prin cap că propria-i nepoată i-a făcut asta.

Mai risc o dată și mă îndrept spre el cât timp e atent la altceva. Mă vede abia când mă prind cu ambele brațe de mijlocul său, în încercarea mea patetică de a-l calma. Îmi dau seama că habar nu am să consolez pe cineva.

Brusc, mâna lui ajunge în părul meu și mă strânge, dar nu atât de tare încât să mă doară fizic. Privirea lui în schimb, m-ar omorî în orice moment.

— Ai mare noroc că țin la tine, altfel te aruncam pe geam încă de când ai pășit înăuntru.

Înghit în sec și îmi strâng brațele mai tare în jurul lui.

— Jay, rostesc prudentă. Nu noi am făcut-o. Nu am merge atât de departe. Știi și tu asta.

La cât de nervos e, nu pare să mai știe ceva. Încă are mâna în părul meu, ceea ce mă forțează să îmi țin capul nemișcat, dar nu vreau să mă retrag. Cu toate că nu îmi

răspunde îmbrățișării și nici nu îi dă prea mare atenție, pare să-l calmeze într-un fel.

— Madeline, unde ai fost azi-noapte? întreabă dintr-odată, luându-ne prin surprindere.

Nu mă așteptam să ne bănuiască în continuare. Știe că îl iubesc și știe și că Maddy nu i-ar face rău intenționat.

Maddy refuză să îi răspundă și știu motivul. Davis nu trebuie să afle de Alex și de mica ei escapadă nocturnă, așa că alibiul ei trebuie să rămână secret.

— Madeline!

— Nu pot să-ți spun, dar crede-mă! Nu am făcut eu asta! De ce ți-aș face așa ceva?! Ești unchiul meu!

— Aș prefera să nu mai fiu, mârâie și icnim amândouă.

— Jay, n-ai vrut să spui asta, zic eu.

Observ cum maxilarul i se încleștează și, fără măcar să se uite la mine, mă îmbrânceşte și mă împleticesc doi pași în spate. Mă împiedic de scaunul pe care obișnuiam să stau când veneam aici și cad în fund înainte să mă pot echilibra.

Privirea Corbului cade pe mine și mă abțin din greu să nu plâng. Stă nemișcat în locul în care parcă a prins rădăcini și urmărește cum Maddy mă prinde de braț și mă ajută să mă ridic.

Nimic nu poate fi mai umilitor.

— Madeline, mai bine îmi spui unde ai fost azi-noapte, altfel o să regreți amarnic, o amenință el.

— Nu pot, se smiorcăie. Ce naiba, unchiule?! Mă cunoști. *Știi* că nu aș fi în stare să fac așa ceva.

— Nu fără influența ei, scuipă cu scârbă și arată spre mine. De când ai cunoscut-o, ai luat-o complet razna și nu știu de ce mă mai mir. Gloria e o piază rea care ar merita să fie exclusă din orice instituție sau din orice grup de oameni. Ar trebui să fie complet singură pentru siguranța tuturor.

Cuvintele lui spuse cu atâta ură mi se înfig în inimă și pot

jura că pe fața mea se poate citi durerea sufletească. Știu foarte bine cum e să fi singur, ăsta este unul din motivele pentru care m-am decis să mă înscriu aici... pentru că nu voiam să mai fiu singură, dar acum îmi dau seama că mi-e menit să fiu așa, să fiu abandonată de toți. Îmi dau seama că locul meu nu este niciunde și oriunde m-aș duce mereu voi fi o intrusă.

— Tu unde ai fost?

Întrebarea mi-e adresată mie și îmi sterg cu mâneca lacrimile de pe obraji înainte să îi răspund:

— Am dormit.

— Și oare de ce nu te cred? Ah, da! Pentru că ești o mincinoasă, de-aia! Minți de îngheață apele.

— Las-o în pace! țipă Maddy. Chiar a dormit. Am văzut-o cu ochii mei.

— Nici în tine nu mai am încredere, așa că lasă ciocul mic, Madeline! Nu mă încălzește cu nimic că ești nepoata mea. Nu veți avea parte de un tratament special nici tu, nici prietena ta! Am lăsat prea mult de la mine și deja săriți calul. Trebuia să vă pun pe amândouă cu botul pe labe, dinainte să vă luați lumea în cap.

După două bătăi scurte, ușa se deschide și Shannon pășește înăuntru, șocată. Al treilea membru Davis mă face să mă simt încolțită și mă retrag lângă perete. Nici lângă Maddy nu mă mai simt așa bine. Acum chiar vreau să fiu singură și să rămân așa.

Davis are dreptate, atrag belele ca un magnet și sunt o piază rea.

— Bine ai venit, surioară. Acum poți vedea și tu catastrofa produsă de fiică-ta și idioata aia din colț.

Cât timp Davis mă arde cu uitătura lui urâtă, Shannon trece pe lângă Maddy și se oprește lângă el, analizând dezastrul care ne înconjoară.

— Maddy a făcut asta?

— Mamă...

Sora Davis ridică o mână și o face să tacă, apoi se uită la mine.

— Evident! exclamă ironică. Se putea să nu fi și tu în orice porcărie se bagă fiica mea? Normal că nu, odată ce numai tu vii cu ideile astea.

— Ce te miră, Shann? pufnește Corbul. Fetița asta trebuia să intre direct la școala de corecție, nu într-o Academie. Mintea ei merge exact pe dos.

Cei doi vorbesc despre mine de parcă n-aș fi de față și nu m-ar răni fiecare cuvânt în parte.

— Terminați! izbucnește Maddy, plângând. N-am făcut nimic! Nici eu, nici ea! Gloria dormea când am plecat eu! Și am auzit-o când a venit, imediat după cină. Ea n-are nicio vină!

Atât Jay cât și sora lui mă privesc câteva clipe, apoi se concentrează pe șatenă.

— Când ai plecat *unde*? o chestionează mama ei.

— Nu pot să zic!

Sătulă de toate reclamațiile și jignirile directe sau indirecte la adresa mea, mă dezlipesc de perete și mă poziționez lângă Maddy.

— Maddy, e în regulă, mormăi. Nu are rost să zic ceva, pentru că oricum nu mă crede nimeni. Deci orice aș zice sunt vinovată, pentru că Gloria e vinovată de orice nenorocire care se întâmplă în Academia asta! Nu mai vreau să aud reclamații, este vina mea, eu am făcut-o, m-am multiplicat și am venit aici și ți-am distrus biroul ca să mă bucur a doua zi de o porție bună de reclamații și jigniri.

Pe tot parcursul discursului meu suspin și plâng și îmi șterg lacrimile, ca să fac loc altora. Mi-e atât de greu să mă stăpânesc, să mă abțin ca de obicei.

— Prima oară, calmează-te, îmi sugerează Shannon mult mai calmă. Nu a murit nimeni și o scoatem noi la capăt. Trebuie doar să ne spuneți totul.

— Am zis că sunt vinovată, ce mai vreţi altceva?

— Nu e adevărat, îmi sare Maddy iar în apărare. Nu a făcut nimic. Practic voi o obligaţi să se învinovăţească, căci oricum o să o pedepsiţi! Şi oricum ar fi fost, dacă eu eram de vină tot pe ea dădeaţi vina. Mie mi-aţi fi găsit scuze şi m-aţi fi scos din rahat.

Toţi tac pentru o secundă a naibii de lungă, apoi Davis îşi drege glasul.

— Doi băieţi şi o fată v-au văzut intrând în clădire imediat după cină. Ei susţin că aveaţi ceva ascuns în buzunarele gecilor, nişte tuburi cu spray mai exact. Nu cred că mai e cazul să vă mai zbateţi atât.

E rândul meu să nu mai fiu mirată pentru că îmi aduc aminte clar cuvintele lui Cole. Nimeni, în afară de Maddy nu mă suportă. De aici şi până la a arunca vina pe mine e doar un pas mic pe care adevăratul făptaş l-a făcut fără să se uite în spate.

Lista cu suspecţi e prea lungă ca să îmi bat capul cu ea.

— Amândouă sunteţi suspendate o lună şi dacă se va dovedi că voi aţi fost, nu mai puneţi piciorul în campusul ăsta sau în oricare alt liceu. Madeline, tu te duci acasă. Gloria o să plece înapoi în Florida.

Înapoi la singurătate. Poate că e mai bine așa. Nici nu mai are rost să mă smiorcăi. Hotărârea cu care a spus fiecare cuvânt în parte îmi dă de înțeles că e de neînduplecat.

— Pe lângă asta, veţi plăti toate daunele materiale şi, Madeline, tu n-ai decât să îţi strângi alocaţia. Nu mai vezi un ban de la mine sau de la mama ta.

— Atunci, plec cu Gloria, spune convinsă.

— Da, sigur, pufneşte el. Voi două nu mai aveţi ce discuta.

— Nu îmi poţi interzice! Nu eşti tatăl meu să-mi interzici ceva!

Davis face un pas spre ea şi chiar am presimţirea că o va lovi. Cuvintele rostite par să-l rănească mai mult decât

a făcut-o tot dezastrul din birou și Maddy e pe deplin conștientă de asta, căci bate spre retragere.

— Te-am crescut de mică, tâmpito, așa că nu-mi spune mie ce să-ți interzic și ce nu! De azi înainte rupi orice legătură cu Gloria și pentru fiecare încălcare a acestei reguli, te vei alege cu o pedeapsă. Nu o să mai scoți capul afară din casă veci!

Imediat ce s-a asigurat că nepoata lui nu mai deschide gura, face alt pas, dar spre mine.

— Fă-ți bagajele și nu te mai aștepta să te mai întorci vreodată aici. După ce îți voi retrage suspendarea, îți voi trimite transferul la un liceu din Atlantic Beach. Dispari!

Îmi trântesc troller-ul pe pat și mă apropii de șifonier, ca să îmi scot hainele. Maddy încă e în stare de șoc și nu se mișcă de lângă pat.

— O să vin cu tine, spune cu hotărâre. Nu au ce să-mi facă.

— Nu, mulțumesc. Prefer să mor singură. Nu e prima oară când o să fiu doar eu cu mine și nimeni altcineva. Am trăit așa până acum.

— Tu taci și rămâi pe aproape. E doar gura de Jay. Cum a spus și el, ține la tine și nu te va lăsa să rupi legătura cu noi, indiferent cât de prost se termină asta. Dar totuși... cine naiba a făcut toate astea și ne-a învinovățit pe noi? Ce motiv ar avea?

Râd ironic. Maddy e într-adevăr ușor de influențat și de orbit.

— Oamenilor nu le trebuie un motiv pentru care să-ți dea un șut în fund ca să te doboare într-o clipă. Credeam că știi și tu la fel de bine ca mine că lumea e rea și nimeni nu o să te pupe în dorsală, oricine ai fi tu.

Maddy mă aprobă cu o înclinare a capului și oftează melancolică.

— Gloria, nu-l lua pe Jay în seamă. De când o iubeşte pe Anna, nu mai gândeşte corect. E puţin absurd şi demodat, dar unchiul meu o vede doar pe ea şi restul femeilor sunt doar de umplutură.

— Anna? mă mir eu. Cine mai e şi asta?

— O tipă de care e îndrăgostit până peste urechi de ani întregi. Au copilărit oarecum împreună, dar nu a fost să fie, aşa că dragostea asta a lui obsesivă a rămas neconsumată. De aceea e cam frustrat şi respinge sexul opus.

— Dar Dalia? Din câte ştiu eu, au fost ceva vreme împreună.

— Dalia doar îi încălzea patul din când în când. Trebuie să recunosc totuşi că porcăria asta a ţinut mai mult decât m-am aşteptat, dar cred că a văzut în ea un fel de metodă prin care să scape de sentimentele pentru Anna.

Înghit în sec şi inhalez adânc. Tot ce îmi spune Maddy are logică, dar doare ca dracu'.

— Oh, îmi pare rău că am spus asta. Ştiu ce simţi pentru el şi trebuia să tac.

— E în regulă. Oricum nu mai contează. Nu e ca şi cum Davis mi-a dat vreo atenţie până acum, dar în sfârşit înţeleg şi de ce.

Gândul că Davis iubeşte pe cineva mă face să mă simt şi mai nedorită aici şi mă grăbesc să îmi fac bagajul.

— Jay te place, Gloria, dar... Dalia nu a reuşit în cinci ani să îl facă să o uite. Nu cred că o s-o facă vreodată.

— Şi mai ţine legătura cu ea? întreb curioasă în timp ce îmi arunc hainele în troller.

Maddy se apropie de mine, cu braţele strânse la piept.

— Nu chiar. Cel puţin, nu în felul pe care l-ar dori el.

— Dar ce îi opreşte să fie împreună? bolborosesc, încercând să-mi ascund gelozia din voce. Din ce îmi povesteşti tu, reiese că unchiul tău trăieşte o dragoste la fel de mare ca a lui Romeo şi Julieta.

— Orgolii, cred, mustăcește ca. Niciodată nu ne-a oferit detalii despre aspectul acesta al vieții lui.

Când ușa se trântește de perete, îmi dau seama că tocmai a venit Corbul și încă e furios. Pășește zgomotos pe parchet și se oprește lângă mine.

— Dacă ai terminat, bine, dacă nu, e problema ta. Hai să mergem!

Abia apuc să trag fermoarul la troller că mă și smulge din loc și mă grăbește spre ieșire. Bagajul mă împiedică să merg normal și mai mult mă ia pe sus când mă trage după el. Niciodată nu am crezut că un Jay nervos ar fi așa. Am văzut multe stagii ale lui în care era nervos, însă pe ăsta nu. Credeam că mai mult decât e de obicei, nu se poate enerva. Dar m-am înșelat. Amarnic.

— Stai, te rog, îi cer cu voce mică.

Strânsoarea se mărește și ieșesc ușor.

— Nici să nu îți aud gura, Gloria, că nu știu ce fac cu tine!

Îmi dă drumul abia când ajungem la mașină. Deschide portiera și mă îmbrâncește înăuntru, iar eu îmi proptesc mâinile de cotieră, încercând să evit un accident nefericit din care aș ieși șifonată, apoi mă așez în scaunul meu, inspirând adânc.

Davis pornește motorul și mă privește scurt.

— Te așteaptă cineva acasă?

— Nu.

— Nici fratele tău?

Clatin din cap și îmi trag nasul. Plâng iar.

— Vreo mătușă, ceva?

— Nu.

— Și atunci unde dracu' te duci?

— La dracu'.

Portarul răspunde la semnul pe care Corbul i-l face și deschide larg porțile ca să ieșim. Izbucnesc în plâns și

mai tare când părăsim de tot campusul şi Davis virează pe stradă, întorcând maşina spre oraş.

Nu vreau să plec. Nu eu am distrus biroul şi nu am făcut nimic cu Jeremy! Am atâtea lucruri lăsate nerezolvate şi vreau să le închei. Vreau să rămân!

Îl vreau pe Davis. Ba nu-l vreau. Sunt indecisă şi buimacă şi vreau să o văd pe Maddy. Vreau să ascult o glumă proastă de-a ei sau să dărâmăm iar porţile.

Vreau să alerg pe teren, să îl las pe Cole să aibă grijă de mine şi să mă răzbun pe Edward pentru ţeapa pe care mi-a dat-o la începutul anului. Şi mai vreau şi să-l pocnesc pe Nate pentru că râde toată ziua.

Vreau să o cunosc mai bine pe Christina şi să o calc rău pe nervi pe Chucky. Vreau să îl oblig pe Corb să mă sărute, apoi să fug înainte să mă bată.

Vreau să intru iar în cabana lui şi să-i cotrobăi prin lucruri sau să mai dorm în patul acela. Vreau şi să rămân, neintenţionat, dezbrăcată în faţa lui, să ascult o ameninţare cu moartea şi să execut pedepse.

Dar Davis nu pare să vrea să-mi îndeplinească vreo dorinţă din zecile pe care le am. E prea ocupat să conducă haotic, să calce acceleraţia aceea până la podea şi să-mi mai arunce câte o privire fugară, dar plină de ură.

Zici că am omorât pe cineva doar pentru că m-am îndrăgostit de cine nu trebuie. Şi totusi, el o iubeşte pe acea Anna...

Gonim pe autostradă cu cel puţin o sută de kilometri la oră. Probabil vrea să scape mai repede de mine, că i-am mâncat viaţa şi i-aş mai mânca-o de câteva ori dacă asta m-ar ajuta să rămân. Nu-mi mai este dor de Florida şi soare, ci vreau în Virginia, la zăpadă.

— Vreau zăpadă! mă răstesc la el.

— Ce?

— Ce ai auzit! Vreau zăpadă, vreau Virginia, vreau Maddy!

Îl lovesc cât pot de tare peste braț pentru fiecare „vreau”. Cred că am luat-o razna.

— Gloria, o să facem accident din cauza ta! țipă la mine.

— Nu-mi pasă! Vreau la Maddy și mă duci chiar acum! Înainte să fac crize!

Îl lovesc iar, dar cu pumnul în piept și corbul mă împinge înapoi în scaunul meu.

— Potolește-te odată și stai cuminte acolo! Gloria, te arunc din mașină!

— N-ai decât! Aruncă-mă din mașină, aruncă-mă pe geam, sparge cu mine lucruri, schimbă viteze, „Gloria, nu face asta!”, „Gloria, nu face aialaltă!”, bla, bla, bla, Aleluia, Amin, Doamne ferește! Altceva ce mai vrei?

— Să taci! Ar trebui să îți cos buzele alea!

— De ale tale?

Davis frânează brusc și am nevoie de toată puterea să mă țin de bord, ca să nu mă arunce prin parbriz, la propriu. Nervos, se întoarce spre mine.

— Tu chiar vrei să mergi pe jos?

— Da, vreau! Mă sufoc cu un dobitoc în aceeași mașină.

— Atunci, du-te pe jos, Barbie, că nu te oprește nimeni. Ești invitata mea.

— Dar mi-e foame! zbier la el. Până ajung în oraș, o să leșin pe drum. Asta vrei? Să mă mănânce vreun animal sălbatic sau să mă lovească vreo mașină?

Îmi opresc pledoaria singură când constat că vorbesc ca Maddy acum. Dramatizez la fel ca ea.

— Nepoată-ta e contagioasă.

— Poftim?

— Am zis să te duci dracu’! Na, că am spus-o! Să te duci dracu’ cu tot cu Anna aia, a ta. Și să rămâi cu ea!

Pentru o secundă îi văd șocul din ochi. Își revine însă repede. Prea repede. Clipesc surprinsă când acesta chicotește amuzat.

— Mulțumesc de urare. Altceva mai dorești, contesă? Ți-au trecut spumegațiile?

— Da, să aveți copii la fel de proști ca tine și ca ea!

— Slavă Domnului!

— Te urăsc!

Davis își arcuiește sceptic o sprânceană.

— Parcă mă iubeai. Acum te-ai sucit?

— Nu te mai iubesc absolut deloc. Mai bine mor.

— Dă-i drumul. Vreau să văd asta.

Înfuriată peste limită și rămasă fără înjurături, îi arăt simplu degetul mijlociu.

— Asta e tot ce poți, scumpo? Pentru atâta am oprit circulația?

— Scumpo să-i zici Annei, nu mie, boule! Și ăsta e semnul marca Montgomery! Lumea ar plăti să vadă asta. Ție-ți arăt pe gratis.

— Îhm. Deșteptăciunea pământului. Dacă ai terminat, stai naibii în scaunul tău și ține-ți ciocul ăla închis, înainte să-mi ies de tot din fire și să te dau cu capul de bord. Măcar așa dormi dracului tot drumul, fără să-mi mai ciripești în urechi.

Îi mai dau un pumn în piept, dar mai mult pare să mă doară pe mine, decât pe el.

— Din prima clipă în care te-am văzut, te-am urât, îi spun eu când pornim din nou. Atât de insuportabil ești.

— Atunci, de ce apari mereu dezbrăcată în fața mea?

— Poftim?

Davis îmi face semn spre cămașă și gura mi se deschide de surprindere. Nu mai puțin de trei nasturi mi-au cedat și sunt aproape dezbrăcată.

— Tu n-ai nimic de făcut decât să te uiți la sânii mei?

— Oh, îmi pare rău că îți fluturi sânii prin fața mea mereu. E vina mea, ce pot să spun? Să-mi fie rușine.

Își mușcă buzele ca să-și rețină zâmbetul.

— Nu e amuzant, Davis! mârâi enervată.

— Nici nu am spus că e. Nu tu trebuie să te chinui mereu să îți scoți imaginea mea complet dezbrăcată din cap! Sau ai uitat ce s-a întâmplat în baie?

De parcă aș putea uita așa ceva.

— Nu, dar speram să uiți tu.

— Am încercat, dar cum dracu' să uit când tu arăți ca scoasă din revistele pentru bărbați?! Pari de... douăzeci de ani, cel puțin. Și nu te complimentez acum.

— Adică?

Davis își strânge buzele într-o linie dreaptă și oftează adânc.

— Tu de ce crezi că ți-am suflat în ceafă atâta timp? Pentru că îmi ești dragă? Sunt bărbat, iar tu arăți bine. Bine în felul în care te vede și Jeremy.

— Adică, bine ca o târfă, nu?

Nu-mi răspunde, dar o iau ca pe un „da". Oare de ce mă așteptam la altceva?

— Acum se presupune că ar trebui să-ți mulțumesc că nu ai scos și tu vorbe cum că mi-ai tras-o pe nu știu unde? Mulțumesc, domnule Davis, pentru amabilitatea de care ați dat dovadă.

Mâinile lui strâng volanul și evită să mă mai privească, așa că mă întorc în scaunul meu și decid să nu mai vorbesc până ajungem la gară.

Drumul spre Florida constă într-o plimbare scurtă cu trenul până la cel mai apropiat oraș care are aeroport. De acolo și până acasă mai e doar un singur pas și mă voi trezi din nou singură.

Ne apropiem tot mai mult de Charleston și abia aștept să părăsesc mașina asta. Simt că nu mai am aer.

— Îmi pare rău, mormăie Davis atât de încet încât am impresia că mi se pare. Nu am vrut să spun ce am spus. Am vorbit la nervi.

— La nervi, omul spune adevărul.

— Gloria, ştii prea bine că nu e aşa. Nu de-asta te-am urmărit mereu, ci pentru că asta mi-e meseria. Trebuia să am grijă de tine. Cât despre cealaltă parte, nici nu se pune problema. Nu m-am gândit la tine în felul acela. Eşti doar un copil.

Îmi rod interiorul obrazului, meditând.

— Jay, trebuie să îţi spun ceva.

Acesta îşi întoarce capul spre mine şi îmi zâmbeşte discret, aşteptând.

— Mi-e foame rău.

Îmi duc mâinile spre stomac şi el înjură încet, înainte să râdă amar.

— Parcă am mai auzit asta.

Spre surprinderea mea, Davis opreşte în faţa unei cafenele aflate în centrul oraşului, aproape de gară. Până deschid eu portiera şi cobor din maşină, el e deja la intrare, ţinând uşa larg deschisă.

Mă strecor înăuntru pe sub braţul lui şi scanez localul dintr-o privire, alegând o masă de la fereastră. Deşi bancheta din faţă e liberă, Davis se aşază chiar lângă mine, continuând să-mi sufle în ceafă în felul lui deloc pervers, dar enervant. E ca un scai.

— Auzi? întreb iritată. Nu mai bine te duci tu şi o sufli pe Anna de praf, decât să te mai ţii după mine?

— Dar ce ar fi să încetezi tu să te mai iei de Anna? mă întreabă înapoi, la fel de iritat. Cine naiba ţi-a spus de ea?

— Ma... Am citit în stele.

— Bravo ţie.

Îmi împinge în faţă meniul şi îl deschid nervoasă, înjurând-o atât pe Anna cât şi pe Maddy în gând. Nu a făcut treaba să fie mai uşoară, dar m-a ajutat să îmi dau seama de ceva. Urăsc să pierd în faţa altei femei.

— Oricum, Anna e o idioată, mormăi eu. Dacă lasă un bărbat ca tine să îi alunece printre degete, e clar că tipa are ceva la cap.

— Nu mai spune...

— Vorbesc serios. E nebună cu acte în regulă. Cred că ar trebui să te apuci să vezi și dincolo de ea. Mai sunt femei care te așteaptă.

— Cine? Dalia?

Îmi dau ochii peste cap. Nu aș fi adus-o pe Chucky în discuție nici dacă era ultima femeie de pe planetă.

— Pe lângă, spun printre dinți.

— Tu? întreabă iar, cu sprâncenele ridicate.

De parcă ar fi ceva secret.

— Oricum ar fi, Gloria, tu nu ești femeie. Ești doar un copil râzgâiat.

Și normal că o întoarce în defavoarea mea.

— Copilul ăsta râzâgâiat de aici vrea ravioli cu ciuperci, zic și arăt cu degetul spre mine. Crezi că se poate, domnule Davis?

Plescăie din buze și face semn chelneriței să se apropie. Îi spune comanda mea, adăugând un suc de struguri și o cafea.

Minune, știe ce suc beau.

— Meriți o acadea acum? îl iau peste picior.

— Iar tu o palmă. Dacă stăteai pe fundul tău, nu ne mai aflam aici. Stăteam bine merci la biroul meu, făcându-mi treburile zilnice fără să-ți văd fața enervantă.

— Te enervez, domnule Davis?

Rânjesc. E aproape distractiv, dacă nu aș ști că voi pleca acasă în curând. Încă trag de timp.

— Mai mult decât ai crede, îmi replică îngâmfat. Se pare că ai darul ăsta, pe lângă celelalte o mie care mă enervează și ele.

— Cum ar fi?

— Limbarița ta! Nu te dor fălcile, blondino?

Ridic din umeri. Știu sigur că și ăsta e un gest care îl enervează.

Bat cu unghiile în masă cât aştept să îmi vină mâncarea. Chelneriţa îmi trânteşte în faţă aproape violent, sucul meu de struguri. Şi ea e nervoasă se pare şi se răzbună pe clienţi. Cafeaua lui Davis primeşte un tratament aparte, o aşază în dreptul lui cu o grijă inutilă, alături de un zâmbet călduros.

Căţeaua!

— Eşti cam obraznică, nu crezi? o întreb. Bine că nu l-ai aruncat pe mine!

— Îmi cer scuze, mormăie ironică. Nu mi-am dat seama.

— Dar dacă îţi dau eu două bucăţi, îţi dai seama?

Dau să mă înfoi la ea, dar Davis mă opreşte când îşi pune mâna pe braţul meu cu un zâmbet amuzat.

— Mai bine pleci, o sfătuieşte el. Altfel îi dau drumul pe tine.

Chelneriţa se îndepărtează, aruncându-mi o privire răutăcioasă peste umăr.

— Ca să vezi, nici ea nu te suportă, râde Davis.

— Când stau lângă tine, cum să mă suporte cineva? De la tine se trage furia asta, eu sunt doar o victimă colaterală.

— Eu cred că era geloasă.

Rânjetul lui arogant îmi cere să-i dau un pumn în faţă.

— Cred şi eu. Sigur îi plac femeile şi tu stai în calea fericirii ei veşnice. Atrag şi femei, nu doar bărbaţi.

Îi fac discret cu ochiul şi zâmbetul lui dispare.

— Nu-mi spune că ţi-au făcut femeile avansuri!

— Păi, se poate să fi fost una în Florida, murmur şi îmi mângâi bărbia. Da, sigur era una.

Gura lui e întredeschisă de uimire.

— Ce naiba le faci oamenilor?

— Dar ţie ce îţi fac?

— Nervi, îmi răspunde prompt.

Normal. Se retrage iar în coconul lui anti-farmece marca Montgomery.

— Ştii, pe o parte mă bucur că plec, îl anunţ eu. De înfumurarea ta nu o să-mi fie dor.

— Mie o să-mi fie dor de tine. Să bat blonde îmi stârnește așa, un sentiment de împlinire.

Porția mea de ravioli ajunge într-un final și sub privirea mea urâtă, chelnerița se abține de la alte „incidente". Felul în care îi face apoi ochi dulci lui Davis mă face să mârâi.

— Deci, recunoști că îți stârnesc sentimente, constat când rămânem iar singuri.

— Nu sentimentele pe care le vrei tu, mi-o întoarce.

Nici nu mă așteptam la alt răspuns.

— Parcă ți-era foame, mânâncă odată și să mergem. Și încearcă să taci. Deja mă doare capul.

— Ia aspirina săracului și îți trece. Pun pariu că chelnerița e disponibilă și dornică să te ajute, la cum salivează. Dacă nu o oprești, o să ne înecăm.

Cu o expresie plictisită, Corbul îmi indică iar farfuria cu mâncare. Clatin ușor din cap și mănânc încet, trăgând de timp cât pot de mult.

În sinea mea încă sper să se răzgândească.

— Nu mă trimite acasă, spun încet, având privirea fixată pe furculiță. Nu vreau să plec.

— Trebuia să te gândești la asta înainte să mă calci pe nervi. Acum e cam târziu.

— Atunci, să mergem.

Împing farfuria și mă ridic în picioare în același timp în care o femeie însoțită de un bărbat se oprește în fața mesei noastre. Ochii oarecum familiari se pironesc pe mine și un mic zâmbet îi joacă în colțul gurii.

— Mamă, tată, ce faceți aici?

Gura mi se deschide de șoc. Deci, ei sunt tatăl și mama Davis. Grozav. Nu puteam să plec fără să cunosc toată familia.

— Te-am văzut de afară, îi explică femeia fără să își mute privirea. Ea e iubita ta?

Și mai grozav. Acum sunt iubita Davis.

Corbul pare încurcat de întrebarea ei și chiar mă mir de asta. De ce ezită să îi spună că sunt doar eleva băgăreață și enervantă?

Mă așez forțat când mă trage de mână și mă lipește de el. Asta ce naiba mai înseamnă?

— Ea e Gloria Montgomery, mă prezintă. E...

— Iubita pe care nu ai vrut să ne-o prezinți până acum, mârâie mama, lovindu-l peste braț.

Deja îmi place de ea. Îmi place de oricine îl lovȩște.

— Gloria, ea e mama mea, Sandra. Și Will...

— Tatăl tău, continui eu.

Mișto.

— Ne pare bine să te cunoaștem în sfârșit, Gloria, bolborosește Sandra repede și se așază pe bancheta din față.

Brațul Corbului se înfășoară în jurul meu și mă strânge tare și sugestiv. Tocmai îmi cere să joc teatru. Să fiu iubita lui Davis.

Și mai mișto.

— Viitorii mei socri, zic cu glas ridicat și cu zâmbet răzbunător.

Îmi dau seama că am luat fără să vreau, locul Dalici. Bănuiesc că ea e iubita pe care Davis nu a avut curajul să o prezinte părinților și îl înțeleg. Cu o față ca a ei putea să-i omoare prin imprudență.

— Nu știu de ce aveam impresia că ești brunetă și... mai matură. Câți ani ai?

— Cinș...

— Douăzeci, mi-o taie Jay.

— Cinșpe' pe un picior, rânjesc încurcată.

Și mă face pe mine mincinoasă.

— Douăzeci, meditează Sandra. Pari mult mai tânără, excluzând faptul că ești destul de... voinică. Și blondă. Bănuiesc că nu ești de prin zonă sau ai părul vopsit?

Ochiul critic al mamei soacre.

— E natural şi nu, nu sunt din zonă.

— Cum credeam, zice mândră de ea. Eşti foarte frumoasă, Gloria. Fiul meu are gusturi.

Nici pe departe. Dalia nu se încadrează în niciun fel de gust în materie de femei vii. Ar fi pe gustul unui necrofil, mai degrabă.

— Mulţumesc.

— Îmi pare rău de împrejurările în care ne-am cunoscut, vorbeşte şi Will. Jayden ar fi trebuit să te aducă acasă.

— Da, ar fi...

Braţul Corbului se strânge mai tare şi mă abţin.

— Nu te mira, Will, îi spune Sandra. Fiul nostru face lucrurile pe dos mereu. Mereu am crezut că o să ne prezinte femeia din viaţa lui *după* ce se căsătoreşte şi face doi copii.

— Mulţumesc de reclamă, mamă. Tocmai aţi cunoscut-o, nu cred că mai e cazul să vorbim despre ce aş fi făcut.

Mi-ar creşte inima acum dacă nu aş şti că e doar teatru.

— Atunci, ce ar fi să mutăm discuţia acasă? vine Sandra cu ideea.

— Mai stăm, i-o retează Davis. Gloria nu a terminat de mâncat şi după, mai avem câteva lucruri de rezolvat.

— Nu vă căsătoriţi în secret, nu?

Pufnesc tare. Mama Davis are imaginaţie, nu glumă.

— Atunci, rămânem şi noi. Will, comanzi tu ceva?

Planul lui Jay de a scăpa de părinţi nu funcţionează, dar nici nu mă deranjează. Încep să mă simt bine în rolul meu.

Will pleacă în căutarea chelneriţei ameţite şi Sandra îşi fixează din nou privirea analizatoare pe mine. Ochii ei ageri şi negri par să-mi caute orice defect. Sper să nu fie vreo perfecţionistă şi să nu-i mai placă de mine doar pentru că îmi stă părul aiurea astăzi.

M-a prins pe picior greşit. Dacă aş fi ştiut vreo clipă că urmează să fac asta aş fi îmbrăcat o rochie de gală şi mi-aş fi făcut şi manichiura.

Davis stă încordat ca un arc lângă mine, fără să mă elibereze din strânsoarea puternică. Mă ţine de parcă aş vrea să fug sau ceva. E o idee bună să-l fac puţin de ruşine, dar mă abţin.

O să-mi rămână foarte dator pentru asta şi pot profita.

— De cât timp sunteţi împreună? ne întreabă brusc.

— Cinci, răspunde Jay.

— Ani, adaug eu.

Sandra se încruntă şi dă uşor din cap. Îşi priveşte fiul întrebător, iar el neagă ceva. Vorbesc codat şi nu îmi place. Femeia îşi drege glasul şi îşi mută privirea pe mine.

— Şi cum v-aţi cunoscut?

Mă uit întrebătoare la el.

— La Academie... Ea tocmai intrase în primul an şi cu... i-am cam dat bătăi de cap, da.

Ori mi se pare, ori Jay s-a molipsit de la mine şi nu ştie să mintă. Îmi abţin rânjetul învingător.

Ne uităm unul la altul şi Davis îşi freacă nasul de al meu, încercând să pară tandru. Chiar îi iese foarte natural, ceea ce mă uimeşte. În schimb, eu mă agit.

— Sunteţi foarte drăguţi împreună, spune Sandra zâmbitoare. Trebuie să vă fac o poză neapărat.

— Poză? P-pentru ce? mă bâlbâi şi simt cum palmele îmi transpiră.

— Cine ştie când o să te mai văd? Jayden e foarte zgârcit în vizite. Nu a mai venit acasă de la Crăciunul trecut, ceea ce mă face să mă întreb unde te-a lăsat pe tine.

— Gloria a vizitat nişte rude, blufează el. În fiecare an, de sărbători, le... vizitează.

Davis stă foarte prost la capitolul: minciună.

— Asta înseamnă că nu aţi petrecut niciun Crăciun împreună? icneşte ea. Jayden, ce e cu neruşinarea asta? Cum se poate aşa ceva? Gloria, Crăciunul ăsta îl petreci cu noi fără îndoială.

Am dat de dracu'!

— De fapt, nu pot să fac asta. Ai mei sunt foarte stricți în anumite privințe, și vor ca eu să petrec sărbătorile cu ei, încerc să o dreg.

Sandra dă din cap în semn că nu e de acord cu mine.

— Nu, scumpo. În cel mai bun caz, vin și ei în vizită în Charleston și petrecem Crăciunul cu toții. Așa îți cunoaștem familia.

Și Sandra se pricepe al naibii de bine să te închidă! Rolul de iubită nu mi se mai pare așa distractiv. E al naibii de greu să închizi un Davis sau să-l contrazici.

Mă uit la Davis ușor panicată, iar el se uită pe pereți. Știe la fel de bine că nu se pricepe la mințit și încearcă să evite să mai deschidă gura. Îl lovesc cu cotul cât de discret pot și îi atrag atenția.

— Mamă, cred că ar fi mai bine să încetezi. O să petreacă sărbătorile cu noi doar dacă vrea.

Tare mult m-a mai ajutat! Mai bine tăcea.

— Normal că vrea, fiule, pufnește ea. Crezi că ei nu i-ar plăcea să fie lângă tine de Crăciun?

Sandra mai e și insistentă, iar eu mă tem că trebuie să bat în retragere înainte să devină prea serioasă treaba. O cunosc de puțin timp, dar nu vreau să o dezamăgesc.

Deschid gura să recunosc totul, însă Davis mi-o ia înainte. Se apleacă asupra mea și îmi sărută scurt buzele. E suficient să mă facă să uit cum se vorbește și cum mă cheamă.

A făcut asta de bunăvoie? Trebuie să fie foarte disperat să-și salveze imaginea în fața părinților, dacă a avut curajul să recurgă la un asemenea gest.

Dar tot nu e deajuns.

— Doamnă Davis, îmi pare rău, dar nu am o relație cu fiul dumneavoastră, încep cu voce aproape șoptită. Sunt eleva lui, iar eu nu am două...

Jay îmi închide gura pentru a doua oară, sărutându-mă în adevăratul sens al cuvântului şi al naibii să fie dacă nu funcţionează. Nu mai am de gând să spun nimic, ci doar mă las condusă de el în sărutul năucitor.

De când am aşteptat asta! A trecut atât de mult încât nici nu mai aveam speranţă că se va întâmpla vreodată, iar acum sentimentele şi emoţiile mă lovesc din toate părţile.

Nici nu ştiu cum să reacţionez. Să-i răspund? Normal că trebuie să îi răspund, doar nu sunt atât de idioată. Buzele lui mi le zdrobesc pe ale mele şi mâinile lui îmi cuprind faţa înainte să adâncească sărutul. Sărutul cu Davis. Primul sărut.

Asta e ireal. Mă aştept oricând să mă trezesc în patul meu de la Academie, transpirată şi gâfâind, apoi să trebuiască să-mi dau două palme ca să-mi revin în fire. Parcă o şi văd pe Maddy râzând de mine când o să-i povestesc visul, o să mă înjur singură şi o să sparg ceva.

Dar nu aş vrea să mă trezesc şi nici de aer nu am nevoie, dacă vom continua să facem asta. Nimic nu ţine la nesfârşit, totuşi. Se termină prea brusc când o lumină fulgerătoare pătrunde prin pleoapele mele închise, urmată de un sunet ciudat.

Davis se retrage şi o privim amândoi pe Sandra cum ţine aparatul de fotografiat în mână.

— Mamă! mârâie Corbul. Dă aparatul ăla încoace!

Eu abia mai respir, iar el îi smulge aparatul din mână, căutând poza. Când o găseşte o privesc doar o secundă şi Davis se uită la mine. Nu vreau să o şteargă şi se pare că nici Sandra – care tot face gălăgie.

Ochii lui alunecă spre aparat, ţinându-şi degetul pe butonul de ştergere. Ezită.

— Mă rog, plescăie.

Îi înapoiază aparatul Sandrei, lăsând poza pe cardul de memorie. Asta ar trebui să însemne ceva?

— Gloria, nu cred că am înțeles ce voiai să spui înainte ca Jay să...

Să mă sărute. Uau! Sună atât de ciudat în capul meu.

— Nu o băga în seamă, mormăie bărbatul de lângă mine. Îi place de fel să vorbească aiurea. Gura ei nu tace niciodată.

Gura mea. Pe care el a sărutat-o.

— Oh, bine. Mă duc să văd unde s-a dus Will, de nu mai vine odată.

Sandra se ridică încet de la masă și pleacă debusolată să-și caute soțul plecat de câteva minute. Davis mă privește iar și deschide gura să vorbească, dar nu-l mai aud. Peste umărul lui o văd pe Maddy alături de Alex. Abia au intrat în cafenea și nu par să ne fi observat ca să își dea seama în ce pericol catastrofal sunt.

— Gloria! mârâie Jay să redevin atentă la el. La ce naiba te uiți?

Dă să se întoarcă fix când Maddy ne observă și își mărește ochii înspăimântată. Dacă o vede unchiul ei în compania lui Alex, poate să-și ia adio de la păr.

La naiba, trebuie să reacționez! Îi prind lui Davis fața în mâini și i-o întorc spre mine, iar acum e rândul meu să îl sărut, deși nu trebuie să demonstrăm nimănui cât de adevărată e relația noastră falsă.

Și chiar pare să meargă. Jay e complet absorbit de mine și nu pare să mai vrea să vadă la ce mă uitam atât de insistent. Mă așez pe picioarele lui ca să-l întorc cu totul cu spatele spre ieșire și continui să îl sărut. Ochii mei o ațintesc pe Maddy și îi fac semn discret din mână să se care. Aproape mă bufnește râsul când mă salută militărește și îl trage pe Alex pe ușă afară.

A fost cât pe ce!

Palmele lui Davis îmi prind și ele fața și mi-o împinge delicat, ca să întrerupă sărutul.

— Nu cred că mai era nevoie de asta.

Poate tu.

— Știu, dar voiam să văd ceva, îi spun și mă retrag în locul meu. Îmi place cum săruți, atâta tot.

— Mă bucur. Tu ești praf.

Am mai auzit asta. Cole m-a informat cât de prost stau la capitolul sărut, dar nu m-a deranjat atât de tare cât mă deranjează părerea lui Davis.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, bombăn. N-am prea multă experiență.

— Îhm, te-am crezut, spune ironic. Bine că ai experiență în altă privință.

— Să te înghită Iadul, nesimțitule.

— Oricum nu a însemnat nimic, se grăbește el să spună. Firește.

— Nu aveam nevoie să aud asta. O știam deja.

— Mă bucur, repetă.

Inițial, aș zice că e jenat de toată întâmplarea, dar evită să îmi dea vreo explicație pentru circul din care am făcut parte.

— Cred că e timpul să plec, spun mai mult pentru mine. Înainte să se întoarcă părinții tăi.

— Mda. Cred și eu. O să-ți plătesc un taxi.

— Nu, merci. Merg pe jos.

— Ok.

Cea mai banală conversație pe care am avut-o cu el.

Mă ridic în picioare și înaintez spre ieșire, cu Davis pe urmele mele. Aștept pe trotuar cât îmi scoate troller-ul din portbagaj și mi-l pune la picioare.

— Bănuiesc că nu are rost să îmi mai fac planuri de întoarcere, nu?

Clatină din cap.

— Atunci... la revedere.

Nu-i mai aștept răspunsul la salut și mă îndrept cu pași

mărunți spre gară, trăgând bagajul după mine. Cam asta a fost. Am luptat atât ca să ajung la Academie și după aproximativ două luni sunt dată afară pentru ceva ce nu am făcut și sunt obligată să mă întorc în locul pe care am ajuns să-l urăsc. Nici nu mă obosesc să-mi șterg lacrimile de pe obraji.

Pentru o clipă scurtă, gândul îmi fuge la fratele meu. Aș vrea să mă duc la el, ca să nu mai stau singură, dar presimt că nu o să fiu dorită nici de el. Dacă propriul frate nu mă vrea, de ce m-ar dori niște străini prin preajma lor?

Îmi strâng buzele când îmi trece prin minte gândul că toate ar fi fost altfel dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat. Și acum mă refer la toate.

Mă izbesc din greșeală de o femeie, dar nu îmi cer scuze și mă prefac că nu-i aud cuvintele urâte aruncate la adresa mea și a neatenției mele. Sunt o amețită și o neîndemânatică incurabilă și nu pot face nimic în privința asta.

Când un om pleacă dintr-un loc, este pentru că vrea să ajungă undeva mai sus sau pur și simplu, vrea să lase trecutul, singurătatea în urmă și să fie altcineva. Altcineva mai bun. Asta voiam și eu. Să fiu cineva mai bun, dar nu mi-a ieșit. De când am pus piciorul în Academie, am fost mai împiedicată, mai amețită și mai nervoasă ca de obicei.

Am înclinații spre rele, nu pot nega. Sunt un magnet de probleme, le atrag fără să vreau. Niciodată nu m-am așteptat ca cineva să se coboare atât de jos încât să fie în stare să îmi întindă o capcană, în care am căzut până la gât.

E logic că nu Jay nu m-a crezut.

Mă opresc în loc, blocând circulația câtorva oameni când îmi aduc aminte.

Dacă îți devastez biroul, mă lași să plec?

Și acum înțeleg. Îmi pun mâinile în cap și mă blestem pe mine și pe gura mea care vorbește numai aiurea.

E clar ca ziua de ce Jay era atât de sigur pe vorbele lui

când m-a acuzat. Doar eu i-am zis că vreau să-i devastez biroul. Dar nu aveam de gând să fac asta. Niciodată nu aş fi făcut-o. Doar gura era de mine.

E numai vina mea că Jay crede asta!

Dar ceva tot nu se leagă. Pe Maddy nu avea de ce să o bage. Asta dacă nu voia ca totul să pară mai credibil şi să aibă un motiv în plus pentru care să mă exmatriculeze. Cine a făcut asta, a avut un plan bine gândit.

Evident! Se putea să nu fi şi tu în orice porcărie se bagă fiica mea? Normal că nu, odată ce numai tu vii cu ideile astea.

Îmi las capul pe spate şi oftez. De parcă nu mi-ar fi suficient de frig, mai începe şi să ningă şi să bată vântul. Grăbesc pasul să trec strada, ca să ajung în adăpostul gării şi presimt că nu voi găsi niciun tren disponibil sau toate se vor opri din cauza vremii. La norocul meu, orice e posibil.

Mă apropii de ghişeu, târâind bagajul după mine. O femeie drăguţă mă întâmpină cu un zâmbet, dincolo de geamul despărţitor.

— Aş vrea un bilet spre Chester. La ce oră pleacă?

— A plecat acum jumătate de oră, scumpo. Următorul e abia deseară, la zece.

Asta sau o furtună de zăpadă... cam tot aia.

— E o veste minunată, mormăi pentru mine. Îmi puteţi spune cât e ceasul?

— Trei şi un sfert. Cred că ar trebui să te întorci acasă până la zece sau să stai în sala de aşteptare, dar mai sunt multe ore până atunci. Este o cafenea peste drum, dacă te ajută.

Nu mai vreau să văd cafenele în viaţa mea. I-aş spune şi ei asta dacă disperarea de pe faţă nu ar fi suficientă cât să o sperie puţin.

— Muţumesc, dar aştept.

Forțez un zâmbet și mă îndepărtez de geam, căutând cu privirea acea sală de așteptare. Mă așez pe un scaun și mă pregătesc să înfrunt orele de plictiseală care mă pândesc.

*

Căldura ce mă învăluie mă face să transpir și scaunul de sub mine e cam moale pentru un plastic. Țin minte doar că am adormit la un moment dat și acum deschid ochii și mă uit lung la plafonul unei mașini aflate în mișcare.

M-au răpit?

Îmi ridic capul de pe banchetă atât de brusc încât amețesc. Maddy se întoarce din scaunul pasagerului și îmi zâmbește larg, în timp ce Alex conduce cu grijă.

— Serios, Maddy? Serios? M-ai răpit?

— Dormeai, deci nu se pune, râde ea. Dar tu? Serios, Gloria? Dormi în gară?

Ridic din umeri. Exact ca un aurolac.

— Am pierdut trenul.

— Nu înțeleg, se plânge ea. Tu și Jay aveați un moment drăguț în cafenea și apoi te-am găsit în gară, ca pe cerșetori. Ce naiba?

— Maddy, nu a fost niciun moment drăguț. L-am sărutat ca să nu vă vadă împreună. Nu ne pune în aceeași propoziție, că nu are rost.

Maddy se răsucește nervoasă, privind acum în față.

— Chiar acum îl sun pe porcul ăla și îl înjur de tot neamu', nesimțitul naibii!

— Vezi că faci parte din neamul ăla, și nu cred că vrei să știe că nu ești acasă, nu? Sau că ai încălcat câteva reguli, nu-i așa?

— Gloria, chiar nu e momentul să ai dreptate!

Spre ciuda spuselor sale, își vâră telefonul înapoi în buzunar.

— Dar voi ce ați căutat la gară?

— Trenul, nu e logic? De ce naiba puteam să vin la gară? După tine am venit. Dacă mama și Jay cred că e o idee bună să pleci, eu am alte planuri.

— Cum ar fi?

Zâmbetul ei se lățește, anunțându-mă că i-au trecut prostii prin cap.

— Dacă îl include pe unchiul tău, zic pas.

— Jay crede că ai șters-o și o să-l las să trăiască cu impresia asta. Vei sta la Alex o perioadă, până vom găsi un apartament sau o casă disponibilă. Apoi mă mut cu tine.

E nebună. Nu mă îndoiesc deloc de asta.

— Stai să înțeleg. Vrei să stau la iubitul tău, să închiriez un apartament și să te primesc la mine, cu toate că întreaga ta familie mă disprețuiește?

Ea încuviințează.

— Mișto! Maddy, ești minoră. Jay o să te caute cu Interpolul. O să te găsească, o să te bată zdravăn, iar pe mine o să mă spânzure de vreo cinci ori.

— Păi, și tu ești minoră, nu?

Își mijește ochii la mine și mă blochez pentru o clipă. *Adevărul* ... îmi răsună iar în creier afurisitul de cuvânt.

— Logic, Maddy. Nu mai vorbi prostii. Sunt de-o vârstă cu tine.

Îmi duc privirea spre geam și mă uit în gol. E atât de ușor să amorțești conștiința uneori ...

— Atunci, n-o să-ți facă nimic. Ești minoră și nu are voie să se atingă de tine.

— Îhm. Spune-i-o și lui.

— Nu o să vă facă nimic, mormăie Alex într-un final. Davis nu o să știe unde e Gloria, însă despre mutarea ta... Nu sunt de acord.

— Mulțumesc, Alex, zic mândră. În sfârșit gândește cineva corect.

Maddy îl privește răutăcios pe Alex, dar acesta nu o ia în seamă. Mă întreb cum funcționează relația lor, pentru că totul pare să decurgă foarte repede. Băiatul îi impune reguli.

Asta îmi aduce aminte de cineva.

— Maddy, vreau să plec acasă, spun neconvingător. Vreau să plec din Charleston, din Virginia și de lângă unchiul tău. Cât mai departe de el, dacă se poate.

— Nu se poate, mi-o taie ea. Ești prietena mea și amândouă știm că am fost exmatriculate pe nedrept, de aceea trebuie să stăm cuminți și să așteptăm. Alex o să fie ochii și urechile noastre în Academie. O să afle cine ne-a făcut asta sau o să caute dovezi cum că nu avem nicio legătură cu vandalizarea. Cu puțin noroc, ne vom întoarce la școală.

— Noroc, pufnesc. Eu n-am strop de noroc, Mads. Și oricum, degeaba găsește Alex vinovatul, dacă lui Jay nu-i poate schimba nimeni hotărârea. Abia aștepta să mă dea afară și și-a găsit motivul perfect pentru care să o facă. De ce ar renunța la asta?

Șatena își dă ochii peste cap.

— Pentru că nu Jay ia hotărârile astea. Da, are dreptul să exmatriculeze pe oricine atâta timp cât are dovezi, dar întoarcerea noastră nu o să mai aibă legătură cu el, ci cu directorul Morris. Oricum, nu am de gând să stau pe tușă.

— Vrei să dărâmi din nou porțile? râd eu.

— Nu, dar avem o ditamai gaura în zid la dispoziția noastră. Abia aștept să dau ochii cu cei trei care au spus că ne-au văzut intrând în clădire după cină. Le voi da foc, nu alta!

Își strânge pumnii ca să-și exprime nervozitatea și Alex îi mângâie părul.

— Calmează-te, iubito. O să o scoatem la capăt până la urmă. Minciuna are picioare scurte.

Mă fac mică în locul meu.

În mai puțin de zece minute ajungem în fața blocului și Alex îmi întinde un inel cu chei.

— E apartamentul 6. Eu o duc pe Maddy acasă.

Încuviințez și o privesc pe șatenă, întrebând-o:

— Ești sigură că e în regulă?

— Am încredere în tine, Gloria. Știu că nu o să-i faci ochi dulci iubitului meu.

Pufnește de parcă asta ar fi evident și chiar este. Alex nu mă interesează în felul acela. Îl văd doar ca pe un posibil prieten bun.

Cobor din mașină și mă îndrept spre scară. Folosesc cartela de acces și ușa se deschide cu un sunet înfundat.

Apartamentul lui e modest, dar mobilat cu bun gust. Are doar două dormitoare, o baie, o bucătărie mică și un living cam înghesuit, dar pentru un singur bărbat e suficient.

Nu vreau să-mi imaginez în ce casă locuiește Maddy, căci e vizibil cu ochiul liber că familia Davis e destul de înstărită. M-aș aștepta la o casă cu etaj și ferestre mari, dar la fel de modest amenajată. Sandra nu pare genul de femeie care să se dea în vânt după lucruri exagerat de scumpe.

Mă opresc lângă canapeaua tapițată în catifea de culoare închisă și mă așez reținută pe brațul acesteia. Alex e ordonat, ceea ce îmi place. Ar fi fost aiurea să găsesc pe podea șosete, doze de bere și alte lucruri tipic bărbătești.

Maddy are un mare noroc, spre ciuda vârstei fragede și pe o parte o înțeleg de ce vrea să-l țină pe Alex secret, cu toate că cei din familia Davis au obișnuința să-și împărtășească orice. Diferența de vârstă dintre ea și el este de șapte ani. Jay nu ar accepta asta niciodată, cum nu acceptă multe lucruri, de altminteri.

Alex ajunge în scurt timp și îmi lasă troller-ul lângă perete. Situația devine brusc stânjenitoare și îmi privesc lung mâinile cât se dezbracă de geacă și o agață în cuierul de la ușă.

Nici nu știu ce aș putea discuta cu el. Nu acum când știu că e iubitul lui Maddy. Trebuie să am grijă la tot ce spun, ca să nu se înțeleagă greșit. Gura mea vorbește aiurea mereu.

— Ți-e foame? mă întreabă natural, de parcă el nu se simte jenat de prezența mea. Putem comanda pizza.

— Sună bine.

Asta ar trebui să spun? Nu sună ca și cum mă dau la el sau ceva, cred. Sper.

— Așa ziceam și eu, mormăie.

Am gândit cu voce tare?

— Da, râde el. Și chiar e amuzant.

— Scuze, bombăn eu. Nu prea fac diferența între a gândi în... gând și a gândi cu voce tare și am tendința de a-mi lăsa gura să vorbească fără mine. Ceea ce m-a băgat în tot felul de belele.

Alex zâmbește prietenos și trece prin fața mea, ca să se așeze pe canapea.

— Vrei părerea mea? mă întreabă. Te consumi degeaba. Oricât te-ai zbate, niciodată nu o să fi bună în ochii lui Davis.

— Nu prea îl suporți, văd.

— E un înfumurat. Uneori am impresia că nici nu știe să zâmbească.

Ba știe și zâmbește foarte frumos, dar prea rar.

— Maddy susține că, în afara Academiei e un tip de treabă, spun eu. Și cred că e, dar nu am avut ocazia să îl cunosc. Lucrurile mi-au ieșit pe dos de fiecare dată și i-am stârnit doar furie.

— De altceva nu pare să fie capabil, replică Alex, butonând telefonul. Cu brânză sau ciuperci?

Îmi ia un moment să-mi dau seama că vorbeşte despre pizza.

— Sunt vegetariană. Există vreo pizza pentru erbivori?

— Pizza vegetariană.

Normal. Acum mă crede o idioată doar pentru că floridienii sunt în mare parte mâncători de carne. O pizza vegetariană e ca şi cum ai vrea acul din carul cu fân.

— Bună seara, bolboroseşte Alex în telefon. Vreau o pizza cu extra-brânză şi una vegetariană.

Urmează o pauză scurtă şi îşi dă ochii peste cap.

— Ve-ge-ta-ria-nă! Un extraterestru, doamnă. O pizza pentru oameni care nu mănâncă niciodată carne. Aveţi aşa ceva? Oh, da? Aveţi? Ce minune! Vreau una.

Chicotesc.

— Şi una cu brânză, la naiba! Da, vreau două pizza. Nu, nu amânouă cu brânză! Doamne fereşte! Poftim?

Alex ia o altă pauză şi mă priveşte ruşinat.

— Am greşit numărul? Atunci, de ce dracu' m-ai lăsat să vorbesc? Era distractiv? Mulţumesc pentru postul de bufon, o seară bună! Şi tu să te duci dracu', cucoană!

Alex trântește telefonul pe canapea și mă uit la el, încercând să-mi stăpânesc pofta de râs. Se uită și el la mine și nu mai rezist. Amândoi bufnim în râs.

— Eşti sigur că nu era de la linia fierbinte?

— Da, că nu gemea. De fapt, asta ar fi trebuit să facă, nu?

Se încruntă şi mă încrunt şi eu.

— De unde să ştiu? N-am sunat niciodată.

— Nici de curiozitate?

Clatin din cap.

— Dacă voiam să aud nişte gemete, mă duceam şi ascultam pe la uşile vecinilor. Pun pariu că aş fi auzit tot felul de lucruri.

Alex strâmbă din nas și butonează iar telefonul.

Presupun că acum îi dă vreun mesaj lui Maddy, iar asta îmi stârnește o curiozitate.

— Alex?

Își ridică privirea asupra mea.

— Tu și Maddy... cum?

Imediat ce am pronunțat numele iubitei lui, un zâmbet uriaș i se întinde pe chip.

— Habar nu ai cât de rea e și cât de încăpățânată. Odată ce își pune ceva în minte, nu o mai scoți din ale ei oricât de multe reguli ar încălca.

— Să înțeleg că ea te-a ales.

— Cred că așa a fost să fie. Nu mă critica și tu. Știu că e foarte mică, dar...

— Nu te judec, Alex.

Îmi zâmbește din nou.

— Ba chiar cred că a ales bine, adaug eu. Un băiat de vârsta ei, adică a noastră, i-ar fi rănit sentimentele. Știu că poți să ai grijă de ea.

— Ăsta e primul lucru pe care mi l-am impus, să am grijă de ea. Abia acum își alege drumul pe care vrea să meargă și vreau să fiu acolo pentru ea, indiferent ce ar alege.

Oare unde erau toți când mi-am ales eu drumul?

— Știu că o vei susține, spun eu. Acum are cea mai mare nevoie de tine, ca să nu se rătăcească. Unchiul ei are tendința să o forțeze spre unele lucruri și căi.

— O face spre binele ei, îi ia el apărarea și îmi ridic o sprânceană, curioasă. Nu o face cum trebuie, dar măcar încearcă să ocupe postul de tată în viața ei, chiar dacă el însuși e tânăr. Nu de mult timp a scăpat și el de sub îndrumări.

Nu mi-l imaginez pe Davis luând o decizie impusă de altcineva. Pare mai mult genul de om care decide de unul singur, cu toate că o dă în bară.

— Mă simt puţin lăsată pe dinafară, râd amar. După ce au murit părinţii mei, nu m-a îndrumat nimeni. Asta înseamnă că am luat-o pe un drum greşit?

— Tu ştii asta cel mai bine, Gloria.

— Tocmai asta e ideea, că nu ştiu. Poate Davis are dreptate şi am o influenţă proastă asupra lui Maddy fără să vreau.

— Sunteţi adolescente, e normal să faceţi prostii. Şi cred că Maddy s-ar vârî în necazuri şi fără tine.

Are dreptate. La cât de bine am ajuns să o cunosc pe Maddy, s-ar descurca şi de una singură să facă belele.

— Ei bine, Shannon şi Jay nu sunt de aceeaşi părere. Eu niciodată nu i-am zis lui Maddy să facă ceva rău şi nici nu am încercat să o trag după mine. I-am zis foarte clar la începutul anului că nu e bine să fim prietene, dar nu m-a ascultat. Şi dacă am tras-o după mine, nu a fost cu intenţie.

Alex dă din cap, pesemne că mă crede şi pot să răsuflu uşurată. Credeam că o să mă acuze şi el.

*

Îmi înfăşor prosopul în jurul corpului şi dau cu mâna peste oglinda aburită şi îmi privesc reflecţia. Deşi am dormit toată noaptea, am urme vineţii sub ochi. Mă strâmb şi plec din dreptul ei. Dacă stau să mă analizez, nu mai ies din cameră şi nu mai las pe nimeni să se uite la mine.

Intru în cameră şi mă încrunt când văd ceva ce se asemeană cu o foaie, lângă piciorul patului. Strâng prosopul cu o mână, şi mă aplec să o iau.

Cadoul pentru tine stă pe canapea, nu mai irosi timpul.

Alex tocmai s-a tâmpit sau ce?

Mă îmbrac cu un tricou şi cu o pereche de pantaloni

scurți – nu că aș avea altceva în bagaj – și mă îndrept spre living. Maddy stă întinsă pe canapea, cu capul sprijinit în palmă și un genunchi ridicat. E o poziție cu care îți poți aștepta iubitul, nu prietena, dar când vine vorba de Madeline Davis te poți aștepta la orice.

Mă opresc în fața ei cu mâinile în șolduri. Râzând, se ridică și îmi sare în brațe. La asta nu mă așteptam. E prima oară când își arată afecțiunea astfel.

— Maddy, te simți bine?

— Sigur, îmi răspunde și face un pas în spate. Alex a plecat la Academie, dar m-a sunat să vin aici, să stau cu tine. În doi plictiseala nici nu are curaj să apară.

Nu știu dacă e cazul să mă bucur de prezența ei sau nu. Poate par ipocrită, dar energia ei mă obosește și cu ea prin preajmă mă simt ca la șaptezeci de ani.

— Am adus să facem clătite, mă anunță. Bunica mi-a dat bani pe ascuns.

— Stai! Sandra știe că sunt aici?

— O știi pe bunica?!

— Dar ea știe că sunt aici?

— Păi... cam da.

Maddy se mai dă doi pași înapoi și își ferește privirea de a mea.

— Iar nu ți-au stat buzele lipite?

Își scutură capul, dar nu se sinchisește să se uite la mine.

— No, haide! Nu te supăra. Nu am vrut.

Dacă Sandra știe că sunt aici, asta înseamnă că în scurt timp și Jay va ști, iar asta nu e bine pentru mine. Ar intra cu buldozerul peste mine și m-ar azvârli până în Florida.

— Nu te mai gândi la Hitler, Gloria. Nu o să afle că ești aici.

— De unde știi că la asta m-am gândit?

— Te strâmbai, îmi răspunde simplu. Jay crede că ești în Florida acum.

Abia termină de vorbit şi telefonul îi sună zgomotos în buzunar. Ne uităm una la alta panicate.

— Cum naiba face asta? se întreabă ea când se uită la apelant. Bună ziua, domnule Jay, mârâie imediat ce duce telefonul la ureche. Te pot ajuta cu ceva sau ai sunat să ne retragi suspendarea?

Maddy bate pasul pe loc, apoi se îndepărtează de mine brusc. Dau să mă apropii, dar mă opreşte cu un semn din mână.

— Îhm, şi ai sunat pentru că ce? Mori de îngrijorare?

Cine moare, ce? Nu înţeleg nimic şi încerc să mă lipesc de telefon, ca să-l aud şi eu.

— Normal că nu ştiu unde e Gloria, domnule Hitler! Eu de unde să ştiu că nu s-a urcat în avion? Şi oricum, o spionezi acum după ce ai trimis-o pachet acasă?

Davis îşi face griji pentru mine? Mă verifică? De când şi până când?

— Dacă nu plângi, tot degeaba, replică ea. Vreau să te aud cum te smiorcăi. Da, bunica e foarte supărată pe tine că ai minţit-o şi apoi ţi-ai fugărit falsa iubită.

Maddy ocoleşte canapeaua, încercând să fugă de mine. Nu ştiu de ce naiba face asta, dar mă scoate din sărite.

— Acasă, unde să fiu? Am voie cumva să ies afară? Nu, nu ţi-o dau pe bunica. Pentru că nu vreau şi punct. Bunicul e în garaj, îşi prinde degetele în capotă. Nu, nu ştiu unde e blondina! ţipă exasperată.

O las baltă şi mă trântesc pe canapea. Toată alergătura asta mă epuizează.

— Eu de unde să ştiu ce număr are acasă?!

Iau perna de decor de lângă mine şi ţip în ea. Sunt frustrată că nu aud ce întreabă, dar şi pentru că întreabă prea multe. Ce îi pasă lui unde sunt eu?

— Ei bine, n-ai decât să te duci până în Florida, ca să vezi dacă e acolo! La revedere, Hitler. Te-am pupat.

Şatena închide apelul şi se uită cu coada ochiului la mine. Se aşteaptă să izbucnesc în orice clipă.

— Ok, Jay ştie că nu eşti în Florida, mormăie ea. A verificat lista cu clienţi de la aeroportul din Chester.

— Ahă, murmur aparent calmă. Ce drăguţ din partea lui. Maddy, cred că ar trebui să muţi măsuţa asta frumoasă din sticlă, înainte să mă transform şi să o sparg.

Face ce îi cer şi împinge măsuţa în colţul cel mai îndepărtat al livingului.

— Poţi să-i dai drumul, surioară.

— Ce dracu' vrea de la mine? începe ea. Mă lasă să plec de capul meu, dar mă verifică să fie sigur că mă car?! Până unde merge nebunia asta a lui? E un obsedat. Naiba să-l ia! E obsedat după control!

— Şi de tine, mă completează ea.

— E obsedat de mine? E normal? Normal că nu e normal. E dus cu capul. A întrebat de mine? Ce întrebare! E normal să întrebe de mine. Stai, e normal, nu?

— La care „normal" vrei să-ți răspund prima oară?

Îi arunc o privire urâtă.

— Auzi, blondo?! Nu te mai uita așa la mine, că nu-ți merge! Vrei o răfuială? Du-te și bate-te cu Jay. Eu n-am nicio vină!

— Chiar acum mă duc la el şi îl învăţ eu minte!

Mă reped spre uşă, dar mă întorc în centrul camerei şi mai nervoasă.

— Nu pot să mă duc!

— Ştiu. De-asta nici nu am încercat să te opresc, râde ea. Deşi, sinceră să fiu, nu ştiu care dintre voi o să iasă ciufulit din răfuiala pe care ai de gând să o faci cu el.

Nu durează mult până să răspund:

— El. Pentru că băieții nu dau în fete. Dar eu o să-i dau cu ce apuc.

— Să ştii că are reflexe bune. Nu o să-i spargi nimic.

Singurele care vor avea de suferit, sunt obiectele.

Oftez apăsat.

— Maddy, nu mă ajuți deloc, mârâi eu.

— Eu doar îți spun ce o să se întâmple. Ce fel de prietenă aș fi eu dacă nu te-aș preveni dinainte în privința lui?

Flutur din mâini exasperată, dar decid să o las moartă. Nici nu mai știu ce naiba fac aici.

— Am nevoie să ies, mormăi. Trebuie să iau o gură de aer rece ca să vin cu o soluție salvatoare.

— Aleluia, facem și noi ceva distractiv!

Un sfert de oră mai târziu sunt îmbrăcată într-un asemenea hal încât mi-e teamă să mă uit în oglindă. Ideea ingenioasă a lui Maddy de a mă deghiza nu mai pare atât de ingenioasă. Arăt de parcă urmează să mă duc la furat.

Ochelarii mei de soare nu au părut niciodată la fel de mari cum par acum. Îmi acoperă jumătate de față fără prea mult efort, iar hanoracul de pe mine se vede că nu îmi aparține. Maddy s-a gândit că Alex nu se va supăra dacă îl împrumutăm pentru o plimbare scurtă.

Cei mai lălâi și mai urâți pantaloni mă îmbracă de la brâu în jos. Toate formele corpului meu sunt ascunse acum și pot paria că de la spate arăt ca un băiat.

Excluzând bineînțeles, părul. Oricât de mult m-am străduit să-l prind, șuvițele tot îmi ies de sub glugă.

— Arăți... nefeminină. Dacă nu ai avea sânii atât de mari, aș zice că ești băiat cu păr lung.

— Mă simt ciudat, recunosc eu. Nu m-am îmbrăcat niciodată așa.

— Întotdeauna există un început pentru toate, oftează ea. Oricum, să nu uităm esențialul. Nici dacă ar trece Jay pe lângă tine, nu te-ar recunoaște. Cred. Uneori am impresia că are un detector de blonde ascuns pe undeva.

Scutur dezorientată din cap și trag de tivul hanoracului care îmi ajunge aproape de genunchi. Îmi urăsc înălțimea la fel de mult cum îmi urăsc și viața.

— Știi, acum m-aș sinucide, spun și fac o grimasă. Ar fi mult mai ușor să le suport pe toate.

— Gloria, morții nu au probleme.

Ne cutremurăm amândouă la cuvântul „mort" și îmi alung ideea aceea neagră din gânduri. Nu-mi vine să cred că mă pot gândi la asta măcar. E absurd.

— În afară de tine, nu m-ar plânge nimeni. Hai să mergem!

Coborâm în grabă scările, rugându-mă să nu ne întâlnim cu vreun vecin. Să mă vadă ieșind din apartamentul unui bărbat îmbrăcată așa, cu siguranță vor suna la poliție.

— Și unde mergem până la urmă? o întreb. Nu pot să bântui prin oraș așa.

— Mergem acasă la mine. Bunica o să fie fericită să te vadă, cu toate că i-ai jucat în strună lui Jay și ai încercat să o păcălești.

— Mads, dacă nu aș fi făcut cum voia el, mi-ar fi zdrobit coastele. E foarte convingător când vrea.

— Nu cred că i-ai făcut doar lui pe plac. Dacă nu-ți plăcea, nu jucai teatru. Recunoaște că ți-a plăcut să te săruți cu el. Nu mă minți. Parcă eram prietena ta cea mai bună.

Nu țin minte să-i fi spus asta vreodată. Într-adevăr *e* prietena mea cea mai bună, dar spusă chiar de ea sună mai mult a laudă.

— Numai unei nebune nu i-ar plăcea să se sărute cu unchiul tău, spun eu. Până și chelneriță avea fantezii cu el. Nici nu vreau să știu ce gânduri perverse îi treceau prin cap.

Strâmb din nas și ea râde.

— Tu niciodată n-ai avut?

— Normal că nu!

Graba cu care neg totul mă face să sun ca o mincinoasă ce sunt.

— Hei, nu mă judeca! o dreg eu. Nu e ceva ce aş putea controla. Pur şi simplu îmi apar în minte tot felul de imagini.

Maddy râde şi mai tare, aşa că o lovesc cu cotul. Nu suport să râdă de mica mea obsesie pentru unchiul ei.

— Totuşi, mă întreb. Dacă aţi fi împreună, tu mi-ai fi mătuşă?

— Gândeşti prea repede şi prea departe, Mads. Între mine şi Davis nu o să fie niciodată nimic. O iubeşte pe Anna, ai uitat?

Zâmbetul ei se şterge brusc şi spune fără tragere de inimă:

— Oh, am uitat. Uneori uit de Anna şi cred că sper ca şi el să o facă.

Spre fericirea noastră, strada e aproape liberă. Toată lumea e la muncă, numai noi batem trotuarul de parcă nu avem nimic altceva mai bun de făcut.

De fapt, chiar n-avem.

— Sincer, mi-e puţin teamă de reacţia Sandrei. La început a părut să mă placă, dar acum nu ştiu ce să cred. Mai ales că am minţit-o din prima, deşi am avut o tentativă de a-i spune adevărul.

— Ţi-a luat-o Jay înainte. I-a recunoscut bunicii tot, i-a spus că nu tu eşti acea iubită şi că nu a vrut să i-o prezinte pe Dalia pentru că ştia că n-o să-i placă de ea. Bunica e mai pretenţioasă când vine vorba de femeile din viaţa unchiului, dar ştiu sigur că pe tine te-a plăcut şi încă te place.

— Cum aşa?

Îmi las faţa în jos când trecem pe lângă un bărbat cu ochi curioşi. Chiar e absurd totul, pentru că e imposibil să mă cunoască cineva aici.

— Nu vrei să ştii ce scandal i-a făcut lui Jay, răspunde ea, uitându-se urât peste umăr. Nu te panica, dar tipul ăla o cunoaşte pe mama. Probabil o să-i spună că m-a văzut în compania unei aurolace.

— Mulţumesc mult, Madeline! exclam exasperată.

— Stai liniştită, râde ea. În afară că o să creadă că trag pe nas şi fur din magazine, nu o să se întâmple nimic.

— Da, Madeline. Că să te droghezi şi să furi de undeva e o nimica toată. Unde am trăit până acum? întreb ironică.

— În lumea ta, îmi dă replica şi strâmb din nas.

Madeline Davis. O fată cu un umor al naibii de sumbru. Oare cu cine seamănă?

Nu m-am înşelat deloc în privinţa casei familiei Davis. Exact cum mi-am imaginat, e cu etaj şi cu ferestre mari. Seamănă cu multe case pe care le vezi în filme, locul acela unde stau familiile cu mulţi bani. Normal, regula se aplică şi în cazul de faţă. La prima vedere, familia Davis e bogată.

— O să mă prefac că asta nu e o vilă la care visez de când m-am născut, ci doar o casă oarecare, bombăn în bărbie.

Maddy chicoteşte. Probabil toţi au avut aceeaşi reacţie ca a mea când au văzut culcuşul Davis. Ceva îmi spune că şi trecătorii se opresc din drumul lor, ca să admire.

— Lasă-mă să ghicesc, adaug. O să găsesc stâlpi auriţi, pahare de cristal, candelabru cu diamante?

— Ne supraestimezi, Gloria. Nu avem banii lui Bill Gates.

Pe asta nu o cred, dar tac. O las pe Maddy să deschidă uşa şi mă invită să intru. Nu sunt prea sigură de asta, dar ar trebui să mă descalţ? Covorul de la intrare arată prea imaculat ca să-l murdăresc cu bocancii mei.

— Nu mai sta ca proasta în prag şi hai odată! Avem vecini, să ştii!

Intru şi un miros dulce mă întâmpină de pe coridor. Bag mâna în foc că Sandra e în bucătărie şi pregăteşte prăjituri sau ceva de genul.

— Ştie că vin? o întreb.

— Nu, dar sigur o să fie fericită că eşti aici. Ştii tu, îi place faţa ta inocentă, ridică ea din umeri.

Ha, faţă inocentă! Sunt multe lucruri care ar putea să-i placă la mine, dar ei îi place faţa mea inocentă. Nimic ciudat.

— Dacă te duci şi îi sari în spate, promit că nu o să fii aşa vătămată.

Se pare că nepoata Davis are glume în program... Glume cam sadice, mai bine spus.

— Nu, mulţumesc. Stau bine şi aşa. Fără vânătăi sau mai ştiu eu ce.

— Ştie arte marţiale, Gloria, pufneşte ea. Vânătăile ar ultima ta problemă dacă intri în mâna ei vreodată.

Să înţeleg că tot neamul Davis ştie karate. Sper ca ei să nu aibă plăceri ascunse, cum ar fi schingiuirea blondelor de un metru şi o speranţă de a mai creşte.

Intrăm în bucătărie şi nu e de mirare că Sandra găteşte ceva, fredonând versurile unei melodii pe care nu o recunosc.

— Bunico! urlă Maddy dintr-odată.

„Aruncarea spatulei" ar trebui să fie un joc olimpic la care Sandra ar primi o medalie de aur. Mama Davis se sperie atât de tare încât nu doar că aruncă tot ce are în mână, ci se dă şi în spate şi răstoarnă bolul de pe marginea blatului, vărsând compoziţia pentru clătite.

— Doamne, cât semeni cu maică-ta!

Se întoarce într-un final spre noi şi expresia-i nervoasă se transformă în uimire când îşi opreşte privirea pe mine. Cu mişcări încete îmi dau ochelarii de soare jos de pe nas şi zâmbesc cât de inocent pot.

Sinceră să fiu, mă aştept să mă dea afară în orice clipă. Nu m-ar uimi prea tare după prima şi ultima noastră întâlnire.

— Oh, nu mă aşteptam la musafiri, bolboroseşte, ştergându-şi mâinile de şorţ. Gloria, bine ai venit!

Până acum merge bine. Nu sunt rănită şi nici hăituită.

— Mulţumesc, doamnă Davis.

— Bunico, Hitler nu-i acasă, nu?

Mă uit la Maddy îngrozită. M-a adus aici fără să se asigure de asta?

Sandra se sprijină cu o mână de blat şi spune amuzată:

— Nu, Bon Jovi nu e acasă. Cântă la alte mese acum.

Oare câte porecle mai are?

— Bun, pentru că m-a sunat disperat şi mă tem că va veni. Nu poţi să-l suni şi să-i spui să stea acolo? Nu vreau să ne tulbure liniştea cu vocea lui de soprană.

— Şi de ce e disperat?

Maddy mă priveşte fix şi Sandra îşi dă seama.

— Tu trebuia să fii în Florida, dar nu eşti, constată. În caz că apare, o să-l ţin eu de vorbă până ieşiţi pe uşa din spate. Gloria, ia o clătită.

Nimic nu m-ar face să înghit ceva acum. La ce emoţii am când o văd pe Sandra în faţa mea, sunt sigură că mi-ar rămâne mâncarea în gât.

— Nu, mulţumesc. Am mâncat aseară pizza.

Asta după ce Alex s-a rostogolit de câteva ori peste cap ca să nimerească numărul corect.

— Pizza?! se răsteşte. Asta e mâncare? Nu degeaba eşti atât de slabă! Uită-te puţin la tine! Te ia vântul. Pune mâna şi mănâncă înainte să mă pun cu făcăleţul pe tine.

Războinica Sandra. Din nou, nicio mirare.

— Gloria, bunica nu glumeşte. Chiar o să ne bată cu făcăleţul. De obicei îl foloseşte pe Jay, dar...

Își strânge buzele și eu bufnesc în râs. Corbul ia bătaie de la mama lui, cu făcălețul? Mi-aș da toți banii să pot vedea asta.

Sandra mă obligă să iau loc pe scaunul înalt din fața bufetului și îmi trântește în față o farfurie plină cu clătite. La ce privire îmi oferă, se așteaptă să mănânc tot.

— Ei bine? mă întreabă dintr-odată.

— Poftim?

— Jay mi-a spus adevărul la cafenea, după ce ai plecat tu.

Normal că i-a spus. Stă mai prost decât mine la capitolul: minciună gogonată.

— Îmi pare rău, mormăi cu privirea aplecată. Nu am nicio scuză pentru ce am făcut.

— Trebuia să îmi spuneți adevărul. Eu deja îmi făceam planuri de nuntă.

Încerc să înghit bucata de clătită, însă simt cum mi se blochează în gât. Tușesc puternic și Sandra îmi întinde, cu o expresie nevinovată, un șervețel, pe când Maddy vine în spatele meu și îmi dă două palme pe spate – palme pe care le simt până în măduva oaselor.

— Respiră! Nu mori! Hai, că nu mori!

Nu e o încurajare prea bună.

— Dă-i asta!

Sandra îi întinde un pahar cu apă și șatena mi-l lipește pe buze, apoi îmi ordonă exact ca Jay:

— Bea!

În mod normal, aș privi-o urât. Cu siguranță mă descurc și singură să beau apă, însă de data asta tac și dau lichidul rece pe gât cu ajutorul ei.

— Fată bună, spune ea și mă mângâie pe păr.

Ușa bucătăriei se deschide și întregul corp mi se încordează. Pentru o clipă agonizantă chiar am crezut că am fost descoperită, dar Will e cel care intră fluierând.

Privirea lui tandră cade pe mine și clipesc surprinsă când zâmbește cam prea larg.

— Gloria! Chiar mă întrebam în dimineața asta când o să te mai văd.

Will spera să mă vadă? Trebuie să înceteze cu surprinzele, înainte să fac un atac de cord.

Tatăl Davis se apropie de mine și mă strânge în brațe cât eu încă stau pe scaun.

Jay e o copie fidelă a lui William Davis. Dacă cel din urmă nu ar avea acele riduri care să-i trădeze adevărata vârstă și firele de păr albe de deasupra urechilor, aș putea jura că cei doi sunt frați.

Și chiar dacă are o vârstă înaintată, Will e în continuare un bărbat atrăgător. Nici Sandra nu e mai prejos. Cu părul șaten până la jumătatea spatelui și trăsături fine, cei doi fac cel mai frumos cuplu pe care l-am văzut.

— Îmi pare bine să vă văd, domnule Davis.

— Spune-mi Will. Formula asta de respect mă face să mă simt bătrân.

— Bunicule, ești bătrân, i-o trântește Maddy cu naturalețe.

Will o privește cu ochii mijiți.

— Mai spune asta o dată și nu mai vezi mașină la șaisprezece ani. Și așa mă lupt cu propriul fiu pe ideea asta.

— Jay vrea să mă pedepsească prin toate modurile posibile, îmi explică șatena. Nu-l lasă pe bunicul să-mi cumpere mașină. Crede că o să mi se urce la cap atâta răsfăț. Ori asta, ori crede că o să fug în lume imediat ce pun mâna pe carnet.

Davis e paranoic. Nimic nou sub soare.

— De parcă e după el, replică Will mândru, cu bărbia ridicată. Eu l-am făcut pe el, nu el pe mine.

— De fapt, eu l-am făcut, i-o trântește Sandra și mai mândră.

— Ba eu cred că el v-a făcut pe voi, râde Maddy. Se comportă de parcă el ne-a conceput pe toţi.

Nimic nou. Iar.

— Will, eu zic să îi cumperi oricum maşina aia, îl sfătuiesc eu. Asta i-ar mai tăia din aripi lui Jay. Prea şi-a luat avânt.

— Eu zic să-mi iei două, bunicule. Ştii tu... În caz de accidente nefericite, în care îmi bag maşina în mormânt fără să vreau. Mi-o şi imaginez făcută covrig în jurul unui copac.

— Doamne fereşte! exclamă Sandra oripilată, bătând în blatul din lemn.

Superstiţioasă, se pare.

— Nici în glumă să nu mai spui asta! E oribil numai când mă gândesc.

— Stai liniştită, bunico. Eu o să ies pe propriile picioare şi cu părul aranjat perfect. Ştii prea bine cât de norocoasă sunt.

Spre deosebire de mine. Dacă aş păţi asta, maşina ar ieşi din accident fără nicio zgârietură, în timp ce eu voi fi împrăştiată pe tot carosabilul.

Mă strâmb la ideea asta.

— Hai să nu mai vorbim despre posibilele accidente catastrofale, propune Sandra.

— Dacă îi spui asta lui Jay, sunt sigur că nu mai pupi maşină niciodată, o avertizează Will pe Maddy. Ştii cât de exagerat reacţionează câteodată.

Sau mai tot timpul. Davis are tendinţa să exagereze mereu, de fapt. E o caracteristică de-a lui. Întrebi de el, întrebi de cel mai frustrat om de pe pământ.

— Gloria, îmi vorbeşte Will. Mă bucur că te-am văzut, dar acum am treabă în garaj. Sper să mai rămâi pe la noi.

Îmi ciufuleşte părul înainte să părăsească bucătăria şi o aud pe Sandra oftând discret. Încă e îndrăgostită lulea.

— Madeline, ce ar fi să-i prezinţi casa Gloriei până curăţ cu dezastrul ăsta?

Cuprinde cu un gest din mână întreaga bucătărie. În afară de bolul răsturnat, e curat lună, dar bănuiesc că Sandra e o împătimită a curăţeniei.

Maddy mă conduce în living şi îmi permit în sfârşit să dau hanoracul lui Alex jos de pe mine.

— Deci, ăsta e livingul, spune prompt. Îl vezi şi tu.

— Mulţumesc, zic ironică. Muream proastă.

Abandonez hanoracul pe braţul canapelei din piele albă şi mă apropii de şemineu, acolo unde ceva îmi atrage întreaga atenţie. Recunosc poza înrămată din prima clipă. E cea făcută de Sandra la cafenea, unde eu şi Jay ne sărutăm de parcă nu ştim altceva să facem.

E al naibii de ciudat. De ce ar păstra aşa ceva când Davis a recunoscut totul?

— Mda, ăsta e singurul moment glorios din viaţa unchiului, râde şatena în spatele meu. Pentru prima oară a făcut şi el ce trebuia.

Nu sunt sigură că asta se încadrează în lucrurile care trebuiesc făcute. Davis e instructorul meu sau, mă rog, a fost. Sărutul acela nu ar fi trebui să aibă loc. Sunt conştientă de asta.

Şi totuşi, mă bucur că s-a întâmplat, deşi nu a fost în cele mai bune împrejurări.

— Poza asta ar trebui să intre în istorie sau aşa ceva, mormăi încet. Nu o să se mai petreacă.

— Eşti cam pesimistă, Gloria. Îl placi pe unchiul şi există o mare probabilitate să te placă şi el. Nu ştiu sigur, dar orice e posibil.

— Da, sigur. Şi Anna?

Maddy înghite în sec.

— De ce mereu aduci vorba de ea?

— Nu știu. Cel mai probabil din cauză că Davis e îndrăgostit de ea de un car de timp? întreb ironică.

Și cu asta, nepoata Davis nu mai deschide gura. Se pare că am reușit să închid un Davis până la urmă.

CAPITOLUL VIII

Maddy îmi prezintă rând pe rând fiecare încăpere din casa Davis. Totul e la locul lui și perfect aranjat de mâna Sandrei. Nu m-am înșelat în privința ei, chiar e obsedată de curățenie și ordine.

Mai puțin camera lui Maddy – care e un dezastru total. Ea e opusul bunicii sale.

Acum stau în centrul camerei lui Jay și încă nu-mi vine să cred că sunt aici. Toate lucrurile sunt puse într-o ordine deplină, doar o carte pare abandonată la întâmplare pe noptiera de lângă patul king size. Așternuturile de pe el sunt de un alb imaculat. Absurd de curate, chiar.

Nimic în plus. Niciun fir de praf, nicio șosetă aruncată prin vreun colț ferit de ochi. E ridicol!

— N-am mai văzut așa ceva! mă revolt ofticată. Omul ăsta depășește orice limită normală.

— Mie-mi spui? pufnește Maddy în spatele meu, stând sprijinită de peretele cu ușa. Jay nu e ca un bărbat normal. E enervant de ordonat. Curățenia asta mă calcă pe nervi.

O cred. Ea e opusul tuturor, se pare.

— Dar cred că putem face ceva în privința asta, spune tot ea și mă uit nedumerită.

— Cum ar fi? Nu! țip înspăimântată. Nu mai fac nimic, nu vreau să-i dau un motiv în plus lui Davis să mă omoare. Cred că îmi ajung cele o mie.

— Nu știe unde ești, nu-ți amintești?

Oricum ar fi, la ce gură spartă are ea, în orice moment s-ar scăpa numai ca să-i dea peste nas. Din greșeală sau intenționat, Maddy spune lucruri. Multe lucruri.

— Las-o baltă, Mads, și hai să-i părăsim Bârlogul.

Mă întorc spre ușa și nu-mi vine să cred ce-mi văd ochii. Un Davis nervos și cu brațele strânse la piept stă în pragul ușii și ne urmărește tăcut, deși arată de parcă urmează să explodeze.

— Rahat!

Cum ușa e cea mai sigură soluție, dar care e cam ocupată momentan, nu-mi rămâne nimic de făcut decât să înfrunt situația precară în care mă aflu, ca o curajoasă ce nu sunt, sau să sar pe fereastră.

Da. Cu siguranță voi sări pe fereastră.

Nici nu știu cum ajung în dreptul ei sau cum o deschid, dar deja mă chinuiesc să o escaladez înainte să ajungă la mine.

— Gloria, nu!

E periculos, știu, și probabil o să mor sau o să-mi rup ceva, dar nu pot înfrunta un corb furios. Nu acum.

— O să cazi în cap și o să îți încurci creierii! sare Maddy ușor panicată. Jay!

— Stai, nebuno! urlă și el.

Prea târziu. Îmi dau imediat seama că sunt cu adevărat nebună când mă arunc pur și simplu de la fereastră, de parcă nu sunt la etaj. O durere cruntă în braț mă face să scâncesc și mă întreb dacă așa se simte pământul sub mine.

Dar e imposibil să fi căzut și să mă doară doar brațul.

Deschid un ochi și constat că atârn la propriu pe lângă peretele casei. Îmi ridic privirea și îl văd pe Jay pe jumătate scos afară. Mă ține cu putere de antebraț în timp ce eu mă legăn periculos.

Am doar două soluții și nu-mi place niciuna. Dacă îl las pe Davis să mă tragă înapoi, o să fiu bătută măr. Dar dacă mă zbat până îmi dă drumul, o să cad direct în fața garajului, pe aleea asfaltată.

Cum ziceam, niciuna nu-mi place.

Țipătul speriat al Sandrei îmi atrage atenția și, ca o

nebună ce sunt, îmi împing puțin piciorul de perete și mă dau înapoi să îmi cobor privirea spre ea. Împreună cu Will se uită înfricoșați la mine.

Bravo, Gloria! O să te interneze la nebuni! Sigur cred că încerci să te sinucizi.

— Jayden, nu o lăsa!

— Ești dusă rău de tot, femeie! zbiară Davis. Ține-mă dracului!

Gândește, Gloria, gândește. Ori îți dai drumul, ori nu. Fii o dată în viața ta curajoasă și înfruntă-l pe Corb! Înainte să mori, de preferabil.

Decizia e luată și mă prind cu degetele de brațul lui Jay. Cu o forță care mă lasă cu gura căscată, începe să mă tragă înapoi. O aud vag pe Sandra înjurând și pe Will dându-i indicații fiului său.

O smucitură bruscă mă face să icnesc. Mâna lui Davis mi-a alunecat pe braț și acum mă ține doar de degete.

— Tată, o s-o scap! Trebuie să o prinzi.

Nu asta e soluția mea salvatoare. Profit de faptul că mă legăn puțin și îmi pun vârful bocancului din nou pe perete. Mă rog în gând ca ceea ce urmează să fac să nu mă pună într-o situație mai rea.

Cu riscul ca bocancul să îmi alunece și să mă împrăștii pe jos, mă sprijin cât pot în el. Trag aer adânc în piept și mă prind cu cealaltă mână de brațul lui Jay.

Totul decurge mai ușor acum. Davis mă trage înapoi fără prea mult efort, de parcă nu aș cântări mare lucru. Imediat ce pun piciorul pe pervaz, îmi permit să răsuflu ușurată.

Maddy mă prinde de celălalt braț și mă ajută să ajung cu bine pe podea. Mi-e și teamă să mă uit la Corb. De data asta chiar am dat-o în bară rău de tot.

— Ești țicnită?! explodează dintr-odată, făcându-mă să tresar. Și pleacă naibii de lângă fereastră!

Mă trage spre colțul cel mai îndepărtat, aproape lipindu-mă de perete. Îmi ţin braţul vătămat la piept şi privirea în jos. Nici mie nu îmi vine să cred ce am fost în stare să fac.

— Pe lângă faptul că mi-am făcut un car de griji pentru tine, vin şi te găsesc aici când tu trebuia să fii în Florida. Ba mai mult, te arunci pe geam! ÎN CASA MEA!Tu chiar vrei să fac atac de cord din cauza ta?

— Scuze, spun cu voce mică.

— Iar tu! se întoarce la Maddy. Pe tine o să te strâng de gât într-o zi! Nu ştii unde e Gloria, nu? Trebuia să aflu de la mama şi tata că e aici şi e în siguranţă, idioato?! Mai aveam puţin şi mă duceam în Florida doar pentru că ţi se pare distractiv să te joci cu nervii mei.

— Scuze, zic tot eu. Eu am vrut să rămân. Nu e vina lui Maddy.

— Nu îmi mai lua apărarea, Gloria! mă dojeneşte şatena. Unchiule, eu nu sunt ca tine, da? Nu puteam să o las în gară, dormind pe un scaun. I se putea întâmpla orice!

Davis se uită la mine şi mă fac mai mică în colţul meu. Am un puternic Déjà Vu. Parcă mă aflu din nou în biroul devastat, sub valul de cuvinte usturătoare.

— Dormeai pe un scaun? mă întreabă surprins.

— Am pierdut trenul.

— Şi nu puteai să vii la mine? continuă să mă întrebe, tot mai iritat. Oricum, cât credeţi că ţinea prostia asta? Aş fi aflat mai devreme sau mai târziu unde e, indiferent dacă răscoleam Charleston sau întreaga Florida.

Se întoarce iar spre Maddy.

— Şi tu ai ieşit din casă?! Cu ce ai ajuns tu acolo?

Ochii ei se măresc şi tace mâlc, la fel şi eu. Cu asta ne-a blocat pe amândouă. Nu-i putem spune de Alex.

— A venit cu taxiul, mormăi eu într-un final, sperând să mă creadă.

Felul în care mă studiază mă face să mă simt ca o instrusă. Din nou.

— Cred că mai bine e să plec.

Nu pare să mă audă nimeni. Maddy se uită pierdută pe fereastră, iar Jay mă privește fix, dar probabil vede prin mine. Se gândește la ceva, îmi dau seama.

Nu mai pierd vremea și, profitând de neatenția lor, mă strecor pe ușă și străbat coridorul până la scări. Le cobor cu grijă, căci genunchii îmi tremură ca naiba din cauza șocului suferit.

Încă nu-mi vine să cred că m-am aruncat pe fereastră!

Pe la jumătatea drumului spre ușă îl aud pe Davis strigându-mă și Sandra apare de nicăieri, tăindu-mi calea. Mă fixează cu ochii mari și ușor nervoasă de nesăbuința mea.

— Pleci undeva?

Își strânge brațele la piept și bate nerăbdătoare din picior, așteptând să-i răspund. Oftez.

— Doamnă Davis, vreau să mă duc acasă. Cred că îmi ajunge aventura mea în Charleston cât pentru toată viața.

— Iar eu cred că Florida mai poate aștepta. Încă nu am avut timp să ne bucurăm de prezența ta.

— Nu e nimic îmbucurător la prezența mea, Sandra. Sunt o catastrofă.

— Mai degrabă un cataclism, bombăne Davis în spatele meu. Și încetează să mă mai faci să alerg după tine! Am obosit.

Nu mă uit la el.

— Nu, spune Sandra hotărâtă. Nu pleci.

— Dar...

— Chiar acum îți pregătesc un dormitor și am încheiat discuția. Nu mă forța să te plesnesc ca pe copilul meu. Și tu, mârâie la Jay și îl lovește cu pumnul, ești prost făcut grămadă. Pentru asta o să te duci la supermarket și îmi faci cumpărăturile.

— Hă?! Termină, mamă! Nu am cinci ani și trimite-l pe tata. El ce are de făcut?

— Jayden, mârâie ca. Am spus să te duci.

— Nu mă...

Se dă doi pași în spate când Sandra se repede spre el cu palma ridicată și țâșnește spre ușă. Cu o expresie de copil nevinovat, o întreabă:

— Ce să-ți cumpăr, mami?

E amuzant cum Jay pare speriat de mama lui. Acasă își pierde din curaj, mai ales în fața Sandrei.

*

Sandra știe să se țină de cuvânt. Nu am mai pus piciorul afară de când am venit aici și, chiar dacă au trecut doar câteva ore, mă simt ca o ostatică.

Stau cuminte pe canapea și aștept un moment bun să o șterg, dar nu mai vine. Davis tot dă târcoale livingului, trecând, ducându-se și plecând iar, prin fața și prin spatele meu, prefăcându-se ocupat până la gât de treabă.

Adevărul e că nu face nimic altceva decât să se învârtă în jurul cozii și să mă amețească pe mine. Îl urmăresc cu sprâncenele ridicate cum se oprește într-un final în fața șemineului și ia în mână poza înrămată pe care Sandra ne-a făcut-o. O privește sceptic.

— Propun să o arunci pe foc, spun eu. Ocupă loc degeaba.

— Mhm.

Sandra apare pe nepusă masă iar. Smulge fotografia din mâna fiului său și, după ce îi trântește o privire usturătoare, pleacă bombănind. Cam atât a fost și cu planul: scapă de dovezi.

— Femeie nebună.

— E mama ta. Ar trebui să vorbești mai frumos, mă înfurii eu.

Corbul se apropie de canapea și se uită la mine cu superioritate.

— Mă înveți cum să mă port cu mama mea?

— Așa se pare. Habar nu ai cum să te comporți cu ea și ai nevoie urgent de niște sfaturi.

— Iar eu te sfătuiesc să îți ții gura închisă înainte să mai spui vreo prostie. Sau ai uitat cine sunt eu și cine ești tu?

Mă uit deloc impresionată la el.

— Îmi pare rău, Corbule, dar eu nu mai fac parte din elevii Academiei și, cu siguranță, asta înseamnă că nu-mi mai ești instructor. Așa că nu ești cu nimic mai presus față de mine.

Îi zâmbesc forțat și mă așez mai bine în locul meu, dar Davis are alte planuri pentru mine. Mă prinde de umeri și mă ridică pe canapea, în picioare. Acum ne aflăm la același nivel și nu ezită să îmi arate zâmbetul lui sarcastic.

— Știi ce am constatat? mă întreabă retoric. Ești cam tare în gură când nu mai suntem pe teritoriul Academiei, dar uiți un lucru esențial. Aici chiar te pot bate.

— Nu mă sperii.

— Ar cam trebui. Ai un metru și o gură mare. Chiar crezi că îmi poți face față?

— Normal.

Iar mă joc cu focul.

— Zău? Atât de curajoasă ești?

— Mai mult, te pot lăsa lat din două mișcări. Eu spun să nu abuzezi de noroc.

— Ce periculoasă ești! Uiți mereu că ești de fapt o mâță amețită, care numai miaună toată ziua și enervează lumea. Mă întreb... dacă te scarpin după ureche începi să torci?

Nu mă mai pot abține și îl lovesc cu pumnul în piept.

Davis face doar un pas mic în spate şi izbucneşte în râs, spre iritarea mea. E un ticălos.

— Nu sunt un animal, imbecilule! Şi să o scarpini pe Anna, nu pe mine.

Ochii îi devin încă şi mai intenşi. Numele ăsta se pare că îi provoacă reacţii pe care nu le lasă să răzbată la suprafaţă. Atunci când îmi răspunde, vocea îi este perfect calmă şi doza de amuzament e la locul ei.

— Aşa o să fac. Dar vreau să îmi dau corigenţa pe tine. Nu vreau să fac ceva greşit.

Mârâi înfuriată, iar el râde şi mai tare.

— Nu eşti destul de convingătoare, aşa că...

Ţip ca o fetiţă când mă înşfacă şi mă răsuceşte. Nu-mi dau seama cum ajung cu abdomenul pe genunchii lui. Nu ştiu nici când s-a aşezat pe canapea, dar noua poziţie mă face să roşesc.

— Dav...

Exact cum mi-a promis, mă mângâie cu vârful degetului după ureche şi un val de senzaţii necunoscute pun stăpânire pe mintea mea. Cum naiba mă chema?

— Jay...

Felul în care mi-a ieşit numele lui pe gură mă obligă să-mi ascund faţa în palme. Nici chicotitul lui nu mă ajută.

— Pisică, murmură. Pisică mică.

Deja nu mai gândesc corect. Jay continuă să-mi tachineze acel loc sensibil de după ureche, amuzându-se de fiecare dată când dau din picioare sau bolborosesc ceva incoerent.

— Cum ziceam, replică mândru. Eşti doar o mâţă care se dă tigroaică.

— Nesimţitule, oftez eu. Ar...trebui...să-ţi fie...ruşine.

Davis râde mai cu forţă şi cu toate că aş vrea să-l pocnesc acum, mă simt prea bine să mă mişc.

— Sunt eleva ta! zbier. Nu se cade să faci asta.

— Parcă nu mai erai. Ce s-a schimbat?

Darul lui de a mă face să par o idioată mereu începe să mă calce pe bătăturile mele de pisică. Mă ridic furioasă în genunchi și îl privesc cât de urât pot.

— Din cauza ta nu mai sunt! Tu m-ai dat afară degeaba!

— Degeaba? mă imită iritat. Mi-ai distrus biroul, demento!

— De unde să știu eu că nu l-ai distrus chiar tu, ca să arunci vina pe mine și să mă exmatriculezi? Și așa căutai motiv.

— Atunci pe nepoată-mea de ce am dat-o afară? Nu crezi că exagerezi? Dacă făceam eu asta, nu o implicam și pe ea!

— Tocmai, ca să nu îmi dau seama că tu ai fost, ai suspendat-o! Corb mârșav și egoist.

Râde fără amuzament.

— Mai jignește-mă o dată și de data asta îți fac eu vânt pe geam.

— Nu-i nevoie. Plec chiar eu pe ușa din față. Nu mai suport să te văd sau să te miros sau să te simt pe lângă mine. Nici să-ți aud vocea aia... enervantă. Ești un... nesimțit, nesimțitule!

Își dă ochii peste cap în felul lui caracteristic. Nu poate să mă enerveze ceva mai mult pe lumea asta decât el. Cum se poate una ca asta? El, cel mai moralist, mai serios și cu capul pe umeri e o mare durere în fund.

— Ce mai aștepți? mă întreabă. Hai, pleacă!

— Brusc, nu mai vreau să plec. Ai ceva împotrivă? Sandra m-a rugat să rămân, deci...

— În concluzie, e și ea nebună.

— Cine-i nebună?!

Sandra îl pocnește după ceafă. Probabil a auzit doar partea importantă în care vorbeam despre ea. A prins chiar cireașa de pe tort.

— Jay e de părere că ești nebună, o anunț eu.

Sandra îl pocnește din nou. Davis se ridică de pe canapea și pune o oarecare distanță între ei, în caz că urmează să mai primească una.

— Nu mă mai lovi! Gloria o să-mi subaprecieze autoritatea față de ea dacă mă las bătut de mama.

— Stai liniștit, mormăi privindu-mi unghiile. Autoritatea ta e sub papuc.

— Nu degeaba ți se zice corb nesuferit, i-o trântește ea. Sau Hitler... sau Bon Jovi.

Davis icnește.

— Cine-mi zice Bon Jovi?!

— Eu, spune prompt și rânjește. Ești fiul meu, am tot dreptul din lume să te porecleșc cum vreau.

— Corect, o susțin eu.

Maddy vine liniștită în living și îmi ciufulește părul când ajunge în dreptul meu. Îmi mijesc ochii la ea. Pare pe picior de plecare.

— Bună Gloria, mă salută de parcă e prima oară când mă vede pe ziua asta.

Se întoarce spre Sandra și îi zâmbește larg.

— Bună, bunico.

Privirea i se oprește pe Davis și mustăcește.

— Bună, Hitler.

Corbul îi ignoră salutul, vine lângă ea și o analizează într-o doară.

— Încotro?

— Prin preajmă, îi răspunde sec.

— Nu ieși nicăieri. Nu ai voie, ești pedepsită. Și când te întorci la Academie o să ai două săptămâni antrenamente în plus, pe care le vei face cu mine.

— Ce?! De ce?

— Pentru că ai încălcat două reguli. Ți-am zis că nu mai ai voie cu Gloria și nu ai respectat-o și ai mai și ieșit din casă.

— Nu ai voie cu Gloria pentru că Gloria are râie, bodogănesc eu. Gloria are lepră, și Salmonella și boala vacii nebune. Gloria le are pe toate, așa că Maddy nu are voie să umble cu Gloria pentru că Gloria e molipsitoare. Maddy o să se îmbolnăvească și o să moară de Alzheimer, înconjurată de cincizeci de pisici cu pureci. Ghici de ce? Pentru că Hitler nu o lasă pe Maddy să umble cu Gloria, nu o lasă să iasă în oraș ca să își facă prieteni și o să moară singură.

Oftez după discurs și mă uit urât la corb.

— Gloria are dreptate, spune Maddy. Mă rog, nu partea cu bolile, ci chiar o să mor singură dacă nu mă lași să ies.

— Nu ieși și punct!

Pufăim amândouă. Lunga mea dezbatere despre boli nu a avut niciun efect, dar e rândul mamei Davis să își intre în rol. Se agață de brațul fiului său și începe să-i turuie despre nu știu ce rafturi înalte și dulapuri cu uși defecte.

Mă prind de figură. Sandra ne dă ocazia să o ștergem pe ușa din spate, ceea ce și facem, dar nu înainte ca Maddy să își lase telefonul mobil pe măsuța de cafea.

Îl salutăm pe Will din trecere, apoi o rupem la goană ca să ne îndepărtăm de casă suficient cât să avem avans.

— Ok, am fugit, mi-am semnat sentința la moarte, dar pentru ce? Unde mă duci?

Maddy își mângâie bărbia, gândindu-se.

— Cred că Alex a ajuns acasă. Nu mai stă la Academie de când am fost suspendată și putem merge la el. Acolo nu ne va găsi.

Normal că nu. Davis nu știe de Alex, altfel nu mai aveam acum unde să mergem. L-ar fi omorât cu sânge rece și l-ar fi îngropat în curtea din spate.

— Ești conștientă că, după toată chestia asta, o să-mi iau adio de la tine, nu? Corbul o să mă trimită pe bucăți acasă doar ca să se asigure că nu mai putem lua legătura.

— Ai scăpat odată. Scapi și a doua oară.

— S-o crezi tu! O să mă conducă până în avion și o să stea pe pistă să se asigure că nu cobor înainte de decolare. Îți spun sincer, e un maniac. Nu știu cum poți să stai în aceeași casă cu el fără să îți dorești să-l strangulezi în somn.

Mă ia de braț, chicotind. Ei i se pare amuzant, mie nu. Chiar nu-mi imaginez cum poate trăi cineva cu el sub același acoperiș fără să explodeze ceva în jur.

— Te pot întreba ceva personal?

Încuviințez.

— Îl iubești pe Jay?

— Pf! Nu! Doamne ferește! Cum, eu? Pf! La naiba, da. Cred că da.

Îmi las umerii să cadă în semn de înfrângere. Nu mai e loc de dat înapoi. Odată ce mi-am recunoscut mie însămi cât și lui Maddy, sunt condamnată să mă duc în Iad.

Oricum nu mi-a plăcut niciodată toată chestia cu aripile.

— El știe?

Cea mai idioată întrebare.

— Logic că nu. Drept cine mă iei? Gloria Prostovanovici?

Deși mă așteptam să schițeze măcar un mic zâmbet, fața ei este inexpresivă.

— Bine, mă dau bătută. I-am zis doar că m-am îndrăgostit de el. Bineînțeles, l-a durut fix niciunde.

— Ești sigură? mă întreabă cu ochii mijiți. Uite, Gloria. Îl cunosc pe Jay și știu că nu ar rămâne indiferent la sentimentele sau la farmecele tale.

— Mă faci să mă simt ca Mama Omida.

— V-ați sărutat, continuă, ignorându-mi comentariul. Iar asta înseamnă ceva. Cred. Sper. La dracu', vreau să fiți împreună!

Scutur din cap în semn că nu o să se întâmple asta.

— Degeaba vrei tu, Mads. Degeaba simt eu ceva, dacă el... Ei bine, el chiar e indiferent la sentimentele mele.

— Poate nu i le-ai spus cum trebuie. Eu zic să te pregătești și pentru început să-i spui tot adevărul. Restul o să vină de la sine.

Adevăr, adevăr, adevăr. Aș prefera să mint decât să spun adevărul și să mă respingă.

— Jay nu e interesat de mine și punct. Nici nu are rost să deschid gura.

Maddy pufnește tare și o lasă baltă.

Ajungem curând în fața ușii lui Alex și Maddy scoate din buzunar cheia magică. E ceva normal să-i fi dat o cheie, cred. Nu am de unde să știu când situația mea amoroasă e veștejită.

Șatena descuie ușa și intrăm încet. Alex doarme pe canapea cu telefonul într-o mână și cu cealaltă sub cap. Noroc că nu sforăie.

Mergând pe vârfuri, Maddy se apropie de el și când mă aștept mai puțin, îi sare direct pe picioare. Alex țipă, se ridică forțat în capul oaselor și amândoi dau cap în cap. Mă așez pe podea, prăpădită de râs.

— Ce primire dureroasă, mormăie nepoata Davis, frecându-și fruntea.

*

Jumătate de oră a durat să-mi dau seama că eram în plus. Maddy și Alex profitau de neatenția mea și-și mai furau câte un sărut, însă amândoi se chinuiau să păstreze o oarecare distanță ca să mă menajeze. Știu cât de prost stau la capitolul: iubire.

Acum mă aflu în drum spre cea mai apropiată cafenea după ce m-am expulzat singură din apartament. Am de gând să rămân acolo până se termină această întâlnire secretă dintre Maddy și iubitul ei interzis.

Vântul rece mă obligă să mă grăbesc înainte să mă transform într-un țurțure și mă reped la ușa localului. O altă mână mare vine din spatele meu și trage tare de mâner fără să ia în calcul poziția mea directă, în același plan cu ușa care mai că îmi sparge nasul.

— Ah, idiotul naibii!

Mă dau un pas în spate și mă lovesc de pieptul cretinului. Acesta mă prinde de șolduri și mă întoarce spre el, privindu-mă îngrijorat.

— E clar. Nu sunt demn să fiu un gentleman. Te doare?

— Nu. Lacrimile astea sunt de la râs, amețitule! Nu vedeai că sunt chiar în fața ușii?

Străinul se trage din calea mea.

— Am vrut să te ajut, se apără. Nu credeam că îmi va ieși așa. Lasă-mă să mă revanșez.

Mă feresc din fața ușii când acesta o deschide iar, deși nu mai exista vreo posibilitate să mă lovească. Îmi dau ochii peste cap și intru, el fiind chiar în urma mea.

Cafeneaua e ca oricare alta, nici nu mă mai obosesc să o analizez prea atent. Mă așez la prima masă liberă și străinul se așază în față. Nu-mi amintesc să-l fi invitat cineva.

— Ai face bine să-mi cumperi cea mai bună cafea, altfel o să-ți sparg și eu nasul, îl amenințe. Sunt Gloria, apropo.

— Kevin și da, îți iau ce vrei, numai nu mă bate. Pari foarte agresivă.

Acum mă mai ia și peste picior. Știu că arăt în toate felurile, numai agresivă nu. Ba chiar toată lumea leșină de râs când o fac pe pisica sălbatică.

— Două cafele, te rog, îi spune chelneriței. Una cu frișcă pentru domnișoara.

— De unde știi tu cum beau eu cafeaua? întreb.

— Trebuie să te menții cumva dulce.

Ce replică expirată! După ce că îmi sparge nasul, se mai și dă la mine.

— Inițial, am venit aici ca să mă întâlnesc cu un prieten, dar se pare că întârzie, ca de obicei.

— E arătos? vreau eu să știu. Sau se bagă și el în seamă cu fetele, trântindu-le ușa în nas?

— Stai liniștită, nu te scap din ochi. Și prietenul meu e de treabă și cuminte. Nu trebuie să-ți fie frică.

Pufnesc.

— Mie mi-e frică doar de un corb înfumurat, care o să-mi rupă oasele când dă ochii cu mine, deci stai liniștit, îi imit sfatul.

Dă din cap debusolat, dar nu pune întrebări. Asta îmi place.

Chelneriţa ne aduce cafelele și mă pun pe mâncat toată frișca de deasupra. Kevin mă urmărește printre gene și chicotește din când în când, indicându-mi locul de pe față unde mă murdăresc.

— Zici că ești copil, mă tachinează el. Stai, ești majoră, nu?

— Îmi trebuie card de identitate ca să beau o cafea?

— Sincer, toată chestia asta cum că femeile nu-și spun niciodată adevărata vârstă începe să mă irite.

Încuviinţez din cap, absentă.

— Deci, nu vrei să-mi spui?

— Hai să nu încălcăm regula asta sacră, da? Nu vreau să îmi aterizeze în cap o gloată de femei furioase.

Kevin zâmbește doar cu un colţ al gurii, așa cum face corbul uneori. Cei doi nu seamănă deloc. Tipul pe care l-am cunoscut acum trei minute e blond, cu ochii verzi. Nimic special ca ochii negri ai lui Davis – care îmi dau numai bătăi de cap.

Amestec în cafeaua mea cu mintea în altă parte cât Kevin își verifică telefonul. Prietenul lui întârzie cam mult, mă întreb ce îl reţine atât. Vreau să mă mut la o masă, singură.

— Unde eşti? îl întreabă el, ţinându-şi mobilul la ureche. Sunt la cafenea de cinci minute, ştii că nu-mi place să aştept. Muiere grăbită eşti tu! Mişcă-te odată şi lasă-ţi problemele pe mai târziu.

Închide apelul şi îşi vâră telefonul înapoi în buzunar.

— Eşti blondă natural? vrea el să afle.

— Da, mormăi. Ştiu că şi tu eşti. Nu trebuie să te lauzi.

— Cam înţepată, bâiguie.

— O să o iau ca pe un compliment, deci merci.

Deja m-a plictisit. Sper că prietenul lui o să fie mai distractiv.

Pierdută în gânduri, nu mă obosesc să-mi ridic privirea prea devreme la prietenul acestuia când se aşază pe scaunul de lângă mine, însă parfumul cunoscut care îmi inundă nările, mai că mă dărâmă de pe scaun.

Mă uit la el şocată. Unde sunt hanoracul şi ochelarii de soare când ai nevoie de ele? Însuşi Davis e în dreapta mea şi nu pare că mă observă. Ori asta, ori e prea supărat să mă privească. Sper că prima variantă.

Îmi calculez rapid şansele să mă scurg pe podea şi să mă târăsc ca o râmă până la uşă, dar nu. Nu sunt atât de flexibilă şi nici invizibilă.

Totuşi, rămân tăcută şi aştept moment când o să mă observe.

— Mult ţi-a mai luat, frate! se revoltă Kevin.

— Îţi aduci aminte de blonda aia de care ţi-am povestit? Iar a făcut-o de oaie. Mi-a prostit nepoata şi au fugit amândouă, dracu' ştie unde. O să le mănânc de vii!

— Ba n-am prostit-o! ţip la el, de-a dreptul înfuriată.

Cu o viteză incredibilă, Davis îşi pironeşte ochii pe mine, complet luat pe nepregătite. Idiotul chiar nu m-a observat!

— Nu mai arunca vina pe mine mereu! Şi Maddy poate gândi singură.

— Oh, mă bucur că vă cunoaşteţi, murmură Kevin. Don'şoară, adu extinctorul. O să iasă fum curând.

Îmi dau seama că vorbeşte cu chelneriţa, aşa că rămân concentrată la Davis – care răsuflă pe nas ca un taur nervos.

— Ce mama dracu' cauţi aici?! se răsteşte la mine. Kevin, de unde ai adunat-o?

— Frate, aproape am dezmembrat-o.

— Ce-ai făcut?! Ai... te... ce?!

Nedumerirea lui se mută pe mine.

— Te-ai culcat cu un străin?

Glasul lui atrage câteva priviri şi îmi vine să mă ascund sub masă.

— Dar chiar nu te duce capul ăla deloc, mârâi la el. Kevin m-a lovit cu uşa când voiam să intru şi mi-a oferit o cafea să se revanşeze că era cât pe ce să-mi spargă nasul.

— Oh... Unde dracu' e Madeline?! aproape urlă.

— Freacă menta pe undeva. Produce mentosane. Nu am de gând să-ţi spun unde e nici dacă mă omori. Sunt o prietenă bună şi ştiu să ţin secrete.

— Spune-mi ceva nou, bombăne.

Iritată, îmi strâng braţele la piept şi mă las pe spătar, pregătită să-l ignor. Ştiu că nu mai pot pleca acum.

— Stai calmă. O să pun mâna şi pe ea şi o să fie vai de voi. Instrucţie pe pâine o să mâncaţi.

Kevin jonglează de la unul la altul cu o expresie curioasă.

— Mda, ea e blonda complet dementă şi fără speranţă de care îţi vorbeam, îl anunţă Jay.

— Ba nu sunt fără speranţă!

— Gura, nebuno!

— Ba nu sunt nebună! Ok, poate sunt puţin, dar care e treaba ta?

Davis cedează primul şi se întoarce cu spatele la mine, făcând conversaţie cu prietenul lui.

— Ai mai vorbit cu roşcata aia? îl întreabă Kevin dintr-odată şi redevin atentă.

— În fiecare zi vorbesc cu ea. Tu nu ai văzut ce picioare are? Aş fi cel mai mare prost să o las să-mi scape printre degete.

Roşcată? Picioare? Ce mama naibii?!

— Dacă îţi spun ceva, nu mă crezi, continuă Davis.

— Nu-mi spune că...

— Oh, ba da!

— Şi?

— Nici n-am cuvinte.

Cei doi vorbesc codat. Ştiu că ascult şi vor să mă enerveze. Iniţial, m-aş bosumfla, dar subiectul e prea interesant ca să pierd ceva.

— Şi când te mai vezi cu ea? îl întreabă Kevin, aprins de discuţie.

— Nu ştiu. Mă gândeam să o sun în seara asta. Şi aşa nu am ce face.

Mă ia cu transpiraţii. Ştiu că nu e un joc de-al lor. Am fost suficient de atentă la Davis şi nu l-am văzut făcându-i vreun semn sau ceva. Totul e adevărat şi înghit în sec.

— Şi unde o duci?

Cu întrebarea asta prind în sfârşit secretul. Vorbesc despre sex, la naiba. Nu mai am de gând să mai ascult această discuţie nepotrivită şi mă ridic ca să plec. Degetele lui Davis se înfăşoară rapid în jurul încheieturii mele şi mă întreabă nervos:

— Unde crezi că pleci?!

Aş spune multe şi nevrute, dar niciun cuvânt nu ar fi de ajuns să-l facă să înţeleagă cât de mult îl detest în momentul ăsta, aşa că prind ceaşca cu cafea şi îi arunc tot lichidul direct în faţă. Mă eliberează şi profit de neatenţia lui ca să mă îndrept spre uşă.

Izbucnesc în plâns abia când ajung afară. Ştie foarte bine ce simt pentru el şi cred că asta era una din răzbunările lui, dar nu cred că a minţit. Mai ales că nu el a pomenit de roşcata cu cracii până în gât.

Aproape alerg pe trotuar, aruncând câte o privire peste umăr. Davis nu a părăsit cafeneaua, ceea ce mă uimește. Are proasta obișnuință să îmi sufle în ceafă în toate momentele proaste în care vreau să fiu singură sau departe de el.

Direcția mea e clară. Nu mă pot întoarce la Sandra, deși aș vrea. M-ar putea consola ca o mamă sau să-mi dea niște sfaturi despre ce aș putea să fac mai departe.

Gara mă așteaptă pustie și rece, la fel ca femeia de la ghișeu. Nu e aceeași doamnă drăguță pe care am întâlnit-o ieri, ci asta are o privire acră și lipsită de vlagă, ca mine.

— Chester, îi spun prompt. Cel mai apropiat tren.

— În zece minute, mormăie greoi, întinzându-mi biletul prin gaura din geam.

Mă controlez prin buzunare și scot plicul șifonat din spatele blugilor. Îl scap pe jos din cauza tremurului incontrolabil al mâinilor, dar îmi vin rapid în fire și plătesc biletul înainte să îl înșfac violent din mâna scorțoasei.

*

Taxiul oprește în fața casei și după ce îi plătesc drumul, cobor. Căldura sufocantă mă ia pe neașteptate și aș fi crezut că sunt obișnuită cu ea, dar timpul petrecut în Virginia de Vest m-a făcut să uit de multe lucruri.

Am uitat de locul din care am plecat, iar asta e rău. Trebuie să mă obișnuiesc din nou cu singurătatea și îmi dau în sfârșit seama cât de mult contează prezența și cicălelile lui Maddy.

Cu cât înaintez mai mult pe aleea care duce spre intrare, cu atât mă cuprinde tot mai mult starea aceea de depresie de care am fugit timp de două luni.

Mult a mai durat fericirea mea! Mă aşteptam să trec cu bine măcar de primul an, dar nu am ajuns nici la jumătate şi nu e de mirare. Toate mi-au mers pe dos.

Mă opresc pe verandă şi privesc sceptică ghiveciul de lângă uşă. Trandafirii mei frumoşi s-au transformat într-o mână de paie din cauza lipsei de îngrijire şi apă. Mă aplec asupra lui şi încep să scormonesc în pământul uscat, căutând cheia de rezervă. Cealaltă şade frumos în buzunarul ascuns al troller-ului din apartamentul lui Alex.

Imediat ce o găsesc, o curăţ trecând-o peste haine şi descui cu lene uşa. Mirosul familiar nu mă încălzeşte mai deloc. După o privire scurtă, constat că totul e la locul lui aşa cum le-am lăsat. Nimeni nu a fost aici.

Următorul lucru pe care îl fac este să scap de bocanci şi să-i arunc în cel mai îndepărtat colţ. Nici nu mai vreau să-i văd. De fapt, nu pot să-i văd fără să nu-mi aduc aminte de Academie, de Davis sau de Maddy. Sau de toate la un loc.

Păşesc desculţă spre scările care duc la etaj. Parchetul scârţâie sub greutatea mea, mă face să strâmb din nas şi să-mi amintesc de casa Davis. Nu se aseamănă deloc cu asta. A mea e oarecum sărăcăcioasă sau oarecum modestă cât pentru salariul pe care tata l-a avut. Nu prea mare, dar suficient să trăim decent.

Sunt cu un picior pe prima treaptă când telefonul fix prins de perete începe să sune zgomotos. Renunţ momentan la ideea de a mă duce în dormitor şi mă întorc spre el.

Cu teamă ridic receptorul şi îl duc la ureche.

— Alo?

— Gloria? Gloria!

Trântesc receptorul înapoi în furcă şi o să mă prefac că nu a sunat deloc. Nici nu apuc să mă mişc, că sună iar şi îl privesc sceptică. De când e Davis atât de turbat?

Ridic din umeri la propria întrebare și mă îndrept din nou spre scări. De data asta nu mă mai las distrasă de nimic. Nici dacă ar exploda ceva în spatele meu, nu aș lua în seamă.

Șifonierul meu e la fel de plin de haine subțiri și scurte. Până la urmă stau într-un loc cu plajă și mă simt obligată să le port, chiar dacă mie a început să-mi placă bluzele enervant de groase. Scot cel mai urât tricou și o pereche de pantaloni sport, apoi mă îndrept spre baia mică de la capătul holului.

Întâlnesc aceeași oglindă cu urme de degete și ciobită în partea dreaptă. Din păcate nu mă arată mai frumoasă decât a făcut-o ultima oară când m-am privit în ea, doar cu cearcăne mai adânci și mai trasă la față.

Aud iar telefonul sunând și mă întreb dacă o s-o țină așa toată ziua. Mi-e greu să-l ignor când știu cine e la capătul celălalt al firului, dar mă voi obișnui să nu mă mai bazez pe auz atât de mult.

Mă schimb, îmi arunc cu apă pe față și mă șterg cu un prosop uitat pe marginea căzii, apoi ies din baie și mă întorc în dormitor.

Patul mă așteaptă exact cum l-am lăsat, cu așternuturile răvășite. Nu mă sinchisesc să mai feresc pătura subțire de deasupra, ci mă întind peste ea și îmi închid ochii, sperând că voi adormi într-un final.

În fiecare an se organizează un astfel de exercițiu și, în timp ce ceilalți se agită și vorbesc întruna despre asta, eu stau tolănită pe iarbă și încerc să mă bucur de această mică relaxare. Spun „încerc" pentru că vocea lui Anabelle mă scoate din sărite.

Face parte din grupa lui Shannon și presimt că noi două vom sfârși înfipte una în cealaltă înainte ca jocul să se termine. Vorbește tare, plescăie și bârfește la câțiva

centimetri de capul meu și cred că o face intenționat. Am auzit numele „Jeremy" de cinci ori până acum.

— Auzi, Baba Cloanța? cedez eu și mă uit peste cap la ea. Nu poți să îți ții ciocul ăla de rață închis pentru, să zicem, o veșnicie?

— Ce vrei, parașuto? mă întreabă țâfnoasă. Nu-ți mai ajunge spațiul?

— Mi-ar ajunge și m-aș simți fantastic dacă nu ai bate din gură ca mașina de cusut. Eu îți zic că mai bine ți-ai coase-o sau nu! Dacă nu mai poți să o deschizi, cu ce mai satisfaci tu bărbații prin băile școlii?

Anabelle flutură mâna lângă cap, spunându-mi prin semne că sunt nebună, însă știu ce vorbesc. Nu sunt singura fată din Academie despre care se spune că e campioană la sex.

Cel puțin, toate poveștile despre mine sunt inventate, însă Anabelle chiar deține primul loc în top.

— Nu fur meserii, se strâmbă la mine.

— Nu ai de unde, o ai în sânge. Probabil de la mă-ta. O femeie normală nu ar naște un asemenea specimen și chiar dacă ar face-o, nu l-ar păstra și crește. Mai degrabă l-ar da la Centrul de Experimente.

Enervată, face un pas spre mine și se oprește, privind pe undeva deasupra. Îmi îndrept capul și mă uit fix în ochii lui Davis – care stă aplecat asupra mea în timp ce un picior îl are trecut peste mine și ambele îmi cuprind șoldurile.

— Bună ziua, domnule Corb!

— Te distrezi, maimuțică? Nu poți sta alături de alții fără să te cerți cu cineva?

Clipesc inocent și îl văd strângând din buze. Vrea să pară supărat, însă știu că și lui îi convine că mă iau de ea, altfel mi-o luam pe coajă de mult timp.

Așa cum și-a luat-o ea de la Maddy.

— N-aș mai fi eu dacă nu m-aș lua de toate oropsitele.

— Domnule Davis, Gloria mi-a zis că vorbesc ca o maşină de cusut! sare Anabelle cu pâra, făcând o mutră plângăcioasă. Nici măcar nu ştie să facă o comparaţie.

— Nu, zău? mă rostogolesc pe burtă. Fii atentă! Ai faţă de spate, buzele alea vopsite îmi aduc aminte de fundul unui babuin, ai nasul ca o coasă, picioarele tale sunt în aşa fel de zici că mă uit prin Arcul de Triumf, arăţi ca o scândură, eşti palidă că Dracula şi pariez că nu sânge e ceea ce...

— Gloria, ajunge! mi-o taie Davis serios.

— Ea a cerut-o! mă apăr. Mai am nişte comparaţii drăguţe, dacă îmi daţi voie, domnule Davis. N-am apucat să zic nimic despre braţele alea ca vreascurile şi părul ca un mănunchi de fân.

— De parcă tu eşti mai frumoasă! se oftică Anabelle, bătând nervoasă din picior.

— Comparativ cu tine, oricine şi orice e mai frumos, chiar şi Fantoma de la Operă. Sinceră să fiu, arătai mai bine machiată natural de nepoata corbului.

— Dacă nu încetaţi, am să vă fac eu să fiţi prietene. Ce ziceţi de patru ani în aceeaşi cabană? întreabă Davis retoric, dar tot ţin să-i răspund pe măsură.

— Mai bine aş dormi patru ani în cuşca unui câine. Am presentimentul că o să miroase la fel.

Anabelle cedează prima şi, mârâind printre dinţi ceva neortodox, se îndepărtează. Mă întorc înapoi la Davis şi ne privim o clipă întreagă. Ajutându-mă de mâini, îmi trag corpul dintre picioarele lui şi mă ridic. Îmi scutur pantalonii de pământ şi când ridic ochii, Davis e deja plecat.

— Alinierea, toată lumea!

Glasul ridicat al lui Shannon adună gloata de elevi, iar eu mă aliniez în faţa lui Davis, alături de ceilalţi colegi ai mei. Îmi feresc părul lăsat desprins, peste umăr şi atrag atenţia Corbului asupra mea.

— Prinde-l, mârâie printre dinți.

— N-am cu ce, îi șoptesc înapoi.

Iritat, mă scoate din rând, mă răsucește cu spatele la el și îmi prinde părul într-un coc bine strâns, folosindu-se de o agrafă împrumutată de la sora sa.

Nu știu ce mă uimește mai mult. Faptul că a făcut asta de față cu toată lumea sau pentru că mi-a făcut un coc perfect?

Când îmi dă drumul, ochii lui se fixează în ai mei și mă pierd pentru câteva momente. Mi-e pur și simplu imposibil să mi-l mai scot din minte. Atunci când nu-l văd, mă simt de parcă am un nor deasupra capului și plouă întruna.

Mă întreb la ce se gândește el acum, că privirea îi alunecă pe buzele mele. Există o șansă destul de mare să-și dorească să mă sărute, dar există și o șansă la fel de mare să mă înșel și să fiu doar paranoică.

— Te iubesc.

Îmi deschid brusc ochii și mă uit lung la tavan. Din toată amintirea, am rămas cu un singur gând. Am mințit-o pe Maddy când m-a întrebat dacă Davis știe că îl iubesc.

Normal că știe. Am fost suficient de idioată încât să-i spun tot ce mă rodea. Suficient de idioată cât să nu pot să tac din gură o dată în viața mea dezastruoasă și îmi pare rău de asta. Practic, i-am oferit pe tavă cel mai slab punct al meu. Sentimentele.

Și totuși, nu înțeleg de ce mi-am amintit tocmai de ziua aceea. Poate pentru că s-a întâmplat cu o zi înainte să fiu dată afară din Academie.

Oftez și îmi închid ochii iar.

Mă alătur grupului de tocilari în bibliotecă. Pe Edward, Nate și Maddy i-a prins febra temelor și, deși eu nu sunt afectată, mă trezesc cu un caiet în față și o carte lângă.

Istoria războaielor e o materie care reușește să mă scoată din sărite. Doar denumirea mă zgârie pe creier, căci eu și milităria nu avem nici cea mai mică legătură, spre ciuda locului în care mă aflu.

— Primul Război Mondial a început în 1914, nu în 1900 toamna, idiotule!

Maddy îl lovește pe Eddy cu caietul în cap, iar acesta mustăcește.

— Nu e vina mea că nu rețin anii. Toți arată la fel pentru mine.

— Așa arată și femeile? întreb dezinteresată, doar ca să fac conversație.

Edward mă privește amuzat.

— Mama m-a învățat că fiecare femeie e unică și trebuie tratată ca atare. De exemplu, tu ești blondă. De ce te-aș trata ca și cum ai fi brunetă? Nu e corect din punct de vedere al culorii. Pe tine trebuie să te tratez ca pe o blondă, iar pe Maddy ca pe o brunetă.

— Șatenă, daltonistule! îl corectează aceasta.

— Tot aia.

Bufnim în râs.

— Și cum m-ai putea trata ca pe o blondă? vreau eu să știu.

— Păi, ți-aș cumpăra ceva albastru. Blondelor nu le stă bine în roșu, ci mai degrabă brunetelor.

— Ce logică de ciorap ai, bombăne Nate. La blonde trebuie să le explici de două ori gluma ca să o priceapă. Asta e diferența.

E rândul meu să-l scalpez pe Nate cu o palmă după cap, ca drept răzbunare pentru remarca lui nesărată.

— Femeile sunt la fel! susține Maddy cu mândrie. Trebuie tratate cu delicatețe, la fel ca pe o floare.

— Adică, o ștergem, o udăm și o dăm cu insecticid? râde Eddy.

— Bărbații sunt indubitabil niște măgari.

Urmează un minut întreg de liniște, minut în care fiecare ne ocupăm de temele noastre.

— Dar bărbații cum trebuie tratați? pun întrebarea.

— Cu blândețe, spune Nate serios. Suntem sensibili de felul nostru.

— Cu blândețe, meditez eu. Maddy, adu cureaua de piele. Să vezi cu ce blândețe îi tratez pe ăștia doi nesimțiți.

— Ho, nebuno! Glumesc. Vezi? Ce spuneam. Blondele se prind mai greu de poantă.

Nate fuge înainte să apuc să mă și ridic de pe scaun, ca să-l pocnesc iar. Râzând, ocolește masa și îmi face șmecherește cu ochiul. Se crede în siguranță.

— Pun eu mâna pe tine, comediantule! N-o să mai spui bancuri cu blonde niciodată.

*

Când deschid ochii, e deja dimineață. Am dormit neîntoarsă, drumurile cu trenul și cu avionul au fost suficiente să mă obosească foarte tare. Nici n-am simțit răcoarea nopții.

Mă ridic cu lene din pat și casc fără să pun mâna la gură. Aici nu mă vede nimeni, căci sunt atât de singură de nici păianjenii nu stau pe pereții mei.

Și, spre ciuda așteptărilor mele, faptul că am adormit cu gândul la prietenii mei din Virginia m-a ajutat enorm. Doar imaginea lui Maddy, care mi s-a întipărit pe retină, mă obligă să iau în calcul ziua asta și îmi menține mintea curată, ținând la distanță gândurile negre.

Îmi iau cele mai subțiri haine din șifonier. O singură privire pe fereastră îmi aduce la cunoștință că e una dintre

zilele acelea în care mori de cald, iar eu trebuie neapărat să ies din casă. Înainte să plec am aruncat toată mâncarea pe care o aveam și stomacul meu protestează zgomotos.

Mă dezbrac încet de haine și le abandonez pe gresia din baie, apoi pășesc cu grijă în cabina de duș, trăgând puternic ușa glisantă din sticlă.

*

Apartamentul lui Alex nu-mi aduce alinarea de care am nevoie în momentul ăsta. Obișnuiesc să mă simt bine aici, să îl văd ca pe locul perfect unde aș veni mereu când situația de acasă nu e prea roz sau e pur și simplu scandaloasă.

Dar nu și astăzi. Astăzi sunt agitată, fără stare și incredibil de dezamăgită de familia mea. Mă plimb prin jurul canapelei sub privirea atentă a lui Alex.

— Ar trebui să te oprești acum, mă amețești de tot, vorbește el.

— Nu te mai uita atunci! mă răstesc la el.

— Nu pot să nu mă uit, îmi replică cu un calm care mă scoate din sărite. Mi-e teamă că o să amețești și tu și te lovești. Nu vrei să te așezi pe canapea, ca să mă calmez și eu?

Bat cu piciorul în pământ.

— Nu, Alex! Gloria a plecat fără să anunțe și fără măcar să-și ia la revedere de la mine! Credeam că suntem prietene și că nu o să mă lase baltă!

— Iubito, *sunteți* prietene. Gloria doar are nevoie de timp, nu a fost o perioadă prea bună pentru ea. O să vezi că o să te sune.

Nu prea cred asta.

— Unchiul a aflat numărul ei de acasă și a sunat-o.

Ghici ce s-a întâmplat? I-a închis în nas imediat ce i-a auzit vocea. Apoi am sunat-o eu, dar nu a mai răspuns deloc. E clar că nu mai vrea să aibă vreo legătură cu noi și asta doar din cauza lui Hitler!

Îmi strâng pumnul, ca să-i demonstrez cât de nervoasă sunt acum. Nu mă pot împăca cu ideea că Gloria nu vrea să-mi mai vorbească.

— Dă-i timp, mă sfătuiește el. Ai răbdare să vă caute ea. Dacă o zăpăciți cu telefoanele mai rău îi faceți.

Mârâind, iau perna de decor și îl lovesc cu ea în cap.

— Nu mă băga în aceeași oală cu idiotul de Jay! Acum mi-e rușine că port același nume ca el.

Pufăind, Alex mă prinde de încheieturi și mă trage în brațele lui, ținându-mă strâns. Probabil s-a săturat în câte feluri l-am înjurat pe unchiul meu și cât m-am învârtit în jurul canapelei.

— Timp, Madeline, insistă și îmi sărută cast buzele.

— Nu-mi mai spune Madeline! E Maddy.

— Nu pot, chicotește. Îmi place numele.

Mă strâmb arogantă la el, făcându-l să râdă mai cu forță. Eu fierb în suc propriu și el se distrează. Unde e susținerea?

— Haide, iubito, nu mai fi supărată. Știi că nu-mi place să te văd așa. Mă simt... complet inutil.

Oftez și încerc să mă calmez, sprijinindu-mi capul de umărul lui. Simpla lui prezență mă ajută puțin, dar nu poate să-mi ia gândul.

— Gloria, las-o baltă. Nu pleci până nu-mi zici de ce nu poți să fi prietenă cu mine!

— Pentru că nu știu ce e aia prietenie! Am avut o singură prietenă și am făcut-o de oaie. Mai bine fug de tine acum, decât să te dezamăgesc și să ajung tot la a fugi de tine.

— Ce te face să crezi că mă vei dezamăgi?

Pare că a presimțit că așa se va întâmpla, căci da, m-a dezamăgit profund. A folosit o lovitură nepermisă doar pentru că Jay e un tâmpit incurabil.

— Am să-l jupoi pe nemernic! Nu e de ajuns că e un pachet de nervi acum, că o să-l fac să regrete totul. Și pentru cea mai mica fază când a ridicat tonul la ea.

— Calmează-te, Madeline. O să se rezolve totul, o să vezi.

Îl cred pe cuvânt pentru că e singura persoană din viața mea care încă nu m-a dezamăgit și nici nu sper să o facă. Acum înțeleg prin ce trece Gloria și nu o mai judec atât de aspru ca în prima zi de lipsă. Am ajuns să am sentimente puternice pentru Alex și nu-mi imaginez cum aș simți o posibilă lovitură sub centură.

Îmi ridic capul să-l privesc, iar el își întinde gâtul și mă sărută. Nu cast, ca adineauri, ci mai pasional ca niciodată. Mă agăț de umerii lui și îmi trec câte un genunchi pe de o parte și de alta a șoldurilor sale, încălecându-l.

Și așa mă face să uit de tot ce îmi ocupa mintea, de toate gândurile sadice și de gaura imensă pe care o simt în piept.

Brațele lui mă strâng la piept și cu degetele-i reci îmi alintă pielea spatelui de sub tricou, urcând și coborând pe șira spinării cu miscări leneșe și experte. Fiecare senzație pe care mi-o stârnește îmi ridică părul de pe ceafă.

Respirând haotic, apuc și eu de tivul tricoului său și îl ridic doar puțin înainte să mă oprească.

— Madeline, nu.

— De ce?

— Ești prea mica pentru pasul ăsta. Vom avea tot timpul din lume, dar mai târziu.

Hotărârea din glas și din ochi nu lasă loc de discuții și pe o parte îi sunt recunoscătoare. Nu cred că sunt pregătită în adevăratul sens al cuvântului, iar relația noastră e încă instabilă. Așteptarea e cea mai bună alegere.

— Nu o să mă părăseşti pentru cineva mai mare, nu? îl întreb brusc suspicioasă. Mai bine îmi spui acum şi plec, decât să mă înşeli.

— Nu vorbi prostii, Madeline. Nu vreau pe altcineva.

Răsuflu uşurată. Mâinile lui îmi mângâie acum părul şi îmi las obrazul în palma lui, privindu-l în ochi.

— Te iubesc, îmi şopteşte sincer, uitându-se fix.

— Şi eu te iubesc, îi recunosc uşor ruşinată de momentul prea dulce ca să mă caracterizeze.

Livingul casei în care locuiesc e ca un câmp de luptă. Bunica şi Jay iar se ceartă, nimic nou. Plecarea Gloriei a luat şi liniştea care domnea de obicei peste familia Davis.

— Crezi că am făcut asta intenţionat?! urlă unchiul la ea, fluturând din mâini.

— Jayden, coboară tonul! îl ameninţă bunicul de pe canapea.

— Prima oară să nu mai arunce mama vina pe mine şi n-o să mai urlu.

— Şi pe cine să arunc vina?! ţipă Sandra, crizată.

Îmi dau ochii peste cap. O ţin aşa de când am plecat.

— E doar vina ta, continuă ea, trăgându-şi nasul. Trebuia să te comporţi frumos cu ea. Nu aşa te-am crescut. Nu te-am făcut ca să fii un mare dobitoc. Nu mă interesează cum faci, dar îmi aduci fetiţa înapoi!

Bunica îşi şterge lacrimile cu o batistă şi îi întoarce spatele unchiului când acesta vrea să spună ceva.

— Băi, nu v-aţi săturat să tot zbieraţi pe-aici? îi întreb, sprijinită de perete. O să-mi explodeze capul din cauza voastră.

— Tu unde dracu' ai umblat până acum? mă ia Jay la rost. Parcă erai pedepsită!

— Parcă. Ai uitat că nu-ţi mai respect regulile? Eşti doar un frustrat.

Și acesta se întoarce cu spatele, mormăind niște înjurături deocheate. Îl văd din lateral cum își scoate telefonul din buzunar și îl butonează nerăbdător.

— Să o aduci înapoi, ai auzit?! urlă iar bunica, prin ușa întredeschisă de la bucătărie.

— Taci odată, femeie!

— Jayden, te pocnesc, îl amenință Will.

Și o luăm de la capăt.

Hitler își duce într-un final telefonul la ureche și așteaptă, privind în gol. Îmi dau seama după cât timp trece că Gloria nu are de gând să răspundă nici acum.

— Fetița mea...

Bunica traversează încăperea, suflându-și nasul în aceeași batistă. Femeia asta plânge mai mult decât oricine.

— La dracu'!

Tresar când Jay trânteşte telefonul de podea și, cu toate că s-a făcut praf, nu ezită să-l și calce în picioare. La propriu.

— Jayden, e al treilea telefon în două zile, mormăie Will enervat. Nu crezi că ar trebui să încetezi să le mai spargi?

— De ce? Mi le cumperi tu? Maddy, dă-mi mobilul tău!

— Visezi cu ochii deschiși și nu-i a bună. Du-te și te spovedește, că te-au posedat dracii.

Se apropie cu pași rapizi spre mine și îmi ascund telefonul la spate. Știu că îl va sparge și pe ăsta dacă i-l dau.

— Îți cumpăr altul nou. Mai performant. Mai scump. Mai cum vrei tu, numai dă-mi-l pe ăla acum.

— Dacă nu-mi iei un telefon roz, cu dungi maro și mult sclipici, nu pupi nimic.

Își arcuiește enervat o sprânceană.

— Telefonul înainte să te fac pe tine numai dungi de toate culorile! Am nevoie de telefon, să o sun.

— Nu-ți va răspunde.

— Trebuie să continui să încerc până se plictisește să mă ignore și îmi răspunde ca să mă injure. Haide, dă-mi-l.

Brațul lui e întins și își ține palma în sus, așteptând momentul când voi fi suficient de proastă încât să i-l dau. Case fals ca să-i arăt cât de tare mă obosește trăncăleala lui.

— Mă întreb ce o să faci când o să-și aducă aminte că un telefon fix se poate scoate frumușel din priză.

— O să-i terorizez vecinii. Cartea de telefoane e foarte utilă chiar. Poți găsi orice număr de telefon vrei.

— Așa i l-ai găsit pe al ei? Cotrobăind prin toate cărțile de telefoane din Florida?

Jay înghite în sec.

— Nu a fost nevoie. Academia deține toate adresele și numerele de telefon ale elevilor.

Îmi mărese ochii surprinsă.

— Ai învățat cum se folosește un dosar al Academiei și în alte scopuri, în afară de cel profesional? Doamne, unchiule, disperarea te roade până la oase, nu-i așa? Altceva nici că meriți! Ah, și apropo. N-ai decât să îți cumperi alt telefon. Pe al meu nu ți-l dau.

Bunica intră în living mult mai furioasă ca înainte.

— Jayden, fă dracului ceva, până nu te poenesc! strigă disperată. Fetița mea e acolo singură, numai din cauza ta!

Hitler se răsucește cu fața spre ea.

— Băi, femeie! Ți-am zis să taci! țipă înapoi.

Palma pe care Sandra i-o dă ne face pe toți să icnim. Nu l-a lovit atât de tare niciodată, nici măcar când era mai mic și mai rău.

Însă disperarea își cere dreptul. Bunica plânge întruna de când am aflat cu toții că Gloria nu mai e în Charleston, iar Jay e scăpat de sub control. Toată moralitatea și răbdarea lui s-au dus pe apa sâmbetei din seara aceea. Se simte vinovat și asta îi mănâncă sufletul.

Jay nici nu se clinteşte din loc şi nici nu răspunde provocării. Ştie la fel de bine ca noi că a meritat-o din plin pentru că a luat-o complet razna.

— Dacă mai ţipi vreodată la mine, ţi-o iei, oricât de mare ai fi.

— Îmi pare rău. Sunt agitat.

— Şi adu-mi fata înapoi! insistă ea.

E replica pe care am auzit-o atât de des încât o visez şi noaptea.

— O aduc.

— Cât mai repede.

Jay încuviinţează. Imediat ce Sandra pleacă din faţa lui, se apropie de canapea şi se apleacă asupra măsuţei de cafea ca să ia jurnalul. Judecând după coperta din piele roşie şi după felul cum îl strânge, e jurnalul pe care Gloria l-a lăsat pierdut la Academie.

Aş da orice să ştiu ce e scris în el, dar unchiul îmi mai aruncă o privire scurtă şi îşi agaţă geaca din cuier, apoi iese pe uşă tăcut.

CAPITOLUL IX

Încerc să ignor privirea fixă a femeii de lângă mine şi să aleg un şampon cu aromă diferită. De astăzi am hotărât să schimb mai multe lucruri în viaţa mea şi chiar să-mi găsesc un posibil loc de muncă. Cel puţin part-time.

O cunosc. Stă la două case distanţă şi e genul acela de vecină pe care nimeni nu ar vrea să o aibă. În afară că are gura mai mare decât a lui Maddy, îi place să se bage în treaba şi problemele oamenilor. Cum aş fi eu.

— Am auzit că ai fost la o Academie militară, cotcodăceşte în urechea mea cu glas ascuţit. Te-au trimis ca să te reeduce?

Nu-i răspund pentru că, dacă aş face-o, mi-e că nu mai scoate capul afară deloc. În zilele astea nu sunt în stare să mă port frumos cu cineva.

— Am auzit că acolo se duc copiii cu probleme.

Ea aude multe. Cam prea multe. Aude multe, dar aude prost.

— Dar tu stai toată ziua să apleci urechea la toată lumea? Nu ai altceva mai bun de făcut decât să arunci cu bârfa în toate părţile?

E prima oară când vorbesc aşa urât unei vecine mai în vârstă.

— Doamne, ce copilă obraznică! icneşte şi îşi duce o mână la gură.

— Mulţumesc, ce pot să spun? Am crescut într-o cutie de carton şi mă înveleam cu nişte pisici.

Femeia scutură din cap şi pleacă spre caserie, bodogănind. Îmi reiau activitatea de dinainte de întrerupere şi mă rezum tot la şamponul cu aromă de lămâie.

Astăzi nu mai fac schimbări. Poate mâine.

Îmi ure coşul de mână pentru cumpărături pe bandă şi aştept să-mi vină rândul în timp ce privesc pierdută afară. Niciodată nu m-am simţit mai inconfortabil la căldură şi mi-e ciudat de dor de zăpadă.

Îmi mut ochii pe braţele deja bronzate şi îmi dau ochii peste cap. O singură oră am petrecut pe leagănul din spatele casei şi soarele s-a prins de mine.

Casieriţa se uită şi ea ciudat. La magazinul ăsta obişnuiam să îmi fac cumpărăturile înainte de plecarea în Virginia şi probabil se întreabă dacă nu cumva m-am măritat.

— Te-ai căsătorit?

Ce spuneam.

— Da, îi răspund sec.

— Păi şi ai ieşit singură la cumpărături?

În Atlantic Beach, lumea nu e sănătoasă la cap.

— El a ieşit să plimbe câinele.

Mă uit plictisită la ea şi o lasă baltă. Îmi scanează răbdătoare fiecare produs, dar eu simt că sunt pe cale să cedez. Se mişcă prea încet şi mai şi plescăie guma pe care o are în gură şi o tot mută pe o parte şi pe alta. Vrea să mor de nervi.

— Poţi să te grăbeşti? mârâi. Mă aşteaptă soţul mort de foame.

Mă ameninţă cu privirea, dar grăbeşte lucrurile şi mi le pune într-o pungă.

— Doişpe' dolari.

Mai mult îi arunc banii decât să îi dau frumos şi părăsesc magazinul înainte să scap de sub control şi să o dau cu capul de tejghea. Dobitoaca mi-a stricat ziua şi aşa îndeajuns de proastă.

Scot rând pe rând cumpărăturile şi le las pe blatul din bucătărie, încercând să le pun în ordine. Bineînţeles că am

pus săpunul în coșul pentru fructe, iar lămâia lângă șampon. Dacă stau să mă gândesc, sunt destul de asemănătoare ca aspect. Sau nu.

Îmi ascund fața în mâini și țip frustrată. Nimic nu-mi iese bine și telefonul sună iar și iar și iar, până îmi aduc aminte că pot să-l scot din priză.

Însă nu sunt convinsă că vreau să fac asta. Doar el mai umple bula de liniște.

Bătăile în ușă mă scot din bucătărie și îmi ridic sprâncenele uimită când o găsesc pe Violette pe veranda mea. Nu am mai văzut-o de foarte mult timp. Aproape că uitasem cum arată.

— Blondo, mă salută ea.

Își ferește părul brunet după umăr și se chinuiește să-mi zâmbească.

— Stuart, o salut înapoi.

Cât de banal.

— Mi-a spus vecina că ai venit acasă. Voiam să văd ce mai faci. Pot să intru?

Nu.

— Sigur.

Mă dau din calea ei și Violette, fosta mea prietenă, se duce direct spre canapeaua mică din camera de zi. Se așază cu același zâmbet forțat.

— Sunt curioasă. Cum a fost în Virginia?

Ezit să-i răspund.

— Chiar atât de rău? se arată ea dezamăgită.

— A fost bine, blufez. A fost... frumos.

— Atunci, de ce te-ai întors?

Întrebare capcană.

— Are vreo importanță? Am venit și punct. Ce? Nu am voie să vin acasă când vreau sau ce vrei să spui?

— Ești cam recalcitrantă.

Ce cuvânt complicat, dar care îmi descrie bine starea!

Probabil se vede și pe fața mea cât *ne*-chef am de Vio, dar nu se deranjează să se miște vreun milimetru din locul în care vrea să prindă rădăcini.

— Uite ce e, blondo, îmi pare rău pentru ce a fost în trecut, dar nu o putem rezolva fără prea multe bătăi de cap?

— Eu nu rezolv nimic cu cei care nu sunt capabili să-mi fie prieteni până la capăt, așa cum le-am fost eu lor. Și tu ai avut momente grele, dar nu am plecat de lângă tine.

Vio își strânge buzele, pesemne că nu îi place modul în care o atac.

— Ce voiai să fac? sare să se apere. Depresia ta mă băga în sperieți. Habar nu ai cum e să stai lângă o legumă care nu vorbește, nu se mișcă...

— Tocmai! Legumele nu vorbesc și cu siguranță nu pleacă de nebune. Nu contează cum eram... în ce stare eram. Dacă erai o prietenă bună, așa cum jurai că-mi ești, nu mă lăsai când aveam cea mai mare nevoie de cineva.

Vio își privește vârful papucilor și nu spune nimic, în schimb eu am multe de spus.

— Să zicem că erai speriată de mine, de starea mea, dar asta nu însemna că trebuia să fugi de lângă mine, la fel cum a făcut-o și Austin. M-ați lăsat amândoi cu un picior în groapă. Dar știi?

Iau o pauză scurtă ca să mă uit la expresia ei, care acum pare rănită.

— Când m-am trezit singură, mi-am dat seama că mă pot descurca și singură și am avut nevoie doar de un impuls. Am plecat și după câte vezi, sunt foarte bine. Mă bucur că te-ai gândit la mine și la starea mea acum. Dar e cam târziu.

Deschide gura să-mi răspundă, dar alte bătăi în ușă ne oprește conversația care ia o turnură periculoasă. Cel de dincolo de ușă e furios, căci am vaga impresie că bate cu picioarele.

Oftez şi mă duc să-i deschid înainte să mă lase fără uşă.

— Să te ia dracu', idioata naibii şi trădătoare ce eşti!

Maddy bate din picior nervoasă sub ochii mei măriţi de surprindere. Clipesc de câteva ori ca să-mi revin şi îl privesc şi pe Alex, care stă lângă ea cu un zâmbet mic.

— Să mori în chinuri că m-ai făcut să trec prin toate stările! continuă ea. Acum, ia-mă în braţe înainte să încep să plâng ca o fetiţă.

Expresia i se înduleeşte şi îşi întinde braţele spre mine pe punctual de a plânge. Eu o fac deja. Mă agăţ cu disperare de gâtul ei şi o strâng cât de puternic pot.

Au fost puţine momentele în care ne-am arătat afecţiunea una faţă de cealaltă, dar totul vine natural. Ne îmbrăţişăm de parcă ne cunoaştem de o viaţă întreagă.

Imediat ce mă eliberează, îl îmbrăţişez şi pe Alex şi Maddy ţâşneşte pe uşă. Ajung în camera de zi şi scena de aici e demnă de comedie. Violette e de-a dreptul stânjenită de privirea feroce a nebunei care i se bagă în suflet.

— Cine mai e şi asta? Deja m-ai înlocuit?

— E Vio, doar o vecină care tocmai pleca.

— Oh. Madeline Davis, cea mai bună prietenă a blondinei chipeşe de aici. Tu trebuie să fii doar o făptură neimportantă de care nu mi-a povestit niciodată.

Maddy e cu siguranţă un Davis veritabil. Egoismul şi posesivitatea fac parte din caracterul lor puternic de care m-am îndrăgostit nebuneşte.

— Oricine ai fi tu...

— Sunt Madeline, eşti surdă? Blondo, e surdă?

— Iar tu eşti o idioată! se răsteşte Violette, sărind în picioare.

Două palme sănătoase, una după alta. Ăsta e cadoul de „mă bucur să te cunosc, dar nu prea" pe care Maddy i-l oferă cu plăcere.

— Eşti cam guralivă pentru o spălăcită, ochioaso. Vezi

cum te învârți, că-ți mai ici vreo două. Tipa asta de aici, continuă și arată spre mine, e a mea, înțelegi?

Alex intervine într-un final, umflat de râs. Își prinde iubita în brațe și o trage înapoi.

— Ajunge, iubito. Cred că ți-ai făcut deja renume.

Un Davis s-a născut cu renume. O familie de nebuni, dar una care te-ar folosi pe post de mătură la orice oră. S-au născut bătăuși și puternici.

— Cred că... mai bine plec.

Vio îmi mai aruncă o privire și părăsește casa în două clipite. Mă întorc arogantă spre Maddy.

— Nu te uita așa! mă avertizează. Sunt geloasă.

— Mhm. Și totuși mă întreb ce cauți pe aici și să nu-mi spui că erai prin zonă.

Cât Maddy își pregătește scuzele, eu pregătesc ceaiul cu gheață. Nu am uitat nicio clipă cât de cald trebuie să fie pentru ei, cei care au crescut într-o parte a țării unde există zăpadă.

Așez tava pe măsuță și Maddy se repede la cel mai apropiat pahar. Cu o sete agonizantă ia câteva înghițituri sănătoase, plescăind din buze la final.

— Doamne, zici că sunt un pui în cuptor!

— Te poți schimba. Baia e la etaj, în capătul coridorului.

Dă din cap și dispare pe scări în sus. Rămasă singură cu Alex, mă aplec spre el și întreb:

— Știe Davis că e aici, nu?

— Mă tem că nu. M-a târât până la aeroport după ce s-a strecurat din casă noaptea. Cu mine sau fără, tot venea.

— Asta sună într-adevăr a Maddy. Probabil Davis e ca un câine turbat acum. Face spume, se tăvălește pe jos, știi tu la ce mă refer.

Normal că știe. Charleston trebuie să fie cu susul în jos acum și urmează Chester.

— Oricum, mă bucur să Madeline s-a îndepărtat puțin

de casă. Din câte am înțeles, plecarea ta a lăsat ceva urmări.

Îmi arcuiesc o sprânceană curioasă. Asta ce vrea să însemne?

— De ce?

— Jay trebuie exorcizat neapărat, mă anunță Maddy, coborând de la etaj. Face ca toți dracii.

— De ce? mă repet.

— L-ai lăsat cu ochii în soare, Gloria. Cu buza umflată și alte componente ale corpului foarte dezamăgite. Mai ales inima.

Mă ia peste picior.

— Plânge după tine.

— Foarte amuzant, Maddy. Nu te mai juca cu nervii mei, că nu o duc prea bine. Un mic pas și s-ar putea să omor pe cineva.

— Scuze, mormăie ea. Nu am știut că...ești așa idioată încât să pleci doar pentru că Jay e un idiot mai mare! Ne-a povestit ce s-a întâmplat la cafenea. Voia să se răzbune că ai fugit.

Clatin din cap buimacă.

— Deci, treaba cu roșcata nu e adevărată?

Când Maddy își strânge buzele, oftez.

— Normal că e adevărată. De ce n-ar fi?

— Gloria, trebuie să înțelegi că Jay e un bărbat liber. Nimeni nu-i poate interzice să nu aibă... aventuri. Oricum nu înseamnă nimic pentru el.

Îmi zâmbește delicat, dar degeaba. Nimic nu poate îndulci o idee ca asta.

— Bun, pufăie ea. Am venit în Atlantic Beach, am văzut soarele, am băut ceai, acum hai să mergem!

Când întinde brațul spre mine, sar în spate de parcă există posibilitatea să curenteze. Reacția mea o face să mârâie.

— Nu mă întorc, zic hotărâtă. Poți să stai aici cât vrei și

chiar te rog să mai rămâi, dar eu nu vin în Virginia.

— Nu vii în Virginia sau nu vii în locul unde Jay e? Dacă e așa, îl pot expedia la Polul Nord.

Strâng buzele.

— Nu, Mads. Ce vreau să zic e că eu nu o să mai pun piciorul nici în Academie, nici în Charleston, niciunde în Virginia.

Maddy se dă doi pași înapoi.

— Alex, ține-mă că o pocnesc ca pe V*io*.

Deloc impresionat de teatrul ei, se ridică cu greu de pe canapea și își înfășoară un braț în jurul ei.

— Tu ești nebună?! zbiară și tresar odată cu Alex. Cum dracu' să zici așa ceva? Dă-ți două palme înainte să-ți dau eu trei! Tu nu te dezlipești de mine. Vrei să cumpăr niște superglue ca să-ți demonstrez?

Înainte să fac vreo mișcare, telefonul începe să sune iar și pufăind pe nări, Maddy se repede spre el și răspunde.

— Reședința Montgomery, scuipă repede că am de caftit o blondă încăpățânată, zice din prima.

Maddy își îndepărtează telefonul de ureche și îmi dau seama imediat că Davis a sunat iar, și tocmai a aflat unde se află nepoata lui.

— Jay, unchiulețul meu scump și de la un timp turbat, ce ar fi dacă ai veni și tu să batem blonda împreună? Un fel de muncă în familie. Gloria refuză să se întoarcă.

Își dă ochii peste cap.

— Nu contează cu cine am venit! Tu mă asculți măcar? Gloria nu vrea să vină. Are pitici pe creier. Să ți-o dau la telefon zici?

Îmi face semn din deget să mă apropii și îmi înmânează receptorul. Cu emoții îl duc la ureche și spun:

— Bună.

Apoi îl trântesc în furcă. Palma pe care o încasez imediat după, mă face să regret gestul și să văd stele verzi.

— Ai nevoie de un psihiatru, o anunț. Înainte să fie prea târziu.

Telefonul sună iar și mă răsucesc spre el, iritată.

— Jay, nu vreau să vorbesc cu tine, bine? Ține-ți discursurile pentru altcineva.

— *Nu mă face să vin peste tine!*

— Și amenințările la fel.

— *Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că...*

— Mhm. Altceva?

— *Ești cam obraznică.*

— Ce tot te ții atâta după mine? Ne-am cunoscut, am petrecut o perioadă minunată împreună, acum la revedere.

Maddy se uită urât la mine și îmi trece imediat gândul să închid din nou. O să mă pocnească.

— *Avem multe de vorbit și trebuie să fim față în față. Cred că e timpul să dăm cărțile pe față.*

— Ce spui? Vrei să închizi? Păi vorbim mai târziu. Cam... niciodată.

Închid.

— De ce minți atâta?! urlă Maddy.

— Nu mint! Nu vreau să mă întorc așa că încetează să mă mai bați la cap și respectă-mi decizia!

— Fast!

Îmi măresc ochii și mă ridic pe vârfuri să mă uit peste umărul lui Alex. Vecina de la două case distanță stă în pragul ușii și se uită cu gura căscată la Maddy și la iubitul ei.

— Fast, vino odată am zis!

Îmi forțez picioarele să se miște din loc și mă îndrept spre ea.

— Da, ce e? întreb când ajung lângă ea.

— Mă roade curiozitatea. Am auzit că a fost Violette bătută.

Înghit în sec.

— Nu știu despre ce vorbești, mă prefac neștiutoare. Altceva?

— Doamne ferește! Credeam că întâmplarea din magazin a fost ceva de moment, dar tu ești nesimțită în adevăratul sens al cuvântului, măi copilă.

Își duce privirea spre cei doi și mă pun în raza ei vizuală, ca un scut protector pentru ei.

— Pare să fie ceva de capul lor. Sper să nu-i influențezi și să-i strici.

Dau din cap că sunt total de acord cu ea și, după ce își face cruce, iese din casă. Trântesc ușa în urma ei. Până și ea îmi spune că influențez persoane și le stric!

— Gloria? De ce te-a strigat baba aia Fast?

Îmi întorc capul într-o parte și spun:

— Asta este porecla mea de când eram mică. Eram sprintenă. Nu vă e sete, foame? Sunt o gazdă rea.

Maddy își ridică o sprânceană și simt cum lacrimile încep să-mi înțepe ochii.

Oficial, am dat-o în bară rău de tot. Și Maddy știe asta. Și Alex pare să știe. Și sigur știe și Davis.

— Îmi pare rău! izbucnesc.

Mă întreb unde mi-a fost capul de nu mi-am dat seama *eu* de asta? A fost floare la ureche de la bun început, totul mi s-a oferit pe tavă, iar eu n-am văzut.

— Nu văd un motiv pentru care ai făcut-o, îmi spune ea. Sincer, la început credeam că Jay e absurd de paranoic, dar se pare că e adevărat. Îl iubești?

— Știi prea bine că da.

— Atunci, de ce?

Nici eu nu știu răspunsul exact la asta. Pentru că am putut? Asta n-ar suna ca mine. Nu-mi place să profit de naivitatea oamenilor.

— Maddy, nu știu!

Trec pe lângă ea și mă așez pe canapea, încercând să

caut acel punct de care să mă agăţ înainte ca gaura neagră să mă înghită cu totul.

Am totuşi un motiv destul de plauzibil pentru care merită să rămân întreagă şi cu mintea lucidă. Mereu a fost în faţa ochilor mei.

— Nu prea ai scuză pentru asta, ştii? continuă Maddy. Puteam pur şi simplu să...

— Madeline, rosteşte Alex, punându-i mâna pe umăr. Nu o forţa. Are nevoie de timp. Sunt prea multe de asimilat acum.

Alex are dreptate. Sunt prea multe de asimilat, atât de multe încât nici nu ştiu de unde să încep. De când s-a întors Maddy împotriva mea? Căci pare în defensivă, pregătită să mă facă praf.

Asta dacă nu ştie ceva în plus faţă de mine. Nu, asta nu are logică. Nu are ce să ştie.

— Gloria, Jay probabil s-a pus deja în mişcare. O să vină.

Nu mă îndoiesc de asta. Mi-a şi promis-o.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegi încă.

— Ce ar mai fi de înţeles? o întreb, străduindu-mă să o văd clar printre lacrimi.

— Nu sunt în măsură să-ţi spun, dar vei afla curând. Nu e bine să te joci cu un Davis. Am crezut că ai învăţat asta până acum. Ai petrecut ceva timp cu noi şi ai văzut cum suntem. Avem tendinţa să fim egoişti şi posesivi. Poate şi puţin ţicniţi, dar odată ce un om ne intră în suflet şi ajungem să-l iubim, nu ne trece cu una, cu două. Iar tu ai picat prost, oarecum.

Direct în mijlocul lor. Ar fi trebuit să mă simt ameninţată, în pericol când am fost înconjurată de familia lor şi scoasă fără să vreau în evidenţă. Odată ajunsă în atenţia unui singur Davis veritabil, am fost sortită eşecului.

Şi mă mai întrebam de ce îmi merge atât de prost!

— Iubito, rupe Alex tăcerea, eu ar cam trebui să plec. Nu vreau să mă găsească Davis aici.

Maddy încuviinţează din cap şi îl sărută scurt.

— Rămâi pe aproape, îi cere ea. O să te sun imediat ce rezolvăm... problema asta.

Se uită fix la mine. Eu sunt problema.

Imediat ce rămânem singure, Maddy se aşază pe canapea, în dreapta mea. Cu braţele împreunate la piept, se lasă pe spetează şi mustăceşte.

— Sunt foarte supărată pe tine acum, mă informează.

— Ştiu. Şi eu sunt.

— Atunci, nu putem fi supărate mai târziu? Nu prea am dormit în avion şi sunt obosită.

O instalez pe Maddy în fostul dormitor al părinţilor mei. Patul de două persoane poate îi va aduce aminte de casă şi ar face-o să se simtă mai bine.

Expir zgomotos – dovadă că m-am enervat – şi mă întorc în faţa lui. Fără menajamente, îi iau paharul din mână şi îl dau peste cap, fără să-mi pese ce tocmai am băut. Lichidul maroniu îmi alunecă pe gât, lăsând în urma lui o arsură care mă face să strâmb din nas. Cel mai probabil e coniac sau whiskey – nu fac diferenţă între ele. Davis e surprins de gestul meu, însă am învăţat ceva de când sunt aici.

Nu primesc nimic dacă cer, aşa că trebuie să-mi iau singură.

— Acum că mi-ai furat paharul, ce vrei să-mi mai furi?

— Inima, dacă se poate. Asta în caz că ai aşa ceva.

— Am şi e luată deja.

Mărturisirea lui mă încurcă.

— Zău? De cine? întreb curioasă.

Un zâmbet maliţios îi apare pe buze şi replică:

— O să mori şi n-o să afli.

— Ok, atunci să o luăm altfel. Ce culoare are părul ei?

Davis zâmbește iar:

— E blondă, îmi răspunde.

Îmi trec instinctiv mâna prin păr: Eu sunt blondă.

— Ochii?

— Albaștri, pufnește. Ar fi degeaba blondă, dacă nu ar avea ochi albaștri.

Eu am ochi albaștri.

— Ce culoare are pielea ei? întreb suspicioasă.

Își dă ochii peste cap.

— Ce întrebare e asta?

— E bronzată?

— Nu te descriu pe tine, Gloria! Nu ești singura blondă cu ochi albaștri. Ea nici măcar nu e la Academie.

Și uite așa dă cu mine de pământ, folosind doar două vorbe. Înghit în sec și îmi dau seama cât de idioată sunt că am putut să mă gândesc o clipă că vorbește despre mine. Pe mine nu mă suportă!

— Cum o cheamă? continui cu întrebările, încercând să ascund dezamăgirea din voce.

O clipă ezită, apoi zice:

— Anna.

Sar în capul oaselor, acoperită de sudoare. Nu-mi vine să cred că, din toate porcăriile, tocmai asta visez! Tocmai pe *el* și tocmai pe *ea*. *El* vorbind despre *ea*. E absurd și chinuitor. De ce îmi răsună numele ăsta în minte atât de obsesiv?

Evident că Anna e marea lui dragoste. Cu toate că nu am văzut-o prin preajma familiei Davis, Jay continuă să spere la ea. La ea, nu la mine, așa cum mi-aș dori.

Niște bubuituri suspecte vin din camera de zi și chiar mă tem să nu fi intrat vreun hoț.

Și după zgomotul pe care îl aud, îmi dau seama că cineva tocmai a intrat în casa mea. Chiar dacă sunt cea mai

fricoasă persoană din lume, scot veioza din priză și, după ce înfășor cablul după ea, o prind cu hotărâre și mă îndrept încetișor spre ușa dormitorului. Am de gând să-l lovesc, indiferent cine ar fi.

Zgomotul continuă, urmat de o înjurătură dură. Cel mai probabil s-a lovit de ceva, spre norocul meu. Mă pot ghida acum după vocea lui, căci da, e bărbat.

Mă aflu la jumătatea scărilor și mă îndoi ușor de la mijloc, ca să pot vedea în camera de zi. Posibilul hoț nu e în raza mea vizuală, așa că continui să cobor pe vârfuri până ajung la baza scărilor.

În capul meu cantă genericul de la Pantera Roz și mă simt chiar penibil, ținând cont că merg pe ritm.

Aud un foșnet și îmi dau seama că persoana respectivă se mișcă. Mai exact, vine spre mine din spate. Ridic veioză la nivelul umărului și sunt gata să dau. O mână mare mi se așează pe umăr și țip cât mă țin plămânii înainte să atac. Apuc să-l lovesc doar o dată înainte să-mi smulgă veioza din mână și să o arunce pe podea, apoi mă prinde de ambele încheieturi.

— Drăguță primire, răutate mică.

— Davis, cum ai intrat?

— Pe ușă.

Mă ia peste picior, îmi dau seama. Spre ciuda oboselii care i se citește pe chip, încă are butonul de ironie activat.

— Tu cu veioza vrei să bați un hoț?! se revoltă. Poate să intre oricine peste tine, că tu îi gâdili până mor de râs, nu?

— Corbule, nu uita că te afli pe teritoriul meu acum. O să ți-o iei ca în Mexic, dacă mai ridici tonul la mine.

Pufnește și își dă ochii peste cap de parcă am spus cea mai proastă glumă. Adevărul e că nu glumeam deloc.

Când mă aștept mai puțin la un fel de primire călduroasă din partea lui, Davis mă înșfacă brusc și mă strânge cu putere în brațe. Câteva momente îmi ia să-mi dau seama

ce se întâmplă, căci e oarecum ireal să simt pe pielea mea o îmbrățișare de bunăvoie.

Asta înseamnă că i-am lipsit la fel de mult cât mi-a lipsit el?

Nu știu ce să cred despre asta, dar mă agăț și eu de gâtul lui, strângându-l. Diferența de înălțime dintre noi e incomodă și picioarele nu-mi mai ating podeaua. Davis mă ține ridicată, cu nasul în părul meu și tăcut, în timp ce eu încerc să-mi revin din surprindere.

Tot nu-mi vine să cred că *el* mă îmbrățișează. El, care în afară de un sărut forțat, nu mi-a oferit niciun gest de afecțiune. Pentru o perioadă bună de timp chiar am avut impresia că e incapabil să simtă ceva din punct de vede emoțional, excluzând din prima, ura pe care mi-a dovedit-o încă de la început.Toate momentele în care am jucat teatru, în care a urlat la mine, în care m-a făcut să mă simt ultimul om de pe pământ ... par să se evapore. Baloane de săpun cu viață de o clipă ...

Prin gând îmi trece ideea de vis. Poate visez sau îmi imaginez totul. Nu ar fi prima oară când mi s-ar întâmpla asta.

Și normal că trebuie să stric eu singurul moment important. Strănutul meu ca de pisică îl face să izbucnească în râs și să mă elibereze când începeam să mă simt prea bine. Se dă un pas în spate și mă privește amuzat, dar următorul strănut îi șterge rapid rânjetul de pe buze.

— Răcești, constată. De fapt, la ce să mă aștept? Ai schimbat clima. Trebuie să te bagi în pat.

— Nici gând. Nu mă pun să dorm când un corb înfumurat îmi umblă ca un strigoi prin casă. Dacă furi ceva? O să fiu cu ochii pe tine.

Mai strănut odată și Davis mă agață brusc de braț.

— Lasă glumele, mâță. Cineva în situația ta nu ar trebui să comenteze atât.

— Situația mea? mă înfurii.

— Pe tine te poate omorî o răceală simplă, mă cicălește. În pat, haide!

Cât de pervers sună asta!

Nu mă mai opun și urc scările, împinsă de la spate. Mă îndrept spre dormitor și fiecare pas mă obosește. Davis are dreptate, chiar răcesc și nu o să fie doar o simplă gripă cauzată de schimbarea de climă. Mă așteaptă o pneumonie zdravănă care o să mă țină numai la pat.

Frumos a mai căzut! Când Davis e aici, în casa mea și a venit special pentru mine, să nu mă pot ridica din pat e un gând chinuitor.

Corbul ferește pătura de pe pat și așteaptă să mă așez. Bineînțeles că are ceva de comentat.

— Tu cu cearceaful ăsta te acoperi?!

— În primul rând, nu mai răcni, că doarme nepoată-ta și în al doilea rând, suntem în Florida. Aici mori de cald cu plapumă pe tine.

— Lasă-mă să pricep. Nu mai ai o pătură, așa-i? De preferabil, exagerat de groasă.

— Nu știu cu ce se mănâncă aia. Îmi ajunge pătura asta, mulțumesc de grijă. Sper să fie canapeaua bună pentru tine, deși nu prea cred. Ți-a uitat Dumnezeu măsura. Sau poți să dormi cu Maddy.

Bombănind în bărbie, mă învelește până la gât și părăsește dormitorul. Nici două minute nu trec și o aud pe Maddy urlând:

— *Spațiu personal, Hitler! Nu mă sufoca! Dormi cu Gloria!*

Nu, asta nu e o idee bună. Nu aș mai dormi, ci m-aș chinui cu gânduri perverse toată noaptea, iar eu chiar am nevoie de somn. Nu pot să răcesc tocmai acum.

Strănut din nou. Soarta e o jigodie!

— *Jay, îmi rupi oasele!*

— *Așa îți trebuie că ai zburat până aici!* țipă și el. *Și, chiar așa? Cum ai luat tu avionul la cinșpe'ani?!*

— *Cum am putut! De pe pistă! Dă-te mai încolo!*

Ofîtez. Sper să nu o țină așa toată noaptea, căci cei doi nu par să se mai înțeleagă. Bănuiesc că, mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei se va muta pe podea sau pe canapeaua foarte mică de la parter.

Mda, canapeaua aia nu e pentru un Davis. Nici măcar Maddy nu începe pe ea. Au uitat să se oprească din crescut.

Îmi trag pătura peste cap și mă ghemuiesc când mă iau frisoanele. Ba mi-e cald, ba mi-e frig și în ritmul ăsta nu voi închide un ochi. Stănut din ce în ce mai des și mă ia și tusea. Semne bune, îmi dau seama. Dacă nu mor până dimineață, o să mă omoare Davis cu tratamentele.

— *N-ai decât să dormi în mare, dacă ți-e cald!*

Chicotesc. Jay are o problemă gravă cu căldura și nu mă miră. S-a născut și a crescut în Virginia de Vest, nu e obișnuit cu temperaturile mari din Florida.

*

De parcă aș fi avut un blestem asupra mea, chiar cu asta m-am ales. Sunt răcită și ar trebui să stau în pat. Ceea ce și fac.

Mereu când am fost bolnavă, nu m-am putut deplasa mai departe de baie, ca în cazul de față. Maddy stă la picioarele mele, așezată pe marginea patului și mă privește cu compătimire.

Probabil arăt ca un zombie căruia îi curge nasul încontinuu.

— Să-ți aduc o supă? mă întreabă cu voce slabă, urmărindu-mă încruntată cum îmi dau sufletul.

Davis e plecat în oraș, din câte am înțeles. Maddy m-a avertizat că am câteva minute de liniște înainte să înceapă

adevăratul calvar. Jay mereu are tendința să exagereze în toate privințele.

— Cu gâtul umflat nu pot înghite nimic, nici dacă ar fi apă sfințită și aș avea o herghelie de demoni în mine.

— Atât de rău ești?

După o altă rundă de tușit, răspund:

— Gândește-te la un om pe moarte.

— Ce-ți mai place să exagerezi!

Aș fi vrut să exagerez, însă chiar mă simt ca un om pe moarte. Știu că îmi pot alina durerea, chemându-l pe corb în ajutor, dar urăsc să am nevoie de el.

Oricum, probabil se plimbă pe plajă acum cu o altă roșcată la braț.

— Cheamă-l pe Davis, cedez într-un final. Spune-i să aducă o lumânare și Biblia cu el. Presimt că dau „colțul".

— Nu mai vorbi așa.

— Maddy, sunt serioasă. Spune-i așa: Gloria e la un pas să o ia razna și are nevoie de cineva care să-i scrie testamentul.

Dându-și ochii peste cap, nepoata Davis pleacă și se întoarce abia după zece minute.

Primul care intră în cameră e însuși Corbul – având o expresie cam îngrijorată pentru cineva care nu simte nimic pentru mine.

— Slavă Domnului că ai venit! exclam răgușită. Aprinde lumânarea aia, nu vreau să mor fără una!

— Faptul că ai ironia activată e semn că nu e atât de grav precum pare.

Scoate de nicăieri un stetoscop și, dacă nu aș fi atât de bolnavă, aș bufni în râs acum.

— Știi să-l folosești sau vrei să mă spânzuri cu el?

Fără să-mi răspundă, se așază lângă mine și îmi cere să mă ridic în capul oaselor. Îmi ridică bluza și lipește capătul rece al stetoscopului de pielea fierbinte a spatelui meu, spunând:

— Respiră.

— Respir, nu vezi? Dacă nu aş respira, aş fi violet la faţă, nu galbenă.

Îi fac pe plac şi inspir adânc, expirând apoi la fel.

— Plămânii tăi sunt praf, constată el.

— O fi de la ţigări.

— Fumezi? răceneşte.

— Nu. Le trag pe nas. Normal că nu fumez! Sunt răcită, pentru numele Lui Dumnezeu!

Îmi trag bluza în jos când Dr. Love scoate termometrul. Fără alte introduceri, mi-l vâră între dinţi şi mă priveşte urât când dau să comentez.

— Taci, altfel ţi-l bag în fund! Ai pneumonie, apropo.

— Slavă cerului! Credeam că lepra are ca efecte secundare tuşitul, durerile în spate şi nasul înfundat.

Mă încrunt la el, dar nu mă bagă în seamă. Fereşte pătura de pe mine şi sar că friptă când întinde braţele.

— Ce crezi că faci?

— Nu poţi sta numai în pat ca o legumă. Facem o plimbare.

— Ba să faci singur plimbarea! Mai bine te-ai lăsa de glume şi mi-ai scrie testamentul ăla. Scrie acolo că îi las averea mea lui Maddy.

Davis oftează.

— Ce avere, Gloria? Tu nici nu-ţi permiţi să plăteşti singură studiile.

— Atunci, îmi las datoriile!

— Blondino, ori plimbarea, ori injecţie! Ce vrei?

— Mai bine mă înţepi decât să mă dai jos din pat, deşi când mă gândesc la acul ăla mi se face rău.

Corbul părăseşte camera. Probabil se duce în baie, la trusa de prim ajutor şi pregăteşte injecţia.

Când se întoarce, se aşază înapoi pe pat.

— Davis, mi-e frică de ace, mă smiorcăi eu.

— Ciudat să spui asta, când ai ditamai tatuajul.

— Are cinci centimetri! Și am leșinat de trei ori când l-am făcut, să știi!

— Exagerezi, mi-o reteză.

Bombănind, se apropie de mine, dar privește spre Maddy și îi spune acestea prompt:

— Ieși!

Nepoata Davis dispare ca prin farmec și mă lasă singură. În schimb, el îmi cere să scap de pantaloni. Mă întind pe burtă după ce mi-am păstrat lenjeria pe mine și înghit în sec.

— O să leșini? mă întreabă.

— Probabil. Fii blând!

Aerul mi se oprește în gât și îl urmăresc peste umăr cum se apleacă prea tare și îmi sărută scurt fesa pe care o înțeapă imediat.

Lacrimile îmi țâșnesc pur și simplu și îmi spală obrajii. Urăsc să fiu emotivă când am stări rele. Plâng din orice chiar și când sunt răcită.

— Gloria, ești bine?

— Nu! Vreau să pleci. Pleacă!

Încăpățânat, îmi mângâie părul și caută să-mi privească chipul.

— Hei, ce s-a întâmplat?

— Pleacă, n-auzi?

— Asta nu se va întâmpla și știi și tu. Te-am lăsat să pleci și nu fac aceeași greșeală de două ori.

Pufnesc.

— Aceeași greșeală ai făcut-o și în cazul Annei și nu vrei să o mai repeți? întreb cu ciudă.

— Pe Anna am lăsat-o să plece de prea multe ori. Chiar vrei să vorbim despre asta?

Dacă mă iau după felul în care pronunță fiecare cuvânt, el nu vrea să discutăm despre *ea*. A lăsat-o să plece. Acum nu vrea să mă lase pe mine. Davis ne compară, iar asta e rău.

— Da, vreau să vorbim, îi răspund sec. Vreau să clarificăm treburile şi să ne alegem drumurile imediat ce vei înceta să mă vezi ca pe Anna. Nu sunt ea.

— Nu ... mârâie. Întinzi coarda, Gloria.

— Dacă vrei să nu o mai întind, nu te mai comporta cu mine ca şi cum te-ai comporta cu ea. Nu eu ţi-am frânt inima de atâtea ori şi nu e drept să cauţi răzbunarea în mine.

Îşi fereşte privirea de la mine, uitându-se acum pe pereţi. Maxilarul lui zvâcneşte şi îmi dau seama că am atins un punct slab.

Anna e punctul lui slab, oricine ar fi această străină care l-a făcut să sufere.

— Uite, mi-e greu să nu o fac, bine? spune în doi peri. Mi-e greu să vă deosebesc! Mi-e greu să vă văd ca două persoane diferite când semănaţi atât de mult.

Deci, visul meu a fost incredibil de sugestiv. Eu şi Anna semănăm.

— De-asta nu mă suporţi, constat. Pentru că sunt blondă, ca ea.

Davis îşi strânge buzele ca pe o aprobare.

— O să mă vopsesc atunci.

— Ce?! Nu! Nici să nu te prind!

— Nu vreau să semăn cu ea! mă răstesc răguşită.

O serie de tuse mă lasă fără aer şi Jay îmi mângâie părul ca să mă liniştească. Imediat ce termin, îmi spune:

— Nu prea ai ce face în privinţa asta, Gloria. Culoarea părului e doar… nimic în comparaţie cu alte lucruri.

Totul e mai clar acum şi nu ştiu dacă e cazul să mă simt uşurată sau să mă enervez. Am aflat în sfârşit motivul pentru care Davis m-a alergat atâta timp. E spre uşurarea mea să ştiu, dar ceea ce mă enervează e că, deşi nu vreau, semăn cu cea care a lăsat o gaură adâncă în sufletul lui – pe care nu ştiu cum aş putea să o repar.

Asta ar presupune că eu și Davis nu vom avea niciodată o legătură adevărată.

— Cred că ar fi mai bine să nu ne mai vedem, propun eu. Nu e sănătos pentru tine să mă vezi ca pe altcineva și nici pentru mine nu e ușor să știu că ești aici doar pentru o asemănare stupidă!

— Gloria…

— Te iubesc, Jay. Dar în primul rând, e mai bine pentru mine. Asta te-ar ajuta și pe tine și cred că ar fi cazul să o lași pe Anna în trecut. Dacă te voia, era cu tine acum.

— Habar n-ai despre ce vorbești! răcnește. Nu poate să fie lângă mine, nu e pentru că nu vrea!

Clipesc surprinsă.

— Adică, e… moartă?

— În mare parte.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Nu contează! Când o să vrea, o să găsească o cale prin care să ajungă la mine și punct. Am încheiat discuția.

Aș mai avea multe întrebări, dar Jay nu a fost subtil când a încheiat subiectul. Tușesc din nou, mai cu forță. Îmi proptesc mâna în piept de parcă asta m-ar ajuta să opresc durerile pe care le simt din cauza pneumoniei. Poate ar trebui să consult un medic sau să stau dracului departe de spitale. Nu mi-e dor de ele.

Mă întind și Davis trage pătura pe mine, acoperindu-mi picioarele goale.

— Mă duc să-ți fac un ceai, îmi spune înainte să iasă din dormitor.

Maddy intră după scurt timp de la plecarea lui și se așază din nou la marginea patului.

— Ar fi indicat să chemăm un doctor.

— Mads, nu-mi permit o vizită la domiciliu și nici nu sunt în stare să mă clintesc de aici. Sunt mai varză decât varza în sine.

Clatină din cap dezorientată.

— Dar Alex unde e? o întreb încet, cu ochii pe ușă.

— E cazat la un motel la câteva străzi distanță. O să profit de faptul că Jay o să fie ocupat cu tine și mă duc să-l văd. Chipurile, mă duc să văd plaja.

Găsesc în ochii ei acea licărire de dezamăgire și bănuiesc că e vorba despre relația ei secretă. Îi este greu să fie nevoită să se ascundă mereu, ținând cont că Davis e numai cu ochii pe ea. Și e normal, e singura lui nepoată și are un sentiment absurd de protecție pentru ea.

— Te-ai certat cu unchiul? vrea ea să afle. L-am auzit ridicând tonul.

— Nu ne-am certat, doar ne-am contrazis puțin pe programul de injecții.

Cât de repede mi-a intrat în reflex să mint! Mă sperie și pe mine.

— Mhm. Nu vrei să știi cum se comportă cu mine când sunt bolnavă. Ca un maniac. Probabil nici tatăl meu nu s-ar fi comportat așa. Mă rog, dacă nu m-ar fi abandonat.

— Mads, îl ai pe Jay. Nu cred că ai dreptul să mai ceri ceva. Eu n-am pe nimeni. Are grijă un străin de mine.

Chicotesc, dar Maddy se uită urât la mine.

— Nu suntem niște străini, mârâie. Dacă am fi fost, nu ne aflam aici!

Se aprinde prea repede ca să mi se pare ceva obișnuit. De la un timp, are probleme grave cu temperamentul. Nu și-l mai ține în frâu, ci se comportă ca și cum se așteaptă la ceva care urmează să se întâmple. Un fel de prevestire care o agită.

— În fine. Davis spune că ar trebui să te ridici din pat, îmi zice ușor iritată. Nu poți sta aici până îți trece.

În mod normal, m-aș opune vreunei mișcări, dar căldura sufocantă nu mă lasă să rămân în pat. Am nevoie neapărat de răcoarea camerei de zi. Iar am frisoane.

Feresc pătura de pe mine și îmi trag înapoi pantalonii

înainte să mă dau jos din pat. O stare ciudată mă face să mă îndoi de la jumătate și să mă agăț de brațul lui Maddy. Mă simt ca o babă la nouăzeci de ani care mai are doar o oră de trăit.

Cobor cu grijă treaptă cu treaptă, spijinindu-mă mai mult de nepoata Davis decât de balustradă. Ajungem jos după o întreagă aventură periculoasă pe scări și mă împiedic chiar la baza lor, pe loc drept. Asta sună a mine.

Îl găsesc pe Davis pe canapea purtând un tricou ce stă lipit vizibil pe pielea transpirată. Căldura îi dă dificultăți mari, îl moleșește. În fața lui stă ceașca mea cu ceai fierbinte și un alt pahar cu ceai, dar cu gheață. E deja băut pe sfert.

— Arăți rău, îmi spune când mă așez pe fotoliu.

— Merci de compliment. Tu de ce crezi că mi-e frică să mă uit în oglindă? Nici nu m-am pieptănat.

Îmi netezesc claia de păr ciufulit cu palmele și mă las pe spătar, oftând.

— Dacă așa arăți tu dimineața, nu vrei să mă vezi pe mine, râde Maddy. Zici că am ieșit dintr-o bătălie.

— Maddy, te-am văzut. Am stat în aceeași cabană, îți amintești? Ești mult mai drăguță decât mine.

— Oh, da. A trecut așa mult timp de atunci încât am uitat.

Îl săgetează pe Jay cu privirea-i răutăcioasă.

— Dacă un anumit Hitler nu ne dădea afară prea devreme, mi-aș fi amintit mai mult, adaugă.

— Maddy, e de ajuns că mor de cald. Nu mă omorî și tu de plictiseală, mormăie Corbul cu ochii închiși. Nu ai treabă pe afară?

— Ba să știi că am. Mă duc să văd plaja. Las pensionarii să discute.

Maddy îmi sărută obrazul înainte să plece ca din pușcă. Oftez din nou și îmi închid ochii pentru câteva momente. Liniștea e așa binevenită! Niciun corb care să trăncănească

toată ziua. E prea moleşit ca să poată deschide gura.

— Gloria, bombăne meditativ. Cine ţi-a pus numele ăsta?

Înghit în sec fără deschid ochii.

— Mama.

— A fost inspirată.

— Aşa cred.

Clipesc repede şi îmi privesc mâinile, pe care încep să mi le frământ vinovată. Nu-mi place ceea ce fac. De fapt, nu-mi place ceea ce îi fac lui. Se presupune că îl iubesc şi totuşi adevărul meu refuză să se transforme în cuvinte. Anumite chestii dor al naibii de tare pentru a fi rostite. Dacă i-aş spune ... dacă aş putea să o fac ... aş readuce totul în prezent şi trecutul este cel de care fug. Îmi înghit gândurile şi frazele sperând ca gustul amar să se dilueze cumva.

Davis se uită la mine fix.

— Mie tot nu-mi vine să cred că ai doar cincisprezece ani. Pari mai matură.

— Mi s-a mai spus, blufez. Mama natură.

— Da, dar dacă nu aş ştii mai bine, aş jura că ai în jur de optsprezece.

Îmi măresc surprinsă ochii. Davis mă priveşte acuzator de pe canapea. Îmi simt mintea străfulgerată de idei dezastruoase. Privirea lui, comportamentul din ce în ce mai bizar, dialogul ăsta care habar n-am unde duce mă fac să nu mă simt în largul meu.

— De ce spui asta? vreau să ştiu.

— Nu ştiu. Eşti dezvoltată ca o fată de optsprezece.

Plescăi zgomotos. Nu vreau să îi dau explicaţii. Nu vreau să îmi amintesc. Nu vreau să-i spun.

— Ţi se pare, zic simplu.

Maxilarul lui se încordează, dând semne că e nervos. Se ridică lent şi vine spre mine, călcând apăsat la fiecare pas. Inima îmi bate puternic şi palmele încep să-mi transpire.

Se oprește la câțiva centimetri de mine și se uită în ochii mei, dușmănos. Mi-e teamă de reacția lui. Mi-e teamă de ceea ce poate să facă. Există doar două variante. Ori știe, ori sunt doar paranoică, iar asta a fost o discuție normală.

Mă ridic și eu în picioare și îmi prinde brusc fața în palmele făcute căuș, împingându-mă în marginea fotoliului cu o expresie turbată.

— De ce continui să mă minți?! tună furtunos. De ce? Nu înțeleg! De ce mă minți când eu îți dau atâtea ocazii să-mi spui adevărul? De ce mă faci să turbez de fiecare dată când răspunzi la numele de Gloria, când pe tine te cheamă Anna?!

Genunchii încep să-mi tremure de teamă în fața ochilor care ard de furie. Nu-i adevărat!

— Am avut dubii, am înnebunit încercând să-mi amintesc de tine. Felul în care te eschivai, actele pe care nu le aveai, chipul tău care mă obseda ... Nu am cum să te confund când am stat aproape un an lângă patul tău de spital, cât timp ai fost în comă!

Cuvintele lui vin ca un pumn în față și clipesc șocată, cu gura întredeschisă. Ce?

— Te cunosc de când te-ai născut! Eu am fost primul care te-a ținut în brațe și numele meu l-ai pronunțat prima oară, iar tu continui să mă minți! Gloria Montgomery nu există! Tu ești Anna Victoria Fast! Montgomery e numele de fată al mamei tale și ai optsprezece ani, nu cincisprezece! Nu mă privi așa! Acum sunt sigur. A trebuit să vin până în Florida ca să mă conving dar îmi amintesc totul ca și când ar fi fost ieri și nu doar că o știu, dar simt că tu ești fata care m-a obsedat ani întregi.

Simt cum mă înroșesc toată și îmi doresc să mă înghită pământul. Nu mai pot sta dreaptă în fața lui acum. Nu sub privirea care mă arde de-a dreptul.

— Tu… tu ești Anna mea.

Sfârşitul volumului 1

Următorul volum:
Tratament special: Îmblânzirea scorpiei

Editura LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30
Sector 2, București

Tel. 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Academia militară J.F. Kennedy din Virginia de Vest nu e un loc prea potrivit pentru o fată venită tocmai din Florida, însă încăpățânarea eroinei blonde trece peste limite și face orice ca să fie admisă. Ajunsă acolo, află că Academia la care s-a înscris e mai mult un loc al deținuților – în care elevii sunt urmăriți la orice pas prin brățări de picior cu GPS și supraveghetori.

Lucrurile se complică atunci când instructorul și supraveghetorul ei e nimeni altul decât Jay Davis – un tânăr de douăzeci și patru de ani – care a căpătat rangul de Sergent încă din ultimul an de liceu.

Crud, nemilos, dur și egoist, dar cu o latură ascunsă, Davis ajunge să îi ofere un tratament special singurei fete din grupa lui, încălcând astfel unele dintre cele mai sacre reguli ale campusului.

Librex Publishing
www.librex.ro
comenzi@librex.ro

ISBN 978 606 94311 3 9 (vol 1+2)
ISBN 978-606-94311-4-6
9 786069 431146